

สถานการณ์แรงงาน ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551)



ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 ISSN 1905-6907



สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

กระทรวงแรงงาน



พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
เนื่องในวันข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๕๕๑

งานราชการนั้น คืองานของแผ่นดิน. ข้าราชการจึงต้องสำนึกยก
ตระหนักอยู่ตลอดเวลาถึงฐานะและหน้าที่ของตน แล้วตั้งใจปฏิบัติงานทุกอย่าง
โดยเต็มกำลังสติปัญญาความสามารถ ด้วยความสุจริตเที่ยงตรง และด้วยความ
มีสติยั้งคิด รู้ว่าสิ่งใดถูก สิ่งใดผิด สิ่งใดควรกระทำ สิ่งใดควรงดเว้น เพื่อให้
งานที่ทำปราศจากโทษเสียหาย และบังเกิดผลเป็นประโยชน์แท้ คือความเจริญ
มั่นคงของประเทศชาติและประชาชน

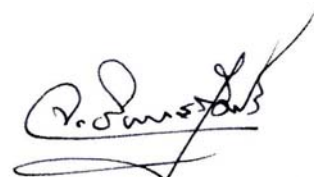
พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

คำนำ

กระทรวงแรงงานได้จัดทำรายงานสถานการณ์แรงงานขึ้น เป็นผลจากการลงนามในคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ตามแผนปฏิบัติการของกระทรวงแรงงาน ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาขีดความสามารถในการดำเนินยุทธศาสตร์ด้านแรงงาน ตัวชี้วัดที่ 3.2 ร้อยละความสำเร็จของการนำเสนอรายงานสถานการณ์แรงงานรายไตรมาสและประจำปี โดยการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ท้าทายสำนักงานปลัดกระทรวงแรงงานนี้ ได้ดำเนินการเป็นปีที่ 3 ต่อเนื่องจากปีงบประมาณ 2549 และ 2550 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอข้อมูลด้านเศรษฐกิจและแรงงานที่สำคัญ ข้อมูลตัวชี้วัดภาวะแรงงาน รวมถึงข่าวสาร บทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับด้านแรงงาน อาทิ แรงงานไทยในต่างประเทศ เก็บข่าวมาฝาก เป็นต้น เพื่อมุ่งหวังเผยแพร่แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจทั่วไป

รายงานสถานการณ์แรงงาน กำหนดจัดทำเป็นรายไตรมาสและประจำปี ฉบับนี้เป็นรายงานประจำไตรมาส 1 ปี 2551 ซึ่งเป็นการรายงานข้อมูลในช่วงเดือนมกราคม – มีนาคม 2551 เพื่อให้รายงานสถานการณ์แรงงานสามารถเผยแพร่ได้ทันตามกำหนดเวลา กระทรวงแรงงานจึงได้ใช้ข้อมูลเบื้องต้นหรือข้อมูลประมาณการของหน่วยงานต่าง ๆ มาประกอบการวิเคราะห์จัดทำรายงาน ทั้งนี้ กระทรวงแรงงาน ได้เผยแพร่สถานการณ์แรงงานทุกไตรมาสที่จัดทำขึ้นใน Website ของกระทรวงแรงงาน โดยสามารถติดตามรายละเอียดสถานการณ์แรงงานทุกฉบับได้จาก Website www.mol.go.th

ข้อมูลที่ปรากฏในรายงานสถานการณ์แรงงานฉบับนี้ เป็นผลจากความร่วมมือในการสนับสนุนข้อมูลของหน่วยงานสังกัดกระทรวงแรงงาน ได้แก่ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน กรมการจัดหางาน กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน และสำนักงานประกันสังคม และหน่วยงานภายนอก อาทิ สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฯลฯ จึงขอขอบคุณทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมา ณ โอกาสนี้ กระทรวงแรงงานหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสถานการณ์แรงงานฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจทั่วไป และหากมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะประการใดได้โปรดแจ้งให้กระทรวงแรงงานทราบด้วย เพื่อพิจารณาดำเนินการปรับปรุงต่อไป



(นายจุฑาวัช อินทรสุขศรี)

ปลัดกระทรวงแรงงาน

พฤษภาคม 2551



สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	1
ภาวะเศรษฐกิจโดยรวม	5
สถานการณ์แรงงาน	8
➤ กำลังแรงงาน การมีงานทำ การว่างงาน	8
➤ การส่งเสริมการมีงานทำ	13
♣ การจัดหางานในประเทศ	13
♣ ความต้องการแรงงานภาคเอกชน	22
♣ แรงงานต่างด้าว	25
♣ แรงงานไทยในต่างประเทศ	27
➤ การพัฒนาศักยภาพแรงงาน	31
➤ การคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการ	35
♣ การตรวจแรงงาน	35
♣ การประสบอันตราย/เจ็บป่วยจากการทำงาน	42
♣ การแรงงานสัมพันธ์	43
♣ การเลิกจ้างแรงงาน	46
♣ การสวัสดิการแรงงาน	47
➤ การประกันสังคม	48
ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน	53
ประวัติ...รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน	60
สรุปสาระสำคัญการมอบนโยบายการปฏิบัติงาน ของ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ฯ	61
การศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่	68
ทิศทางตลาดแรงงานอาเซียน (อดีต ปัจจุบัน อนาคต)	74
สารพันงานวิจัย	77
เตรียมตัวอย่างไร.....เมื่อต้องเผชิญกับเงินเฟ้อ	85
เก็บข่าวมาฝาก...	90
สารบัญตารางภาคผนวก	97

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจและแรงงาน ไตรมาส 1 ปี 2551 มีรายละเอียดสรุปได้ดังนี้

ภาวะเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจไทยในไตรมาสที่สี่ของปี 2550 ขยายตัวร้อยละ 5.7 สูงกว่าการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 4.4 ในสามไตรมาสแรก และการขยายตัวเริ่มมีความสมดุลมากขึ้น แม้ว่าการส่งออกสุทธิจะเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก แต่การใช้จ่ายรัฐบาลก็เพิ่มขึ้นมากและการใช้จ่ายและการลงทุนภาคเอกชนปรับตัวดีขึ้นต่อเนื่อง ทั้งปี 2550 เศรษฐกิจไทยขยายตัวร้อยละ 4.8 และภาพรวมเศรษฐกิจยังมีเสถียรภาพแต่แรงกดดันเงินเพื่อเพิ่มขึ้น ในไตรมาสสี่อัตราเงินเฟ้อทั่วไปเท่ากับร้อยละ 2.9 สูงกว่าเฉลี่ยร้อยละ 2.0 ในสามไตรมาสแรก ดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุล 6.18 พันล้านดอลลาร์ สหรัฐ. ทั้งปีอัตราเงินเฟ้อทั่วไปร้อยละ 2.3 ดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุล 14.92 พันล้านดอลลาร์ สหรัฐ. หรือร้อยละ 6.1 ของ GDP

ตลอดปี 2550 ที่ผ่านมามีปัจจัยที่สนับสนุนการขยายตัวของเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ส่งออกของไทยขยายตัวสูง การเร่งรัดการเบิกจ่ายงบประมาณรัฐบาลและงบลงทุนรัฐวิสาหกิจอย่างต่อเนื่อง อัตราดอกเบี้ยต่ำลงในครั้งแรกของปี และความเชื่อมั่นผู้บริโภคและภาคธุรกิจเริ่มดีขึ้นในช่วงปลายปี

สถานการณ์ด้านแรงงาน

ประชากรและกำลังแรงงาน ประชากรมีจำนวน 66.02 ล้านคน เป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงาน 36.63 ล้านคน ผู้มีงานทำ 35.78 ล้านคน ผู้ว่างงาน 5.69 แสนคน ผู้รอฤดูกาล 2.78 แสนคน

การมีงานทำ ผู้มีงานทำจำนวน 12.48 ล้านคน หรือร้อยละ 34.89 ทำงานในภาคเกษตร ผู้มีงานทำจำนวน 23.3 ล้านคนหรือร้อยละ 65.11 ทำงานนอกภาคเกษตร โดยทำงานในสาขาการผลิตมากที่สุด จำนวน 6.11 ล้านคน หรือร้อยละ 26.23 รองลงมาคือการค้าขายส่ง ขายปลีก ซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ จำนวน 5.78 ล้านคน หรือร้อยละ 24.83 และผู้มีงานทำส่วนใหญ่มีการศึกษาดำกว่าประถมศึกษาจำนวน 10.98 ล้านคน หรือร้อยละ 30.67

การว่างงาน ผู้ว่างงานทั่วประเทศมีประมาณ 5.69 แสนคน หรือมีอัตราการว่างงานร้อยละ 1.56 ภาคตะวันออกเฉียงเหนืออัตราว่างงานสูงสุดคือร้อยละ 2.12 รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร และภาคเหนือ ซึ่งมีสัดส่วนอัตราว่างงานร้อยละ 1.56 และร้อยละ 1.49 ภาคที่มีอัตราว่างงานน้อยที่สุด คือภาคกลาง มีอัตราว่างงานร้อยละ 1.08 และระดับการศึกษาที่มีผู้ว่างงานสูงสุด คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1.49 แสนคน หรือร้อยละ 26.13 ของผู้ว่างงานทั้งหมด

การบริหารจัดการงานในประเทศ ในช่วงไตรมาสที่ 1 (มกราคม-มีนาคม) ปี 2551 นายจ้าง/สถานประกอบการได้แจ้งตำแหน่งงานว่าง จำนวน 116,983 อัตรา โดยมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 26.74 ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดตั้งรัฐบาลเรียบร้อยแล้ว และภาครัฐได้มีมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจต่างๆ แก่นักลงทุน ส่งผลให้ความเชื่อมั่นของภาคธุรกิจเริ่มดีขึ้น ประกอบกับภาครัฐการเริ่มใช้จ่ายกันมากขึ้น สำหรับผู้สมัครงานมี 128,557 คน เพิ่มขึ้นร้อยละ 36.18 เมื่อเทียบกับไตรมาสที่แล้ว สำหรับตำแหน่งงานว่างส่วนใหญ่จะกระจุกตัวในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร รองลงมาคือภาคกลางคือร้อยละ 36.21 (42,364 อัตรา) และร้อยละ



23.40 (27,369 อัตรา) ของตำแหน่งงานว่างทั้งหมดและการบรรจุนงานจะมีอัตราบรรจุนงานต่อตำแหน่งงานว่างร้อยละ 39.39 ซึ่งภาคที่มีการบรรจุนงานต่อตำแหน่งงานว่างสูงสุดคือ ภาคกลาง ร้อยละ 59.11 ส่วนตำแหน่งงานว่างตามระดับการศึกษาที่ต้องการสูงสุดคือ ปวช. – ปวส./อนุปริญญา มีความต้องการร้อยละ 39.43 (46,128 อัตรา) รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษา และปริญญาตรี ร้อยละ 30.52 (35,702 อัตรา) และร้อยละ 15.75 (18,423 อัตรา) ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่มีตำแหน่งงานว่างมากที่สุด คือ อาชีพงานพื้นฐานต่าง ๆ และอาชีพพนักงานบริการ พนักงานในร้านค้าและตลาด จำนวน 32,218 และ 21,135 อัตราตามลำดับ และอุตสาหกรรมที่มีตำแหน่งงานว่างมากที่สุด คือ การผลิต ร้อยละ 35.74 (41,812 อัตรา)

การจ้างงานภาคเอกชน กรมการจัดหางานได้รวบรวมความต้องการแรงงานภาคเอกชนจากหนังสือพิมพ์ 8 ฉบับ ได้แก่ กรุงเทพธุรกิจ ไทยโพสต์ มติชน วัฏจักร ฐานเศรษฐกิจ ผู้จัดการรายสัปดาห์ บางกอกโพสต์ และสมัครด่วน พบว่าในช่วงไตรมาสที่ 1/2551 มีสถานประกอบการจำนวน 430 แห่ง แจ้งความต้องการแรงงาน 6,887 อัตรา ซึ่งลดลงจากไตรมาสที่แล้วจำนวน 2,812 อัตรา หรือร้อยละ 28.99 อาชีพที่ต้องการแรงงานสูงสุด คือ ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ จำนวน 1,291 อัตรา หรือร้อยละ 18.75 ส่วนอุตสาหกรรมที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมการผลิต 2,421 อัตรา หรือร้อยละ 35.15 และมีความต้องการแรงงานในระดับปริญญาตรีมากที่สุด จำนวน 2,083 อัตรา หรือร้อยละ 30.25

แรงงานต่างด้าว ที่เข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมายคงเหลือ ข้อมูลเดือนมีนาคม 2551 มีจำนวน 214,389 คน โดยส่วนใหญ่เป็นประเภทชั่วคราว จำนวน 86,465 คน(ร้อยละ 40.33) รองลงมาคือประเภทแรงงานต่างด้าวพิสูจน์

สัญชาติและได้รับใบอนุญาตทำงานจำนวน 72,209 คน (ร้อยละ 33.68) และประเภทส่งเสริมการลงทุนจำนวน 24,676 คน(ร้อยละ11.51) และประเภทตลอดชีพ 14,423 คน(ร้อยละ6.73)ตามลำดับ ส่วนแรงงานต่างด้าวประเภทที่ได้รับอนุญาตทำงานตามข้อตกลง (MOU) มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 16,616 คน (ร้อยละ 7.75) ของแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายทั้งหมด สำหรับแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายที่ได้รับอนุญาตให้ทำงาน มี 2 กลุ่มใหญ่คือ (1)แรงงานต่างด้าวตามมาตรา 12 ยกเว้นมติคณะรัฐมนตรี (กรม.) มีจำนวน 53,229 คน (ร้อยละ 9.08) และ (2)แรงงานต่างด้าวตามมติ ครม. ปี 2550 3 สัญชาติ คือ พม่า ลาว กัมพูชา ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำงานชั่วคราว เพื่อทดแทนการขาดแคลนแรงงานในประเทศไทยมีจำนวนทั้งสิ้น 532,996 คน (ร้อยละ 90.92) จำแนกออกเป็น 4 กลุ่มย่อย คือ 1) กลุ่มที่ใบอนุญาตสิ้นสุด 28 กุมภาพันธ์ 2551 ซึ่งมีการต่ออายุแล้วจำนวน 66,184 คน 2) กลุ่มที่มีใบ ทร 38/1 ขอใบอนุญาตแล้ว 68,820 คน 3) กลุ่มใบอนุญาตสิ้นสุด 30 มิถุนายน 2551 จำนวน 394,443 คน และ 4) แรงงานต่างด้าวในเขตพัฒนาพิเศษใน 5 จังหวัดชายแดนใต้ต่ออายุแล้ว 3,549 คน โดยทั้ง 2 กลุ่มใหญ่ มีจำนวนรวม 532,996 คน จำแนกเป็นสัญชาติพม่า 497,216 คน หรือร้อยละ 93.29 รองลงมาคือลาว 17,221 คน หรือร้อยละ 3.24 และกัมพูชา 18,559 คน หรือร้อยละ 3.48

แรงงานไทยในต่างประเทศ ในช่วงไตรมาสที่ 1 ปี 2551 มีผู้แจ้งความประสงค์ไปทำงานต่างประเทศจำนวน 35,618 คน โดยแรงงานส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด จำนวน 22,611 คน หรือร้อยละ 63.48 ส่วนใหญ่เป็นผู้มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจำนวน 14,755 คน หรือร้อยละ 41.43 ส่วนวิธีการเดินทางพบว่าไปโดยวิธี Re-Entry มี

มากที่สุด จำนวน 18,126 คน หรือร้อยละ 44.40 รองลงมาคือประเภทไปโดยบริษัท จัดหางานจัดส่งมีจำนวน 13,175 คน หรือร้อยละ 32.27 และ ส่วนภูมิภาคที่แรงงานไทยไปทำงาน ส่วนใหญ่จะไปทำงานในภูมิภาคเอเชียจำนวน 28,055 คน หรือร้อยละ 68.73 รองลงมาคือ ภูมิภาคตะวันออกกลาง จำนวน 8,586 คน หรือ ร้อยละ 21.03

การพัฒนาศักยภาพแรงงาน มีการฝึก เตรียมเข้าทำงานจำนวน 3,590 คน ลดลงจาก ไตรมาสที่แล้วจำนวน 903 คนโดยกลุ่มอาชีพที่มีการฝึกเตรียมเข้าทำงานสูงสุด คือ กลุ่มอาชีพธุรกิจ และบริการ จำนวน 1,560 คน หรือร้อยละ 43.46 รองลงมา คือ ช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ จำนวน 651 คน หรือร้อยละ 18.13 และช่าง อุตสาหกรรมศิลป์จำนวน 618 คน หรือร้อยละ 17.21

สำหรับการฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน ข้อมูล ณ วันที่ 24 เมษายน 2551 มีการฝึกยกระดับ ฝีมือแรงงาน จำนวน 41,608 คน โดยกลุ่มอาชีพ ที่ฝึกยกระดับฝีมือสูงสุด คือ กลุ่มธุรกิจและ บริการ จำนวน 19,830 คน หรือร้อยละ 47.66 รองลงมา คือ กลุ่มช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ จำนวน 6,776 คน หรือร้อยละ 16.29 ส่วนการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานมีการ ทดสอบทั้งสิ้น 23,458 คน เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่ แล้วจำนวน 12,080 คน หรือร้อยละ 106.17 โดยการ ทดสอบมาตรฐานฝีมือแห่งชาติมีการทดสอบมาก ที่สุด จำนวน 22,059 คน หรือร้อยละ 94.04 รองลงมาคือทดสอบมาตรฐานเฉพาะสถาน ประกอบการ และทดสอบฝีมือแรงงานเพื่อไป ทำงานต่างประเทศ จำนวน 1,317 คน และ 82 คน หรือร้อยละ 5.61 และ 0.35 ตามลำดับ

การคุ้มครองแรงงาน จากการตรวจ สถานประกอบการทั้งสิ้น 11,591 แห่ง ซึ่งลดลง จากไตรมาสที่แล้ว 1,506 แห่ง หรือร้อยละ 11.50

มีลูกจ้างที่ผ่านการตรวจจำนวน 549,746 คน โดย ลดลงจากไตรมาสที่แล้ว 85,707 คน หรือร้อยละ 13.49 ซึ่งสถานประกอบการที่ตรวจส่วนใหญ่ เป็นสถานประกอบการขนาดเล็กมากคือต่ำกว่า 10 คน ร้อยละ 48.06 โดยสถานประกอบการส่วนใหญ่ ร้อยละ 84.89 ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย

➤ สถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้อง ตามกฎหมายมีร้อยละ 15.11 ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียง กับไตรมาสที่แล้ว และสถานประกอบการ ขนาด 10-19 คน มีสัดส่วนการไม่ปฏิบัติ ตามกฎหมายมากที่สุด คือร้อยละ 28.78

➤ เรื่องที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมาก ที่สุด คือ เรื่องข้อบังคับในการทำงานมีร้อยละ 41.29 รองลงมาคือ การจ่ายค่าจ้าง วันหยุด ค่าล่วงเวลาและค่าทำงานและเรื่องสิทธิการลา

➤ ประเภทอุตสาหกรรมที่ปฏิบัติไม่ ถูกต้องตามกฎหมายมากที่สุด คือ การขายส่ง ขายปลีก การซ่อมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ ส่วนบุคคล ของใช้ในครัวเรือน ร้อยละ 37.07 รองลงมาคือ การผลิตและโรงแรมและภัตตาคาร ร้อยละ 32.76 และร้อยละ 7.34 ตามลำดับ

การตรวจความปลอดภัยในการทำงาน มี การตรวจความปลอดภัยในสถานประกอบการ ทั้งสิ้น 4,047 แห่ง ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ จำนวน 451,643 คน ซึ่งลดลงจากไตรมาสที่แล้ว คิดเป็น ร้อยละ 24.17 โดยสถานประกอบการที่ปฏิบัติ ถูกต้องตามกฎหมายความปลอดภัย จำนวน 3,148 แห่ง หรือร้อยละ 77.79 ส่วนสถานประกอบการที่ ปฏิบัติไม่ถูกต้อง จำนวน 899 แห่ง หรือร้อยละ 22.21 โดยประเภทอุตสาหกรรมที่มีอัตราการปฏิบัติ ไม่ถูกต้องมากที่สุด ได้แก่ ประเภทการประมง ร้อยละ 33.33 รองลงมาคือการค้าก่อสร้าง ร้อยละ 30.80 และการผลิต ร้อยละ 30.67 ตามลำดับ

การประสบอันตราย/เจ็บป่วยจากการ ทำงาน ในช่วงไตรมาสที่ 1 ปี 2551 มีการประสบ

อันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำนวน 45,018 คน โดยส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการ ขนาดกลางที่มีลูกจ้าง 200-499 คน จำนวน 8,412 คน หรือร้อยละ 18.69 ส่วนประเภทของความร้ายแรง พบว่าส่วนใหญ่จะหยุดงานไม่เกิน 3 วัน จำนวน 32,985 คน หรือร้อยละ 73.271 รองลงมา เป็นผู้หยุดงานเกิน 3 วัน จำนวน 11,727 คน หรือร้อยละ 26.049 และเสียชีวิต จำนวน 166 คน หรือร้อยละ 0.369 ตามลำดับ

การเกิดข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาทแรงงาน
ในช่วงไตรมาสที่ 1 ปี 2551 มีการแจ้ง ข้อเรียกร้อง 37 แห่ง 39 ครั้ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 14,044 คน ซึ่งเป็นการแจ้งข้อเรียกร้องในกิจการ เอกชนมากที่สุดจำนวน 37 แห่ง หรือ ร้อยละ 100.0 ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 14,044 คน ขณะที่รัฐวิสาหกิจ ไตรมาสนี้พบว่าไม่มีการแจ้งข้อเรียกร้องใด ๆ และข้อเรียกร้องสามารถยุติได้โดยระบบทวิภาคี 19 แห่ง ลูกจ้างเกี่ยวข้อง 8,667 คน โดย สามารถตกลงกันเองได้ทั้ง 17 แห่ง และไม่สามารถตกลงกันได้เกิดเป็นข้อพิพาทแรงงาน 11 แห่ง ลูกจ้างเกี่ยวข้อง 2,681 คน


สำหรับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นมีจำนวน 20 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 12,604 คน โดยพนักงานประνομ ข้อพิพาทแรงงานสามารถดำเนินการไกล่เกลี่ย และระงับข้อพิพาทแรงงานจนยุติได้ 18 แห่ง หรือร้อยละ 90.0 ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 11,405 คน

การเลิกจ้างแรงงาน ในช่วงไตรมาสที่ 1 (ม.ค. – มี.ค. 51) มีสถานประกอบการที่เลิก กิจการ จำนวน 2,521 แห่ง ลูกจ้างถูกเลิกจ้าง 19,669 คน ส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการขนาด เล็ก 1-9 คน โดยมีสัดส่วนร้อยละ 86.99 (2,193 แห่ง) ลูกจ้างถูกเลิกจ้างจำนวน 4,612 คน หรือร้อยละ 23.45 ของจำนวนลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างทั้งหมด โดย ประเภทกิจการที่มีการเลิกจ้างสูงสุด คือ ประเภท การค้าเครื่องใช้ไฟฟ้า ยานพาหนะ จำนวน 365 แห่ง

หรือร้อยละ 14.48 รองลงมาคือ ประเภทร้าน สินค้าเบ็ดเตล็ด การค้าอื่น ๆ จำนวน 311 แห่ง หรือร้อยละ 12.34 และร้านขายอาหารโรงแรม ห้องเช่า จำนวน 196 แห่ง หรือร้อยละ 7.77

การสวัสดิการ มีการส่งเสริมให้บริการ ด้านสวัสดิการแรงงานนอกเหนือจากที่กฎหมาย กำหนด 2,991 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 345,469 คน ให้บริการเงินกู้กองทุนเพื่อผู้ใช้แรงงาน 7 แห่ง 4,540 คน พัฒนาเด็กปฐมวัยศูนย์เด็กเล็กวิทยาเขต สิรินครวิทยาลัยในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 2 แห่ง 1,332 คน ส่งเสริมความรู้แก่นายจ้าง และลูกจ้าง เกี่ยวกับสวัสดิการแรงงานและการดำเนินชีวิตตาม แนวเศรษฐกิจพอเพียง 29 ครั้ง 1,629 คน และ ส่งเสริมมาตรฐานการบริหารจัดการด้านเอสใน สถานประกอบการกิจการ 2 ครั้ง 1,220 คน

การประกันสังคม ข้อมูล ณ เดือน มีนาคม 2551 พบว่ามีสถานประกอบการที่ขึ้น ทะเบียนประกันสังคมจำนวน 383,824 แห่ง ผู้ประกันตนทั้งสิ้น 8,815,176 คน และมี สถานพยาบาลหลักในสังกัดประกันสังคมที่เป็น สถานพยาบาลของรัฐบาลจำนวน 153 แห่ง ร้อยละ 59.53 และสถานพยาบาลเอกชน 104 แห่ง ร้อยละ 40.47 ของสถานพยาบาลทั้งหมด

กองทุนประกันสังคม ข้อมูล ณ 31 มีนาคม 2551 มีเงินกองทุน 553,457 ล้านบาท จำนวนผู้ให้บริการมีจำนวน 1,845,960 คน หรือร้อยละ 20.94 ของผู้ประกันตนทั้งหมด ประเภทประโยชน์ทดแทนซึ่งมี 7 กรณี ได้แก่ เจ็บป่วย คลอดบุตร ทูพพลภาพ ตาย สงเคราะห์บุตร ชราภาพ และว่างงาน สำหรับ ปริมาณการจ่ายเงินประโยชน์ทดแทน พบว่า การจ่ายเงินกรณีเจ็บป่วยมีการจ่ายเงินสูงสุด ถึง 3,652.14 ล้านบาท หรือร้อยละ 46.04 ของ เงินประโยชน์ทดแทนที่จ่าย 

ภาวะเศรษฐกิจโดยรวม

สรุปภาวะเศรษฐกิจไตรมาส 4/2550

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระบุว่าเศรษฐกิจไทยไตรมาสสุดท้ายของปี 2550 ขยายตัวร้อยละ 5.7 สูงกว่าการขยายตัวร้อยละ 4.2 4.3 และ 4.9 ในสามไตรมาสแรกของปี และโดยรวมเศรษฐกิจไทยขยายตัวร้อยละ 4.8 ซึ่งเป็นการขยายตัวที่ชะลอตัวลงเล็กน้อยจากร้อยละ 5.1 ในปี 2549 อันเป็นผลจากการชะลอตัวของการใช้จ่ายและการลงทุนของภาคเอกชน ขณะที่การส่งออกขยายตัวได้ดีทั้งปริมาณและมูลค่า ดังนั้นแรงขับเคลื่อนหลักของการขยายตัวจึงมาจากการส่งออกเป็นสำคัญ ทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างอุปสงค์ภายในประเทศและการส่งออก

ปริมาณและมูลค่าการส่งออกในรูปแบบเงินดอลลาร์ สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.8 และ 18.1 ตามลำดับ ปริมาณและมูลค่าการนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.1 และ 9.6 ตามลำดับ มูลค่าการนำเข้าสินค้าอยู่ในระดับสูงถึง 11,972.9 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ สูงกว่าที่เกินดุล 994.5 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ ในปี 2549 และจากการขาดดุลจำนวน 8,283.7 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ ในปี 2548 ซึ่งเป็นปีที่ราคาน้ำมันเพิ่มขึ้นมากและมีการเก็งราคาดทองคำและเหล็กและการนำเข้าสินค้าทุนเพิ่มขึ้นมากในขณะนั้น เมื่อรวมกับค่าบริการและบริจาคที่เกินดุลจึงทำให้ดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลสูงถึง 14,923 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 6.1 ของ GDP การเกินดุลบัญชีเดินสะพัดในระดับสูงเป็นองค์ประกอบหลักที่ทำให้ดุลการชำระเงินเกินดุลสูงขึ้นไปเป็น 17,102.2 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ จากที่เกินดุล 12,741.6 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ ในปี 2549 จึงเป็นแรงกดดันให้ค่าเงินบาทแข็งขึ้นตามลำดับ

ไตรมาสสุดท้ายการส่งออกยังขยายตัวได้ดีทั้งการส่งออกสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรม แม้ว่าภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวและค่าเงินบาทแข็งขึ้น โดยมูลค่าการส่งออกในรูปแบบเงินดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 24.0 สูงกว่าที่ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 16.1 ในสามไตรมาสแรกที่ผ่านมา โดยปริมาณการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 14.3 และราคาเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.5 แต่ค่าเงินบาทที่แข็งขึ้นทำให้มูลค่าการส่งออกในรูปแบบเงินบาทเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 0.6 แต่การขยายตัวของการส่งออกค่อนข้างกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน

โดยรวมการส่งออกทั้งปี 2550 มีมูลค่าทั้งสิ้น 151,147 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 18.1 โดยราคาเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.7 และปริมาณเพิ่มขึ้นร้อยละ 11.8 กลุ่มสินค้าที่มูลค่าการส่งออกขยายตัวได้ดีในปี 2550 ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า ยางพารา อัญมณีและเครื่องประดับ เป็นต้น โดยการส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่น EU และอาเซียน ขยายตัวได้ดีและมีการขยายฐานการส่งออกไปยังตลาดอื่นๆ มากขึ้นตามลำดับ ได้แก่ ประเทศจีน อินเดีย ยุโรป ตะวันออกกลาง และตะวันออกกลาง ทำให้สามารถขยายการส่งออกไปยังสหรัฐฯ ที่หดตัวลงร้อยละ 1.2

ไตรมาส 4 มูลค่าการนำเข้ารวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.6 ราคาเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.5 และปริมาณเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.5 โดยปริมาณและการนำเข้าสินค้าเพิ่มขึ้นทุกหมวด ยกเว้นหมวดเชื้อเพลิงที่ปริมาณการนำเข้าลดลง ส่วนการนำเข้าวัตถุดิบเพิ่มขึ้นต่อเนื่องตามภาวะการผลิตส่งออกที่ยังคงขยายตัวสูง และความต้องการภายในประเทศที่ปรับตัวขึ้น ทั้งนี้ สินค้าในหมวดที่เพิ่มขึ้นได้แก่

ด้ายและเส้นใย ผ้าฝ้าย ปุ๋ยและยากำจัดศัตรูพืช วัสดุทำจากยาง ผลิตภัณฑ์ทำจากพลาสติก เคมีภัณฑ์ เป็นต้น โดยรวมการนำเข้าทั้งปี 2550 มีมูลค่าทั้งสิ้น 139,174 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ. เพิ่มขึ้นร้อยละ 9.6 กลุ่มสินค้าสำคัญที่มีมูลค่าการนำเข้าเพิ่มขึ้นมากได้แก่ น้ำมันดิบ เครื่องจักรกลไฟฟ้าและส่วนประกอบ อย่างไรก็ตามเมื่อคิดเป็นเงินบาทมูลค่าการนำเข้ารวมลดลงร้อยละ 0.1

การเกินดุลการค้าในระดับสูงในปี 2550 สะท้อนการเปลี่ยนแปลงในหลายมิติ ได้แก่ (1) การเปลี่ยนแปลงตามวัฏจักรที่การลงทุนชะลอตัวต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2549 จากที่ขยายตัวในระดับสูงในช่วงปี 2545-2548 ทำให้ความต้องการสินค้าทุนลดลง (2) ส่วนที่เป็นภาวะชั่วคราวอันเนื่องจากความเชื่อมั่นภาคธุรกิจที่ลดลงและทำให้การชะลอตัวของการลงทุนภาคเอกชนรุนแรงกว่าการเปลี่ยนแปลงตามวัฏจักรปกติ (3) ชีตความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงเพิ่มขึ้นในกลุ่มสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ และยานยนต์ ที่ประเทศไทยกลายเป็นฐานการผลิตสำคัญของโลก นับเป็นการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างที่ทำให้ฐานรายได้จากการส่งออกสูงขึ้น และช่วยชดเชยการขาดดุลน้ำมันได้มากขึ้น (4) การปรับตัวด้านการใช้และประสิทธิภาพการใช้พลังงานทดแทนมากขึ้น สัดส่วนการขยายตัวของปริมาณการใช้พลังงานต่ออัตราการขยายตัวของกิจกรรมการผลิตและภาวะเศรษฐกิจที่มีแนวโน้มลดลง ส่วนหนึ่งสะท้อนถึงประสิทธิภาพการใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นในปี 2550 ปริมาณการนำเข้าน้ำมันดิบ และการนำเข้าเชื้อเพลิงรวมจึงลดลงร้อยละ 5.5 และ 5.0 ตามลำดับ โดยมูลค่าการนำเข้าน้ำมันดิบและเชื้อเพลิงรวมในรูปของเงินดอลลาร์ สหรัฐ. เพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 1.5 และ 2.8 ตามลำดับ ส่วนราคาจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.3 และ 8.2 ตามลำดับ

การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 3.9 ปรับตัวดีขึ้นจากการขยายตัวร้อยละ 1.1 ในไตรมาส 3 และจากที่หดตัวร้อยละ 2.3 และ 0.7 ในไตรมาส

1 และ 2 การลงทุนในเครื่องจักรและอุปกรณ์เร่งตัวขึ้นมากโดยขยายตัวที่ร้อยละ 7.4 และมีการนำเข้าสินค้าทุน (ณ ราคาปี 2543) เพิ่มขึ้นร้อยละ 15.9 โดยเฉพาะการนำเข้าเครื่องจักรกลไฟฟ้า เครื่องจักรกลการเกษตร ชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ที่ทำจากโลหะ สำหรับการลงทุนก่อสร้างหดตัวร้อยละ 8.5 หลังจากเริ่มขยายตัวในไตรมาส 3 ร้อยละ 0.7 โดยที่การลงทุนในการก่อสร้างที่อยู่อาศัย และโรงงานอุตสาหกรรมหดตัวลงร้อยละ 8.4 และ 26.0 ตามลำดับ แต่การก่อสร้างอาคารพาณิชย์ ขยายตัวร้อยละ 11.7

ปัจจัยที่สนับสนุนให้การลงทุนภาคเอกชนปรับตัวดีขึ้นตามลำดับในช่วงหลังของปี 2550 นั้นประกอบด้วย (1) ปัจจัยพื้นฐานที่เอื้อต่อการขยายการลงทุน ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยลดลง และอัตราการใช้กำลังการผลิตของหลายอุตสาหกรรมที่เกือบเต็มกำลัง เช่น กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ เคมี ยางรถยนต์ ฮาร์ดดิสต์ไดรฟ์ รถยนต์ เป็นต้น รวมทั้งโอกาสทางการตลาดที่อยู่ในเกณฑ์ดี โดยเฉพาะตลาดส่งออก (2) ความเชื่อมั่นของภาคธุรกิจที่ปรับตัวดีขึ้นในช่วงปลายปีจากบรรยากาศทางการเมืองที่มีความชัดเจนมากขึ้น อย่างไรก็ตามมีปัจจัยที่เป็นข้อจำกัดที่ทำให้การลงทุนภาคเอกชนฟื้นตัวได้ไม่เต็มที่ในครึ่งหลังของปี 2550 ได้แก่ (1) ภาคเอกชนรอความชัดเจนเรื่องการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของภาครัฐ อาทิ ระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชน (2) รอความชัดเจนเรื่องการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบที่จะส่งผลกระทบต่อการลงทุน เช่น พ.ร.บ. การดำเนินธุรกิจของคนต่างด้าว และ พ.ร.บ. ค้าปลีก (3) ความเชื่อมั่นภาคธุรกิจยังคงอยู่ในระดับต่ำ แม้จะมีการปรับตัวดีขึ้นบ้างในช่วงปลายปี

ดังนั้นโดยรวมทั้งปี 2550 การลงทุนภาคเอกชนจึงยังอ่อนแอ โดยขยายตัวเพียงร้อยละ

0.5 จะลดตัวลงต่อเนื่องจากที่ขยายตัวร้อยละ 3.7 ในปี 2549 และร้อยละ 10.6 ในปี 2548

ในไตรมาส 4 การใช้จ่ายครัวเรือนเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.6 จะลดตัวลงเล็กน้อยจากร้อยละ 1.8 ในไตรมาส 3 แต่สูงกว่าการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 1.1 ในช่วงครึ่งแรกของปี โดยการใช้จ่ายซื้อสินค้ากึ่งคงทนขยายตัวร้อยละ 2.7 สินค้าไม่คงทนประเภทอาหารขยายตัวร้อยละ 2.1 และบริการขยายตัวร้อยละ 4.3 แต่การใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าคงทนลดลงร้อยละ 8.9 จากที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยร้อยละ 0.4 ในไตรมาส 3

ตลอดปี 2550 การบริโภคภาคเอกชนชะลอตัวและมีความเปราะบาง โดยขยายตัวเพียงร้อยละ 1.4 เทียบกับร้อยละ 3.2 ในปี 2549 และ 4.5 ในปี 2548 โดยที่การใช้จ่ายซื้อสินค้าคงทนลดลงร้อยละ 5.9 การใช้จ่ายซื้อสินค้ากึ่งคงทนและไม่คงทนขยายตัวร้อยละ 0.8 และ 3.2 ตามลำดับ ขณะที่การใช้จ่ายซื้อสินค้าประเภทอาหารเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.7 แสดงให้เห็นว่าภาคครัวเรือนมีความระมัดระวังในการใช้จ่ายมากขึ้น โดยจะใช้จ่ายเฉพาะสินค้าจำเป็นเป็นหลัก จากการที่การใช้จ่ายครัวเรือนชะลอตัวลงมาก ในขณะที่การส่งออกขยายตัวมากทำให้สัดส่วนของการใช้จ่ายครัวเรือนต่อขนาดของเศรษฐกิจในปี 2550 เป็นร้อยละ 51.9 ลดลงจากร้อยละ 54.7 และร้อยละ 53.6 ในปี 2548 และ 2549 ตามลำดับ

ไตรมาส 4 ของปี 2550 เงินเฟ้อทั่วไปเท่ากับร้อยละ 2.9 สูงกว่าร้อยละ 2.1 1.9 และ 1.6 ในไตรมาสแรกถึงไตรมาสสามที่ผ่านมา เนื่องจากต้นทุนราคาน้ำมันที่เพิ่มสูงขึ้น อัตราเงินเฟ้อทั้งปีเท่ากับร้อยละ 2.3 และเงินเฟ้อพื้นฐานยังต่ำเพียงร้อยละ 1.1 ในไตรมาสที่สี่ แต่เริ่มมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับร้อยละ 0.9 และ 0.8 ในไตรมาส 2 และ 3 ที่ผ่านมา เงินเฟ้อพื้นฐานทั้งปีเท่ากับร้อยละ 1.1

ดัชนีราคาผู้ผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.0 ในไตรมาส 4 ซึ่งสูงขึ้นมากจากร้อยละ 2.6 1.8 และ 1.5 ในไตรมาส 1 ถึงไตรมาส 3 ที่ผ่านมา ซึ่งสะท้อนว่าแรงกดดันต่ออัตราเงินเฟ้อจะยังเพิ่มขึ้น

ในปี 2551 จากต้นทุนการผลิตที่เพิ่มขึ้นประกอบกับความต้องการสินค้าและบริการที่มีแนวโน้มฟื้นตัวขึ้น กลุ่มสินค้าที่มีราคาเพิ่มขึ้นมากได้แก่ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ยาง พลาสติก และอาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ ดัชนีราคาผู้ผลิตทั้งปีเท่ากับร้อยละ 3.3

เงินบาทแข็งค่าขึ้นเมื่อเทียบกับเงินดอลลาร์สหรัฐ แต่ดัชนีค่าเงินบาทที่แท้จริงอ่อนค่าลง ค่าเงินบาทในไตรมาส 4 มีค่าเฉลี่ย 33.89 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ. แข็งค่าขึ้นร้อยละ 0.34 และ 7.27 เมื่อเทียบกับไตรมาสก่อนหน้าและระยะเดียวกันของปี 2549 ตามลำดับ ค่าเงินบาทแข็งค่าขึ้นต่อเนื่องโดยเฉพาะในเดือนพฤศจิกายนและธันวาคมเนื่องจาก (1) ปัญหาวิกฤต Sub-prime ในสหรัฐฯ ที่ขยายวงกว้างขึ้น โดยเฉพาะผลกระทบต่อกำไรของสถาบันการเงินใหญ่ ๆ ทั่วโลกทำให้ค่าเงินดอลลาร์สหรัฐ อ่อนลง และ (2) การเกินดุลบัญชีเดินสะพัดในระดับสูงของประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวของค่าเงินบาทในไตรมาส 4 มีเสถียรภาพมากขึ้นเมื่อเทียบกับไตรมาส 3 และค่าเงินสกุลอื่น สำหรับค่าเงินบาทเมื่อเทียบกับค่าเงินสกุลต่าง ๆ นั้น ค่าเงินบาทแข็งค่าเมื่อเทียบกับค่าเงินดอลลาร์สหรัฐ. และค่าเงินรูปีของอินโดนีเซีย แต่อ่อนค่าลงเมื่อเทียบกับเงินสกุลหลักและสกุลภูมิภาค ทำให้ดัชนีค่าเงินบาท (Nominal Effective Exchange Rate) และดัชนีค่าเงินบาทที่แท้จริง (Real Effective Exchange Rate) เฉลี่ยในไตรมาส 4 อ่อนค่าลงจากไตรมาส 3 ร้อยละ 1.22 และ 1.32 ตามลำดับ

ค่าเงินบาททั้งปี 2550 มีค่าเฉลี่ย 34.52 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ. หรือแข็งค่าขึ้นร้อยละ 8.89 ทำให้ดัชนีค่าเงินบาทและค่าเงินบาทที่แท้จริงแข็งค่าขึ้นร้อยละ 6.15 และ 6.0 ตามลำดับ

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาส 4 ปี 2550 แถลงข่าว 25 กุมภาพันธ์ 2551)



สถานการณ์ แรงงาน

สถานการณ์แรงงานไตรมาส 1 ปี 2551
ช่วงเดือนมกราคม-มีนาคม 2551 ขอนำเสนอ
ข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ ตามลำดับคือ

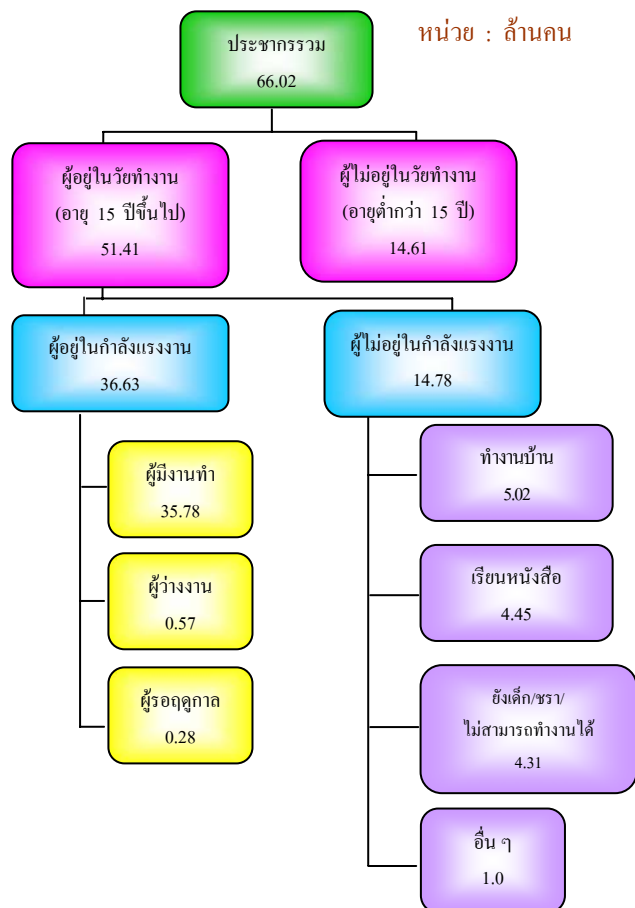
- 1) กำลังแรงงาน การมีงานทำ การว่างงาน
- 2) การส่งเสริมการมีงานทำ
- 3) การพัฒนาศักยภาพแรงงาน
- 4) การคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการ
- และ 5) การประกันสังคม

1) กำลังแรงงาน การมีงานทำ การว่างงาน

ข้อมูลกำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงาน เป็นข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติซึ่งดำเนินการสำรวจเป็นรายเดือนและประมวลผลเป็นไตรมาส สำหรับไตรมาส 1 ปี 2551 เป็นการรายงานข้อมูลช่วงเดือนมกราคม – มีนาคม 2551 เนื่องจากสำนักงานสถิติแห่งชาติยังดำเนินการประมวลผลข้อมูลไตรมาส 1 ปี 2551 ไม่เสร็จสิ้น และเพื่อให้สถานการณ์แรงงานฉบับนี้ออกเผยแพร่ได้ทันตามกำหนดเวลา กระทรวงแรงงานจึงใช้ข้อมูลการสำรวจภาวะประชากรของสำนักงานสถิติแห่งชาติรายเดือนในเดือนมกราคม ถึง มีนาคม 2551 มาวิเคราะห์คำนวณหาค่าเฉลี่ยเพื่อคาดประมาณเป็นข้อมูลในไตรมาสนี้ ((ข้อมูลเดือนมกราคม+เดือนกุมภาพันธ์+เดือนมีนาคม 2551)/3) ข้อมูลดังกล่าวจึงเป็นเพียงค่าเบื้องต้นหรือค่าประมาณการเท่านั้น จากผลการประมวลพบว่าไตรมาส 1 ปี 2551 นี้ ประเทศไทยมี

ประชากรเฉลี่ยทั้งสิ้น 66.02 ล้านคน โดยสัดส่วนของประชากรทั้งหมดพบว่าเป็นผู้อยู่ในวัยทำงานหรืออายุ 15 ปีขึ้นไปจำนวน 51.41 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 77.87 ขณะที่ผู้มีอายุต่ำกว่า 15 ปี มี 14.61 ล้านคน (ร้อยละ 22.13)

แผนภูมิ 1 ประมาณการโครงสร้างประชากร ไตรมาส 1 (มกราคม-มีนาคม) ปี 2551



หมายเหตุ : ประมาณการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติเดือน
มกราคม-มีนาคม 2551

ในกลุ่มผู้อยู่ในวัยทำงาน (ผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไป) จำนวน 51.41 ล้านคน พบว่าเป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงาน 36.63 ล้านคน โดยจำแนก

เป็นผู้มีงานทำ 35.78 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 97.68 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด ขณะที่เป็นผู้ว่างงานมี 5.69 แสนคน หรือร้อยละ 1.56 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานและผู้รอฤดูกาลมีจำนวนประมาณ 2.78 แสนคน (ร้อยละ 0.76) ซึ่งหากพิจารณาจำนวนผู้มีงานทำในไตรมาสนี้ พบว่ามีจำนวนลดลงจากไตรมาสที่แล้ว 1.09 ล้านคนคิดเป็นสัดส่วนที่ลดลงร้อยละ 2.96 เนื่องจากไตรมาส 1 ของปีจะเป็นช่วงฤดูแล้งนอกฤดูการเกษตรทำให้แรงงานภาคเกษตรมีงานทำลดลงและมีผลเกี่ยวเนื่องถึงแรงงานรอฤดูกาลมีจำนวนสูงขึ้นเนื่องจากไม่มีงานภาคเกษตรให้ทำ โดยสังเกตได้จากตัวเลขแรงงานรอฤดูกาลที่เพิ่มสูงขึ้นมาจากไตรมาสที่แล้วที่มี 9.28 หมื่นคน เป็น 2.78 แสนคนในไตรมาสนี้ อย่างไรก็ตามหากเปรียบเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา พบว่ามีสัดส่วนใกล้เคียงกันมาก โดยผู้มีงานทำไตรมาสนี้มี 35.78 ล้านคนขณะที่ไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา มี 35.25 ล้านคนผู้ว่างงานไตรมาสนี้มี 5.7 แสนคนลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาประมาณ 150,000 คน ขณะที่ผู้รอฤดูกาลมีจำนวนเท่าเดิม ทั้งนี้ หากคำนวณเป็นอัตราการมีงานทำหรืออัตราจ้างงาน ซึ่งคำนวณจากสัดส่วนผู้มีงานทำต่อผู้อยู่ในกำลังแรงงานมีอัตราร้อยละ 97.68 แสดงให้เห็นว่าผู้อยู่ในกำลังแรงงาน 100 คน จะมีงานทำประมาณ 97-98 คน ซึ่งอัตราการจ้างงานในภาพรวมไตรมาสนี้มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วที่มีอัตรา 97.54 แต่ใกล้เคียงกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาที่มีอัตรา 97.59

ส่วนอัตราว่างงานซึ่งคำนวณจากผู้ว่างงานต่อผู้อยู่ในกำลังแรงงานในไตรมาสนี้ประมาณการว่ามีอัตรา 1.56 พบว่าอัตราเพิ่มขึ้นจากไตรมาส 4 ปี 2550 ที่มีอัตรา 1.11 คิดเป็นร้อยละ 40.54 และเมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา พบว่ามีอัตราลดลงร้อยละ 4.29 (ไตรมาสปี 2550 ที่แล้วมีอัตรา 1.63) สำหรับตัวเลขในกลุ่มของผู้ที่ไม่อยู่ในกำลังแรงงานในไตรมาสนี้ มีจำนวน 14.78 ล้านคน พบว่าเป็นผู้ทำงานบ้าน ผู้เรียนหนังสือ และเด็ก คนชราที่ไม่สามารถทำงานได้ โดยมีจำนวน 5.02 4.45 และ 4.31 ล้านคน ตามลำดับรายละเอียดตามตาราง 1

ตาราง 1 ประชากรจำแนกตามสถานภาพแรงงาน

หน่วย : ล้านคน

สถานภาพแรงงาน	Q1/50	Q4/50	Q1/51
ประชากรรวม	65.57	65.91	66.02
ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป	50.82	51.26	51.41
ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน	36.12	37.38	36.63
- ผู้มีงานทำ	35.25	36.87	35.78
- ผู้ว่างงาน	0.59	0.42	0.57
- กำลังแรงงานที่รอฤดูกาล	0.28	0.09	0.28
ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน	14.70	13.88	14.78
- ทำงานบ้าน	4.89	4.44	5.02
- เรียนหนังสือ	4.57	4.32	4.45
- ยังเด็ก ชรา / ไม่สามารถทำงานได้	4.32	4.26	4.31
- อื่น ๆ	0.92	0.86	1.0
ประชากรอายุต่ำกว่า 15 ปี	14.74	14.65	14.61
อัตราการจ้างงานต่อกำลังแรงงาน	97.59	97.54	97.68
อัตราว่างงาน	1.63	1.11	1.56

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : 1.ประมาณการข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติเดือนมกราคม-มีนาคม 2551

$$2. \text{อัตราการจ้างงานต่อกำลังแรงงาน} = \frac{\text{ผู้มีงานทำ} \times 100}{\text{ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน}}$$

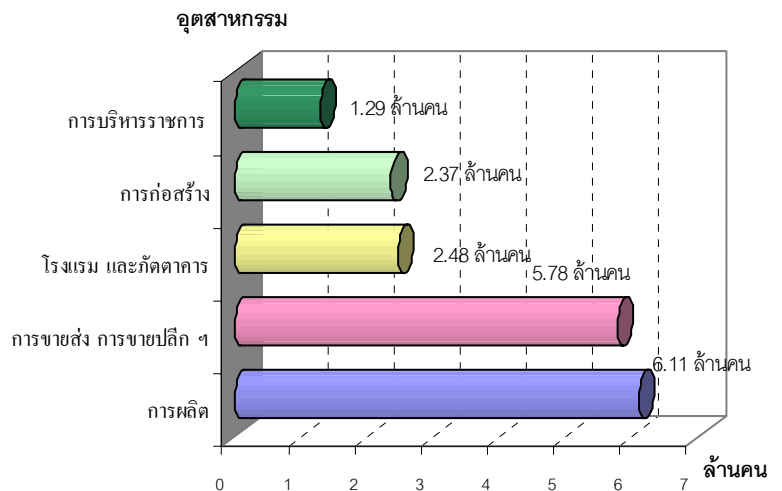
$$3. \text{อัตราว่างงาน} = \frac{\text{ผู้ว่างงาน} \times 100}{\text{ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน}}$$



สำหรับในไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) จำนวนผู้มีงานทำที่มี 35.78 ล้านคน พบว่า ทำงานในภาคเกษตรกรรม 12.48 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 34.89 ของผู้มีงานทำทั้งหมด ซึ่งมีสัดส่วนที่ลดลงจำนวน 264,100 คน คิดเป็นร้อยละ 2.07 จากไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา ที่มีจำนวน 12.75 ล้านคน ขณะเดียวกันลดลงจำนวน 2,872,000 คน คิดเป็นร้อยละ 18.7 จากไตรมาสที่ผ่านมาที่มีจำนวน 15.35 ล้านคน ส่วนผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมมีจำนวน 23.3 ล้านคน (ร้อยละ 65.11 ของผู้มีงานทำทั้งหมด) เพิ่มขึ้นจำนวน 1.78 ล้านคนคิดเป็นร้อยละ 8.27 จากไตรมาสที่แล้วที่มีจำนวน 21.52 ล้านคน และเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.51 จากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาที่มีจำนวน 22.51 ล้านคน การที่จำนวนของผู้ทำงานในภาคเกษตรกรรมมีสัดส่วนลดลงจากไตรมาสที่แล้วเพราะไตรมาสนี้สิ้นฤดูการเพาะปลูก แรงงานภาคเกษตรจึงลดลง ขณะเดียวกันแรงงานเหล่านี้ได้เคลื่อนย้ายเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมเพื่อหางานทำจึงทำให้แรงงานนอกภาคเกษตรกรรมมีจำนวนสูงขึ้นนั่นเอง โดยกลุ่มผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมจะทำงานในสาขาการผลิตมากที่สุด มีจำนวน 6.11 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 26.23 ของผู้ทำงานนอกภาคเกษตรทั้งหมด รองลงมาคือ การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ฯ มี 5.78 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 24.83 ของผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมทั้งหมด สาขาโรงแรมและภัตตาคาร 2.48 ล้านคน ร้อยละ 10.66 สาขาการก่อสร้าง 2.37 ล้านคน ร้อยละ 10.16 และสาขาการบริหารราชการและการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคม

ภาคบังคับ 1.29 ล้านคน ร้อยละ 5.52 (ตารางภาคผนวก 2 และแผนภูมิ 2)

**แผนภูมิ 2 ผู้มีงานทำจำแนกตามประเภท
อุตสาหกรรมนอกภาคเกษตรกรรม 5 อันดับแรก
ณ ไตรมาส 1 (มกราคม-มีนาคม) ปี 2551**

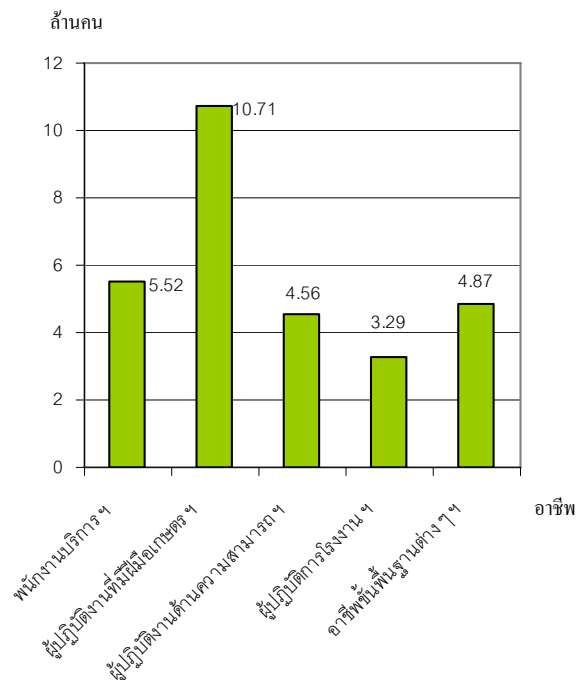


หมายเหตุ : ประเมินการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ
เดือนมกราคม – มีนาคม 2551

เมื่อพิจารณาผู้มีงานทำตามอาชีพในไตรมาสนี้ พบว่าอาชีพที่มีผู้ทำงานมากที่สุด 5 อันดับแรกคือ 1) ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือด้านการเกษตรและการประมง มีจำนวน 10.71 ล้านคน ร้อยละ 29.93 2) พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและตลาด 5.52 ล้านคน ร้อยละ 15.44 3) อาชีพขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ในด้านการขายและให้บริการ 4.87 ล้านคน ร้อยละ 13.60 4) ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้อง 4.56 ล้านคน ร้อยละ 12.76 และ 5) ผู้ปฏิบัติงานโรงงานและเครื่องจักร และผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ 3.29 ล้านคน ร้อยละ 9.19 (รายละเอียดตามตารางภาคผนวกที่ 3 และแผนภูมิ 3)



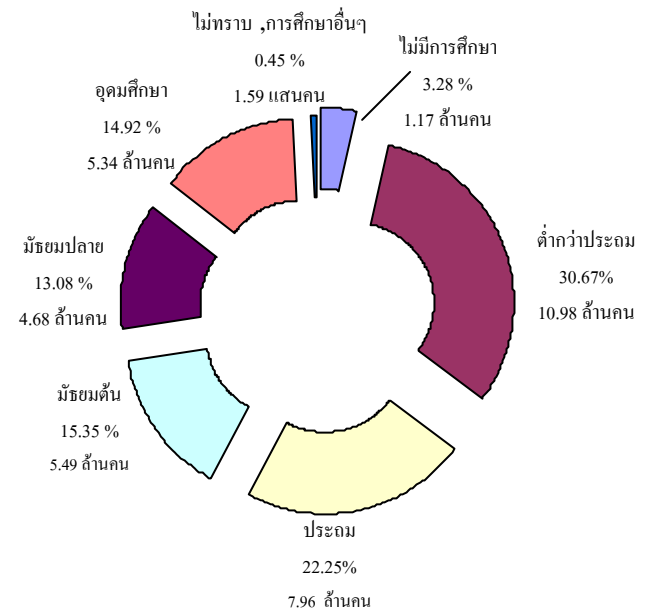
แผนภูมิ 3 ผู้มีงานทำจำแนกตามอาชีพ (5 อันดับแรก)
ณ ไตรมาส 1 (มกราคม-มีนาคม) ปี 2551



หมายเหตุ : ประเมินการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ
เดือนมกราคม – มีนาคม 2551

หากศึกษาถึงระดับการศึกษาของผู้มีงานทำพบว่า ผู้มีงานทำส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าประถมศึกษาจำนวน 10.98 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 30.67 รองลงมาเป็นผู้มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและอุดมศึกษา คือมีจำนวน 7.96 ล้านคน (ร้อยละ 22.25) 5.49 ล้านคน (ร้อยละ 15.35) และ 5.34 ล้านคน (ร้อยละ 14.92) ตามลำดับ

แผนภูมิ 4 ผู้มีงานทำ จำแนกตามระดับการศึกษา
ณ ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551

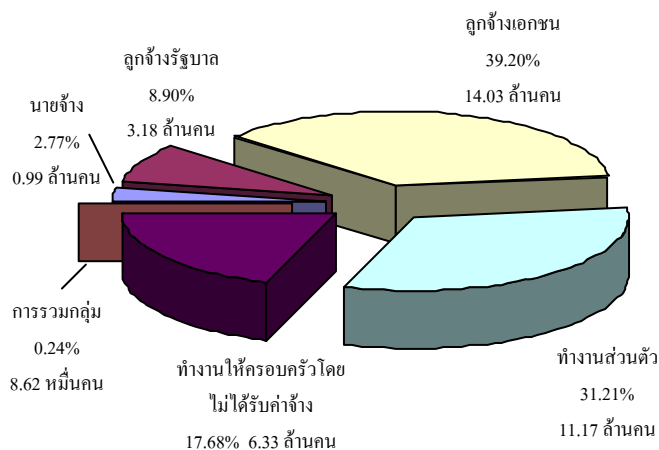


หมายเหตุ : ประเมินการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ
เดือนมกราคม – มีนาคม 2551

ในด้านสถานภาพการทำงานของผู้มีงานทำพบว่าส่วนใหญ่เป็นลูกจ้างเอกชน กล่าวคือ ร้อยละ 39.20 (14.03 ล้านคน) เป็นลูกจ้างเอกชน รองลงมาคือทำงานส่วนตัวและกลุ่มช่วยธุรกิจครอบครัวหรือทำงานให้ครอบครัวโดยไม่ได้รับค่าจ้างมีอัตราร้อยละ 31.21 (11.17 ล้านคน) และร้อยละ 17.68 (6.33 ล้านคน) ตามลำดับ ส่วนผู้มีงานทำที่มีสถานภาพเป็นนายจ้างมีเพียงร้อยละ 2.77 (0.99 ล้านคน) นอกจากนี้ยังพบว่าการรวมกลุ่มเพื่อทำงานเป็นกลุ่มอาชีพมีร้อยละ 0.24 (8.62 หมื่นคน) เมื่อศึกษาตัวเลขดังกล่าวเปรียบเทียบกับไตรมาสที่แล้วจะพบว่าในไตรมาสนี้ จำนวนหรือสัดส่วนผู้มีงานทำที่เป็นกลุ่มทำงานให้ครอบครัวโดยไม่ได้รับค่าจ้างมี

จำนวนลดลงโดยเฉพาะครัวเรือนเกษตร เนื่องจากเป็นช่วงพันธุ์การเกษตร แรงงานจึงเดินทางออกจากรากเกษตร ส่งผลให้ลูกจ้างในภาคเอกชนมีจำนวนสูงขึ้น โดยจากสัดส่วนพบว่า ลูกจ้างภาคเอกชนเพิ่มขึ้นจาก 13.05 ล้านคนในไตรมาสที่ผ่านมาเป็น 14.03 ล้านคนในไตรมาสนี้ ขณะที่กลุ่มทำงานให้ครอบครัว ๑ มีจำนวนลดลงจาก 7.85 ล้านคนในไตรมาสที่แล้วเป็น 6.33 ล้านคนในไตรมาสนี้ นั่นเอง

แผนภูมิ 5 ผู้มีงานทำจำแนกตามสถานภาพการทำงาน ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551

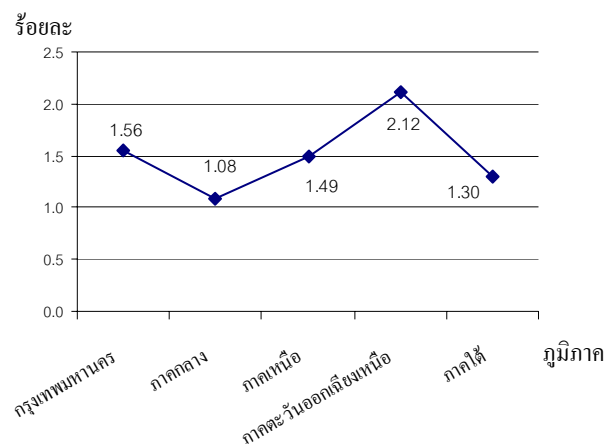


หมายเหตุ : ประเมินการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ
เดือนมกราคม – มีนาคม 2551

ในประเด็นของผู้ว่างงาน พบว่าจำนวนผู้ว่างงานทั่วประเทศมีประมาณ 5.69 แสนคน โดยภูมิภาคที่มีจำนวนผู้ว่างงานสูงสุดคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 2.39 แสนคน คิดเป็นร้อยละ 41.99 ของผู้ว่างงานรวมทุกภูมิภาค รองลงมาคือภาคกลางมี 1.04 แสนคน (ร้อยละ 18.23) และภาคเหนือมีจำนวน 9.81 หมื่นคน (ร้อยละ 17.21) ตามลำดับ ภูมิภาคที่มีผู้ว่างงานน้อยที่สุดคือ กรุงเทพมหานคร จำนวนประมาณ 6.31 หมื่นคน (ร้อยละ 11.07) แต่เมื่อ

พิจารณาอัตราการว่างงานโดยการคำนวณจากจำนวนผู้ว่างงานต่อกำลังแรงงานปัจจุบันหรือผู้อยู่ในกำลังแรงงาน จะพบว่าอัตราการว่างงานภาพรวมของประเทศในไตรมาส 1 ปี 2551 มีอัตราร้อยละ 1.56 เป็นอัตราที่เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาที่มีอัตรา 1.11 และเมื่อพิจารณาสัดส่วนผู้ว่างงานแต่ละภูมิภาคต่อกำลังแรงงานในแต่ละภูมิภาค (อัตราว่างงานตามภูมิภาค)จะพบว่า ภูมิภาคที่มีอัตราการว่างงานสูงสุดได้แก่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีอัตราว่างงานร้อยละ 2.12 รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 1.56 และภาคเหนือร้อยละ 1.49 ส่วนภาคที่มีอัตราการว่างงานน้อยที่สุดในไตรมาสนี้ คือภาคกลางมีอัตราร้อยละ 1.08

แผนภูมิ 6 อัตราว่างงานจำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



หมายเหตุ : 1. ประเมินการจากข้อมูล สำนักงานสถิติแห่งชาติ
เดือนมกราคม – มีนาคม 2551

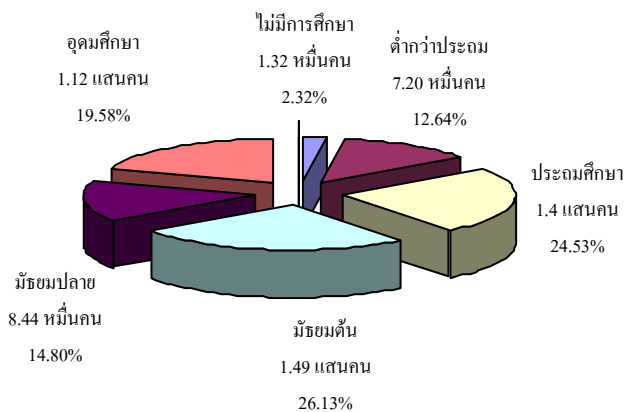
$$2. \text{ อัตราการว่างงาน} = \frac{\text{ผู้ว่างงาน} \times 100}{\text{ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน}}$$

ในจำนวนผู้ว่างงานที่มี 5.69 แสนคน พบว่าผู้ว่างงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวนสูงสุด คือ 1.49 แสนคน



คิดเป็นร้อยละ 26.13 ของผู้ว่างงานทั้งหมด รองลงมาคือระดับประถมศึกษา 1.40 แสนคน (ร้อยละ 24.53) และระดับอุดมศึกษา 1.12 แสนคน (ร้อยละ 19.58 ของผู้ว่างงานทั้งหมด)

แผนภูมิ 7 ผู้ว่างงานและอัตราการว่างงานจำแนกตามระดับการศึกษา ณ ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



หมายเหตุ : ประมาณการจากข้อมูล สำนักงานสถิติแห่งชาติ
เดือนมกราคม – มีนาคม 2551

2) การส่งเสริมการมีงานทำ

2.1 การจัดหางานในประเทศ

กระทรวงแรงงานมีภารกิจหลักในการส่งเสริมให้ประชาชนมีงานทำ หน่วยงานที่มีบทบาทหน้าที่นี้คือกรมการจัดหางาน ซึ่งให้บริการจัดหางานของภาครัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีงานทำ มีรายได้ที่เหมาะสม ลดปัญหาการว่างงาน และการขาดแคลนแรงงาน รูปแบบการดำเนินการมีทั้งการจัดหางานในประเทศและต่างประเทศ โดยการจัดหางานในประเทศช่วงไตรมาสที่ 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551) มีตำแหน่งงานว่างแจ้งผ่านกรมการจัดหางาน 116,983 อัตรา ซึ่งมี

สัดส่วนเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้ว 24,680 อัตรา คิดเป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 26.74 ซึ่งน่าจะมีเหตุผลจากการจัดตั้งรัฐบาลเรียบร้อยแล้วและภาครัฐได้มีมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจต่าง ๆ แก่นักลงทุน เช่นการยกเลิกมาตรการกั้นเงินสำรอง 30% เป็นต้น ส่งผลให้ความเชื่อมั่นของภาคธุรกิจเริ่มดีขึ้น ประกอบกับไตรมาสนี้เข้าสู่ไตรมาส 2 ของปีงบประมาณ ภาคราชการจึงเริ่มใช้จ่ายกันมากขึ้น แต่หากเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมา (ไตรมาส 1 (มกราคม – มีนาคม) ปี 2550) พบว่ามีจำนวนลดลง 20,348 อัตรา คิดเป็นร้อยละ 14.82 (ไตรมาส 1/50 มี 137,331 อัตรา) ซึ่งน่าจะมีผลต่อเนื่องจากภาคเศรษฐกิจไตรมาสนี้ได้รับผลกระทบอย่างหนักจากปัญหาค่าเงินบาทแข็งตัวที่มีเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากปีที่ผ่านมา รวมถึงน้ำมันที่ขึ้นราคาไม่หยุดและผลกระทบจากกรณีขับไพร่สหรัฐอเมริกาก็ถูกถามไปยังภาคส่วนและภูมิภาคอื่นทั่วโลก รวมถึงไทยด้วย

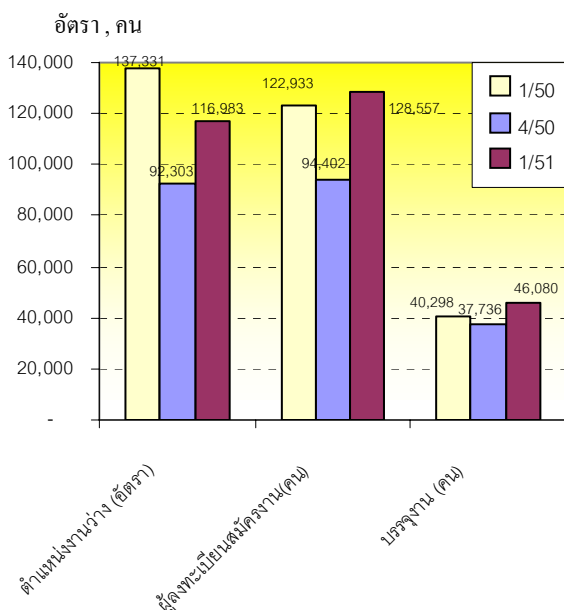
ในส่วนของผู้ลงทะเบียนสมัครงาน ไตรมาสนี้พบว่ามี 128,557 คน เพิ่มขึ้นจำนวน 34,155 คน คิดเป็นร้อยละ 36.18 จากไตรมาสที่แล้วที่มีจำนวน 94,402 คน เนื่องจากไตรมาสนี้เป็นฤดูแล้งนอกฤดูการเกษตรจึงมีแรงงานบางส่วนที่ว่างงานเข้ามาสมัครงานในภาคการผลิตมากขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาที่มีจำนวน 122,933 คน พบว่าเพิ่มขึ้น 5,624 คน คิดเป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.57 ขณะที่ผู้ได้รับการบรรจุงานในไตรมาสนี้ (ม.ค.-มี.ค.51) มีจำนวน 46,080 คน เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้ว 8,344 คน คิดเป็นร้อยละ 22.11 (ไตรมาส 4 ปี 2550 (ต.ค.-ธ.ค. 2550) มี



จำนวน 37,736 คน) ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับ ไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา (ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 50) พบว่ามีจำนวนเพิ่มขึ้น เช่นกัน โดยเพิ่มขึ้น 5,782 คน คิดเป็นร้อยละ 14.35 ปรากฏรายละเอียดตามแผนภูมิ 8

แผนภูมิ 8 เปรียบเทียบตำแหน่งงานว่าง/การสมัครงาน/

การบรรจุงาน



ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ: ไตรมาส (Q) 1 = (ม.ค. - มี.ค.)

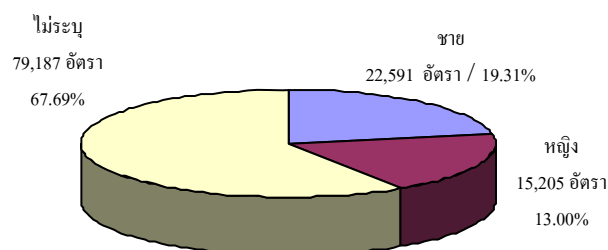
ไตรมาส (Q) 4 = (ต.ค. - ธ.ค.)

สำหรับตำแหน่งงานว่างไตรมาส 1 (มกราคม - มีนาคม 2551)นี้ พบว่าเป็นชาย 22,591 อัตรา คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 19.31 ของตำแหน่งงานว่างทั้งหมด ขณะที่เพศหญิงมี 15,205 อัตรา (ร้อยละ 13.0) และไม่ระบุเพศมีจำนวนถึง 79,187 อัตรา ร้อยละ 67.69 ประเด็นที่น่าสังเกตคือจำนวน ตำแหน่งงานว่างกว่าร้อยละ 65 ไม่ได้ระบุว่าการเพศชายหรือเพศหญิงจึงสะท้อนให้เห็นว่าศักยภาพของแรงงานหญิงไม่ด้อยกว่าชาย

สถานประกอบการหรือนายจ้างส่วนใหญ่จึงมิได้ ระบุว่าต้องการเพศใด ทั้งนี้ การไม่ระบุของ นายจ้างมีข้อดีในอีกประการหนึ่งคือทำให้นายจ้างมีโอกาสคัดเลือกหรือพิจารณาตัว ผู้สมัครได้มากกว่าการระบุเพียงเพศใดเพศเดียว และแนวโน้มตำแหน่งงานว่างที่ไม่ระบุเพศจะมี จำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สังเกตได้ว่าในไตรมาส นี้มีร้อยละ 67.69 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วที่มี ร้อยละ 59.75

แผนภูมิ 9 ตำแหน่งงานว่างแยกตามเพศ

ไตรมาส 1 (ม.ค. - มี.ค.) ปี 2551

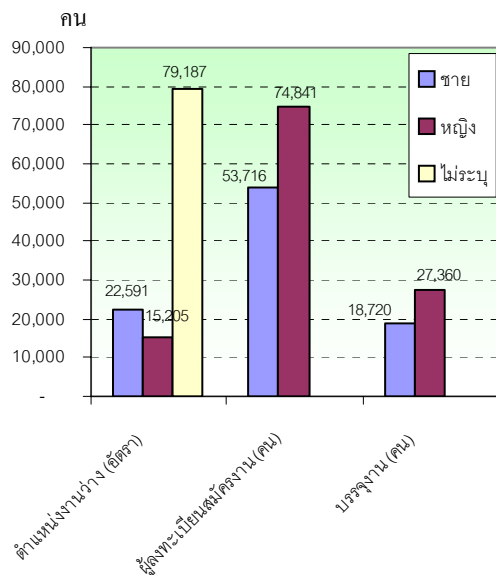


ที่มา : กรมการจัดหางาน

เมื่อพิจารณาถึงจำนวนผู้มาลงทะเบียน สมัครงานในไตรมาสหนึ่งที่พบว่ามีจำนวนทั้งสิ้น 128,557 คน เป็นชาย 53,716 คน คิดเป็นร้อยละ 41.78 และเป็นหญิง 74,841 คน คิดเป็นร้อยละ 58.22 และการบรรจุงานมีผู้ได้รับการบรรจุให้ มีงานทำทั้งสิ้น 46,080 คน โดยสัดส่วนของเพศหญิง จะได้รับการบรรจุงานมากกว่าเพศชาย กล่าวคือ ผู้บรรจุงานที่เป็นเพศหญิง มีสัดส่วนร้อยละ 59.37 (27,360 คน) ขณะที่เพศชายมีร้อยละ 40.63 (18,720 คน) ซึ่งเป็นสัดส่วนที่สอดคล้องกับ จำนวนผู้สมัครงานที่มีเพศหญิงมากกว่าชาย



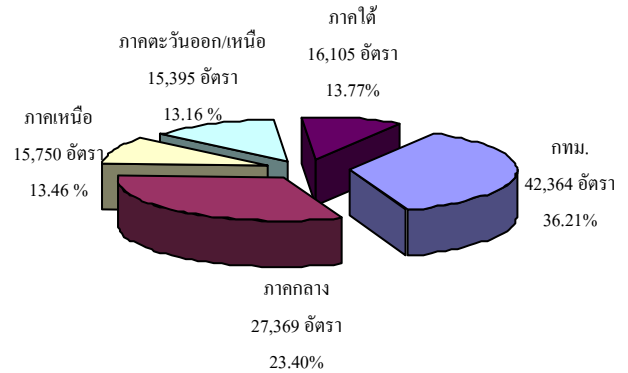
**แผนภูมิ 10 ตำแหน่งงานว่าง / ผู้สมัครงาน/
และการบรรจุงานจำแนกตามเพศ ไตรมาส 1 ปี 2551**



ที่มา : กรมการจัดหางาน

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบตามพื้นที่ จะพบว่าตำแหน่งงานว่างจะกระจุกตัวในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร คือมีร้อยละ 36.21 (42,364 อัตรา) รองลงมาคือภาคกลางร้อยละ 23.40 (27,369 อัตรา) ของตำแหน่งงานว่างทั้งหมด ทั้งนี้ เพราะสถานประกอบการส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคกลางและกรุงเทพมหานคร อาทิ จังหวัดสมุทรปราการ ปทุมธานี สมุทรสาคร พระนครศรีอยุธยา เป็นต้น ในส่วนภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตำแหน่งงานว่างมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 13.46 (15,750 อัตรา) ร้อยละ 13.16 (15,395 อัตรา) และร้อยละ 13.77 (16,105 อัตรา) ตามลำดับ

**แผนภูมิ 11 ตำแหน่งงานว่างจำแนกตามภูมิภาค
ไตรมาส 1 (ม.ค. -มี.ค.) ปี 2551**



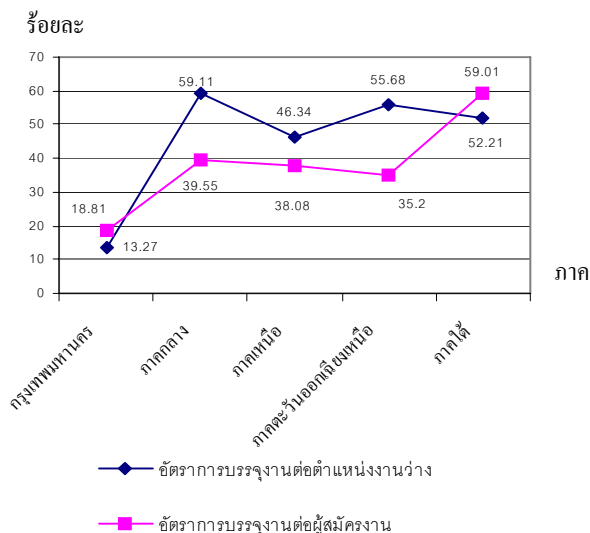
ที่มา : กรมการจัดหางาน

ในส่วนการสมัครงานไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) ภูมิภาคที่มีการสมัครงานสูงสุดคือ ภาคกลาง ร้อยละ 31.82 (40,907 คน) รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 23.25 (29,882 คน) และภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 18.94 (24,352 คน) น้อยที่สุดคือภาคใต้ ร้อยละ 11.08 (14,250 คน) สำหรับผลการบรรจุงาน มีการบรรจุงานในพื้นที่ภาคกลางสูงสุดคือร้อยละ 35.11 (16,179 คน) รองลงมาคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 18.60 (8,572 คน) และภาคใต้ร้อยละ 18.25 (8,409 คน) ส่วนกรุงเทพมหานครมีการบรรจุงานน้อยที่สุดคือร้อยละ 12.20 (5,622 คน) (รายละเอียดปรากฏในตารางภาคผนวก 5)

เมื่อคำนวณหาอัตราการบรรจุงาน เปรียบเทียบกับตำแหน่งงานว่างไตรมาสนี้พบว่า มีอัตราการบรรจุงานต่อตำแหน่งงานว่างภาพรวมร้อยละ 39.39 โดยภาคที่มีอัตราการบรรจุงานต่อตำแหน่งงานว่างสูงสุดคือ ภาคกลาง ร้อยละ 59.11 รองลงมาคือภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 55.68 ขณะที่ กรุงเทพมหานครมีอัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่างต่ำสุดคือร้อยละ 13.27 หากเปรียบเทียบผู้ได้รับบรรจุนานกับผู้สมัครงานพบว่า ในภาพรวมมีอัตราร้อยละ 35.84 โดยภาคใต้มีอัตราการบรรจุนานเมื่อเทียบกับผู้สมัครงานสูงสุดคือร้อยละ 59.01 รองลงมาคือภาคกลางมีร้อยละ 39.55 และภาคเหนือมีอัตราร้อยละ 38.08 ส่วนกรุงเทพมหานคร มีอัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัครงานต่ำที่สุดคือ ร้อยละ 18.81 ทั้งนี้ อัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัครงาน ภาพรวม(ร้อยละ 35.84) มีสัดส่วนที่ลดลงร้อยละ 10.33 จากไตรมาสที่แล้วที่มีร้อยละ 39.97

**แผนภูมิ 12 อัตราการบรรจุนานเปรียบเทียบ
ตำแหน่งงานว่าง / ผู้สมัครงาน จำแนกโดยภาค
ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551**



ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ :

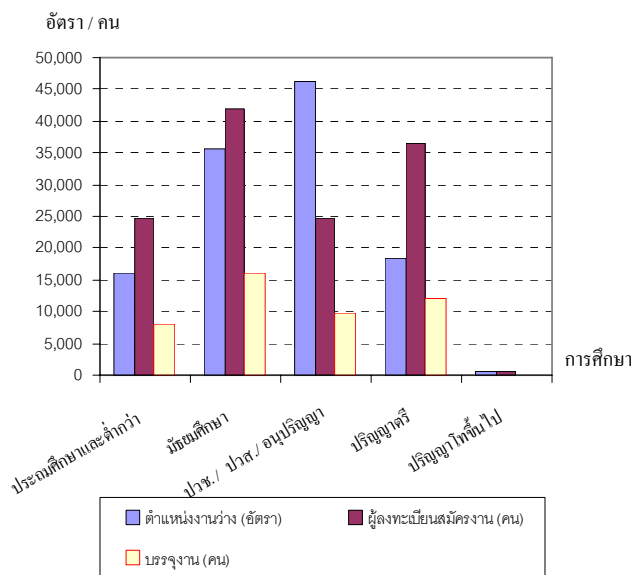
1. อัตราการบรรจุนาน ต่อผู้สมัครงาน = $\frac{\text{ผู้ได้รับการบรรจุนาน} \times 100}{\text{ผู้สมัครงาน}}$
2. อัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่าง = $\frac{\text{ผู้ได้รับการบรรจุนาน} \times 100}{\text{ตำแหน่งงานว่าง}}$

ในส่วนตำแหน่งงานว่างตามระดับการศึกษาไตรมาส 1 ปี 2551 พบว่า ตำแหน่งงานว่างระดับที่ต้องการสูงสุดคือ ปวช./ปวส. อนุปริญญา มีความต้องการร้อยละ 39.43 (46,128 อัตรา) รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 30.52 (35,702 อัตรา) ระดับปริญญาตรี ร้อยละ 15.75 (18,423 อัตรา) และระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า ร้อยละ 13.86 (16,208 อัตรา) สำหรับระดับปริญญาโทขึ้นไปมีสัดส่วนน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 0.44 (522 อัตรา) แสดงให้เห็นว่า ตลาดแรงงานมีความต้องการแรงงานในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีสูงโดยความต้องการในตำแหน่งต่ำกว่าปริญญาตรีมีถึงร้อยละ 83.81 (98,038 อัตรา) โดยเฉพาะระดับ ปวช./ ปวส./อนุปริญญา ดังนั้น จึงต้องเร่งรัดผลิตกำลังคนในระดับนี้ให้มีปริมาณสอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาการทำงานต่ำกว่าระดับซึ่งเป็นการสูญเสียทรัพยากรของประเทศ ขณะที่จำนวนผู้สมัครงานไตรมาสนี้พบว่า ผู้มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษายังคงครองตำแหน่งสูงสุด คือร้อยละ 32.63 (41,942 คน) รองลงมาเป็นปริญญาตรี 36,413 คน (ร้อยละ 28.32) และระดับปวช./ปวส./อนุปริญญา ร้อยละ 19.3 (24,812 คน) ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับระดับประถมศึกษาและต่ำกว่าที่มีจำนวน 24,740 คน (ร้อยละ 19.24) สำหรับผู้บรรจุนาน ระดับมัธยมศึกษามีการบรรจุนานมากที่สุด เมื่อเทียบกับระดับการศึกษาอื่นๆ คือมีจำนวน 16,187 คน (ร้อยละ 35.12) รองลงมาเป็นระดับปริญญาตรีมีร้อยละ 26.30



(12,117 คน) และระดับปวช./ปวส./อนุปริญญา มีร้อยละ 21.14 (9,740 คน) (ตารางภาคผนวก 6)

แผนภูมิ 13 ตำแหน่งงานว่าง/ผู้สมัครงาน/บรรจงาน จำแนกตามระดับการศึกษา ไตรมาส 1 ปี 2551



ที่มา : กรมการจัดหางาน

จากรายละเอียดและแผนภูมิข้างต้น ประเด็นที่น่าสังเกตคือ จำนวนผู้สมัครงานในทุกระดับการศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าตำแหน่งงานว่าง ยกเว้นในระดับ ปวช./ปวส./อนุปริญญา ความต้องการแรงงานมีมากกว่าผู้สมัครถึง 21,316 อัตรา ดังนั้นผู้ศึกษาในระดับ ปวช./ปวส./อนุปริญญาในปัจจุบันจึงไม่น่ากังวลในเรื่องว่างงาน นอกจากนี้ตัวเลขดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ที่วิเคราะห์ว่า แนวโน้มการจ้างงานระยะกลาง (ปี 2550-2554) และระยะยาว (ปี 2555-2559) ต้องการคนระดับกลาง-ล่าง คือ ผู้จบการศึกษาดำรงระดับปริญญาตรีมากกว่าระดับสูงคือ ปริญญาตรีขึ้นไป นอกจากนี้การที่ผู้สมัครงานในระดับนี้

มีน้อยกว่าตำแหน่งงานว่างเนื่องจากผู้สนใจเรียนอาชีวน้อยโดยถ้าพิจารณาตัวเลขผู้สมัครเรียน ปวช./ปวส. ในปีการศึกษา 2551 ของคณะกรรมการอาชีวศึกษา (นสพ.ไทยรัฐ; 21 เม.ย.51 : น.15)ขณะนี้ (21 เม.ย.51) นักเรียนสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับ ปวช. น้อยกว่าเป้าหมาย 20,000 คน สำหรับระดับ ปวส. น้อยกว่าเป้าหมายถึง 50,000 คน ดังนั้นจึงถึงเวลาที่ต้องรณรงค์สร้างค่านิยมให้กับเยาวชนเห็นความสำคัญของการศึกษาระดับอาชีวะเนื่องจากจะเป็นทางเลือกในการหางานทำที่ง่าย รวดเร็ว เพราะเป็นความต้องการของสถานประกอบการหรือตลาดแรงงาน อีกทั้งสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองในอนาคตได้ ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบมากกว่าการมุ่งเน้นให้เรียนระดับอุดมศึกษาอย่างในปัจจุบัน นอกจากนี้หากพิจารณาประเด็นการบรรจงานทุกระดับการศึกษา พบว่ามีสัดส่วนของผู้ได้รับการบรรจงานน้อยกว่าตำแหน่งงานว่างอยู่มาก (ตารางภาคผนวกที่ 6 และตารางที่ 2) ทั้ง ๆ ที่ผู้สมัครงานมีมากกว่าตำแหน่งงานว่าง แต่สัดส่วนของผู้ได้รับการบรรจุกลับได้น้อย โดยหากพิจารณาสัดส่วนของผู้ได้รับการบรรจงานต่อผู้สมัครงานพบว่า มีอัตราร้อยละ 35.84 แสดงให้เห็นว่าโดยเฉลี่ยผู้ได้รับการบรรจงานหนึ่งคนถูกคัดเลือกจากจำนวนผู้สมัครเกือบ 3 คน

**ตาราง 2 อัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัครงาน
และต่อตำแหน่งงานว่าง จำแนกตามระดับ
การศึกษา ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม
2551)**

ระดับการศึกษา	อัตราการ บรรจุนาน ต่อตำแหน่ง งานว่าง	อัตราการ บรรจุนาน ต่อผู้สมัคร งาน	อัตราผู้สมัคร งานต่อ ตำแหน่ง ว่าง
★ ประถมศึกษา และต่ำกว่า	49.08	32.15	152.64
★ มัธยมศึกษา	45.34	38.59	117.48
★ ปวช./ปวส./ อนุปริญญา	21.11	39.26	53.79
★ ปริญญาตรี	65.77	33.28	197.65
★ ปริญญาโท	15.52	12.46	124.52
ภาพรวม	39.39	35.84	109.89

ที่มา: ข้อมูลกิจกรรมการจัดหางาน ประมวลผลโดยกลุ่มงานวิจัย
สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

จากตารางข้างต้นจะพบประเด็นที่น่าสนใจก็คือ ระดับ ปวช. / ปวส. / อนุปริญญา เป็นระดับเดียวที่มีผู้สมัครงานน้อยกว่าตำแหน่งงานว่างถึงเกือบครึ่ง (อัตราผู้สมัครงานต่อตำแหน่งงานว่าง 53.79) ผู้สมัครงานเหล่านี้จึงน่าจะมีโอกาสได้งานทำมาก แต่กลับพบว่าได้รับการบรรจุนานเพียงร้อยละ 21.11 เท่านั้น เหลือตำแหน่งงานว่างถึงร้อยละ 78.89 ซึ่งเมื่อพิจารณาสาเหตุแล้วพบว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับ 3 กลุ่มคือ 1) สถานประกอบการว่าต้องการบุคลากรแบบใด มีประสบการณ์เพียงใด ซึ่งในเรื่องนี้กระทรวงแรงงานได้จัดจ้างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ศึกษาวิจัย

คุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่ พบว่าสถานประกอบการคาดหวังหรือต้องการคุณภาพฝีมือของแรงงานที่จบการศึกษาใหม่ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับคุณภาพฝีมือคือ

✿ ในระดับคุณภาพฝีมือขั้นต้น

สถานประกอบการคาดหวังให้แรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่มีทักษะ 5 อันดับแรกคือ 1) ทักษะเชิงช่างในการใช้เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ 2) วิเคราะห์วินิจฉัยปัญหา ตัดสินใจ รู้ขั้นตอนกระบวนการของงานเป็นอย่างดี 3) สามารถนำความรู้และทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ได้ 4) สามารถตัดสินใจเลือกใช้วิธีการทำงานได้อย่างเหมาะสม และ 5) ควรมีความสามารถสื่อสารทางเทคนิค

✿ ระดับคุณภาพฝีมือขั้นกลาง

สถานประกอบการคาดหวังหรือต้องการ อันดับ 1) คือทักษะเชิงช่างในการใช้เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ 2) ความสามารถในการสั่งงานและคุมงานเบื้องต้น 3) สามารถตัดสินใจเลือกใช้วิธีการทำงานได้อย่างเหมาะสม 4) นำความรู้และทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ได้ และ 5) สามารถให้คำแนะนำแก่ผู้ได้บังคับบัญชาได้

✿ ระดับคุณภาพฝีมือแรงงานขั้นสูง

ความต้องการหรือคาดหวัง 5 อันดับแรกคือ 1) ความสามารถในการสั่งงานและคุมงานเบื้องต้น 2) สามารถตัดสินใจเลือกใช้วิธีการทำงานได้อย่างเหมาะสม 3) สามารถให้คำแนะนำแก่ผู้ได้บังคับบัญชาได้ 4) สามารถวิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหา การตัดสินใจ รู้ขั้นตอน



กระบวนการของงานเป็นอย่างดี และ 5) ควรมีความสามารถสื่อสารทางเทคนิค รายละเอียดปรากฏในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงอันดับคุณภาพฝีมือแรงงานอันพึงประสงค์ของหัวหน้าผู้ประเมิน จำแนกตามประเภททักษะ และประเภทคุณภาพฝีมือแรงงาน

ประเภททักษะที่สถานประกอบการต้องการ	อันดับคุณภาพฝีมือที่พึงประสงค์จำแนกตามประเภทคุณภาพฝีมือแรงงาน		
	ขั้นต้น	ขั้นกลาง	ขั้นสูง
○ ทักษะเชิงช่างในการใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ต่างๆ	1	1	6
○ สามารถวิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหา การตัดสินใจ รู้ขั้นตอนกระบวนการของงานเป็นอย่างดี	2	6	4
○ นำความรู้และทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ได้	3	4	7
○ สามารถตัดสินใจเลือกวิธีทำงานได้อย่างเหมาะสม	4	3	2
○ ความสามารถสื่อสารทางเทคนิค	5	7	5
○ ความสามารถในการสั่งงานและคุมงานเบื้องต้น	6	2	1
○ ความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยเฉพาะศัพท์เทคนิค	7	10	9
○ สามารถให้คำแนะนำได้กับปัญหาได้	8	5	3
○ ความรู้ด้านวิศวกรรมยานยนต์	16	8	15
○ ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์	13	12	8

ที่มา : โครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่

หมายเหตุ : จัดอันดับตามค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรเพื่อใช้จัดอันดับความสำคัญ แสดงเฉพาะ 8 อันดับแรกของแต่ละประเภทคุณภาพฝีมือ

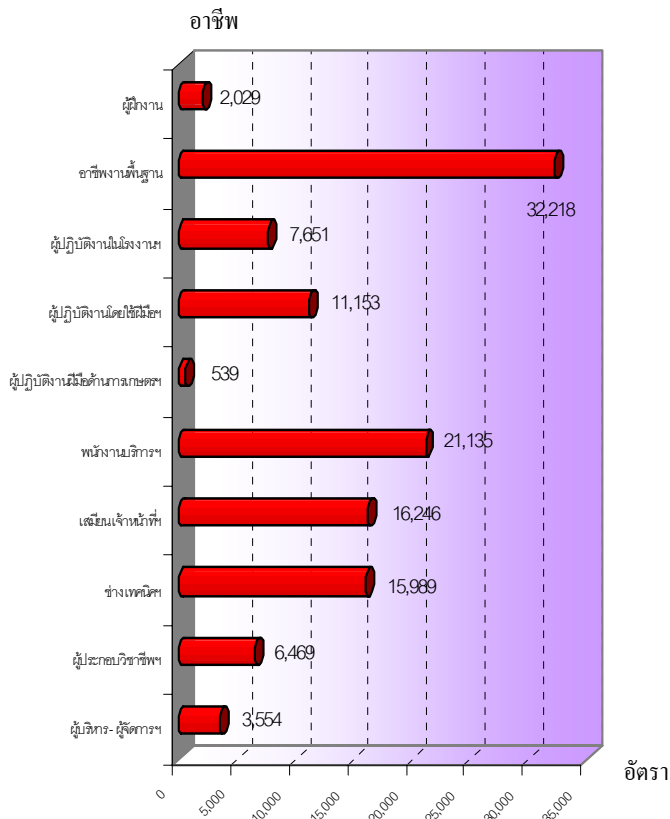
2) ผู้สมัครงานหรือแรงงาน ควรมีการปรับค่านิยม เรื่องการเลือกงาน เลือกเงินเดือน ลดข้อจำกัดของตนเองลง และ 3) สถาบันการศึกษาว่าควรมีการปรับหลักสูตร (Redesign) โดยให้มีความยืดหยุ่น และสนองตอบต่อการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี ได้ทันทั่วถึง

ด้านอาชีพ ไตรมาสนี้พบว่า อาชีพที่มีตำแหน่งงานว่างสูงสุด 5 อันดับแรกคือ 1) อาชีพงานพื้นฐาน ได้แก่ อาชีพที่เป็นงานเรียบง่ายทำ

ประจำหรือทำซ้ำๆ ประกอบด้วย อาชีพด้านการขายและการให้บริการตามท้องถนนที่สาธารณะ เช่น ผู้จำหน่ายสินค้า/อาหารตามท้องถนน ผู้ส่งเอกสาร ผู้ขนส่งภาระ รวมถึงแรงงานในด้านเกษตร ประมง ก่อสร้าง การผลิต การขนส่ง ฯลฯ มีร้อยละ 27.54 (32,218 อัตรา) 2) อาชีพพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาดร้อยละ 18.07 (21,135 อัตรา) 3) เสมียน/เจ้าหน้าที่ร้อยละ 13.89 (16,246 อัตรา) 4) ช่างเทคนิคผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องมีร้อยละ 13.67 (15,989 อัตรา) และ 5) ผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ฝีมือในธุรกิจต่าง ๆ ร้อยละ 9.53 (11,153 อัตรา) สำหรับอาชีพที่มีผู้สมัครงานสูงสุด 3 อันดับแรกคืออาชีพงานพื้นฐาน จำนวน 36,577 คน (ร้อยละ 28.45) รองลงมาคือ อาชีพเสมียน/เจ้าหน้าที่ 25,479 คน (ร้อยละ 19.82) และพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาดมีจำนวน 17,377 คน (ร้อยละ 13.52) ส่วนการบรรจุงาน 3 อันดับแรกพบว่า มีการบรรจุงานในอาชีพงานพื้นฐานสูงสุดเช่นกัน จำนวน 15,985 คน (ร้อยละ 34.69) รองลงมาคือ อาชีพเสมียน/เจ้าหน้าที่ 8,609 คน (ร้อยละ 18.68) และพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาดซึ่งมีจำนวน 6,383 คน (ร้อยละ 13.85) (ตารางภาคผนวกที่ 7)



**แผนภูมิ 14 ตำแหน่งงานว่าง จำแนกตามอาชีพ
ไตรมาส 1 ปี (ม.ค.-มี.ค.) 2551**



ที่มา : กรมการจัดหางาน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบการจัดอันดับตำแหน่งงานว่างตามอาชีพในไตรมาส 1/2551 (มกราคม – มีนาคม 2551) ตามที่กล่าวมาข้างต้นกับไตรมาสที่แล้ว พบว่าอาชีพที่มีตำแหน่งงานว่างสูงสุด 2 อันดับแรก ไตรมาสนี้ยังคงเป็นอาชีพเดียวกับไตรมาสที่แล้ว คืออาชีพอิสระพื้นฐานและอาชีพอิสระบริการ พนักงานในร้านค้าและตลาด โดยไตรมาสที่แล้วมีจำนวน 23,252 อัตรา และ 16,106 อัตรา ตามลำดับ (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก 7)

หากศึกษาในด้านอุตสาหกรรมพบว่าอุตสาหกรรมที่มีตำแหน่งงานว่างสูงสุด 5

อันดับแรกในไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551) คือ 1) การผลิต 41,812 อัตรา (ร้อยละ 35.74) 2) การขายส่ง ขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน 34,381 อัตรา (ร้อยละ 29.39) 3) บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการทางธุรกิจ 11,027 อัตรา (ร้อยละ 9.43) 4) โรงแรมและภัตตาคาร 9,467 อัตรา (ร้อยละ 8.09) และ 5) การก่อสร้าง 4,743 อัตรา (ร้อยละ 4.05) เมื่อเปรียบเทียบกับการบรรจุงานพบว่าอุตสาหกรรมที่มีการบรรจุงานสูงสุด 4 อันดับแรกเป็นอุตสาหกรรมเดียวกับตำแหน่งงานว่าง คือ (1) การผลิต 21,543 คน (ร้อยละ 46.75) (2) การขายส่ง ขายปลีก ซ่อมแซมยานยนต์ ฯ 10,071 คน (ร้อยละ 21.86) (3) สาขาการบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า ฯ 3,764 คน (ร้อยละ 8.17) (4) สาขาโรงแรมและภัตตาคาร มีการบรรจุงาน 2,550 คน (ร้อยละ 5.53) ส่วนอันดับ 5 ที่มีการบรรจุงานในไตรมาสนี้คือ การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ 1,828 คน (ร้อยละ 3.96)

**ตาราง 4 แสดงจำนวนตำแหน่งงานว่าง
และการบรรจุงานจำแนกตามอุตสาหกรรม
ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551 (5 อันดับแรก)**

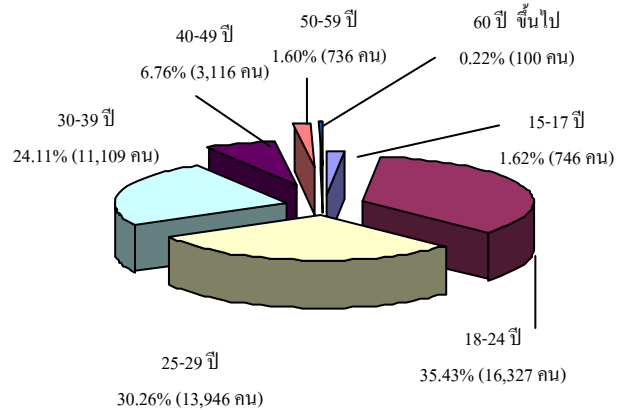
ประเภทอุตสาหกรรม	ตำแหน่งงานว่าง		บรรจุงาน	
	จำนวน (อัตรา)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. การผลิต	41,812	35.74	21,543	46.75
2. การขายส่ง การขาย ปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล ฯ	34,381	29.39	10,071	21.86
3. บริการด้าน อสังหาริมทรัพย์ การให้ เช่า และบริการทางธุรกิจ	11,027	9.43	3,764	8.17
4. โรงแรมและภัตตาคาร	9,467	8.09	2,550	5.53
5. การก่อสร้าง	4,743	4.05	1,572	3.41
6. การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคม ภาคบังคับ	2,816	2.41	1,828	3.96
7. อื่น ๆ	12,737	10.89	4,752	10.32
รวม	116,983	100.0	46,080	100.0

ที่มา : กรมการจัดหางาน

ช่วงอายุที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในไตรมาสนี้ส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 18 – 39 ปี มีจำนวน 104,957 คน โดยที่อายุ 18 – 24 ปี ต้องการสูงสุด 43,536 อัตรา (ร้อยละ 37.22) รองลงมาคืออายุ 25 – 29 ปี 36,625 อัตรา (ร้อยละ 31.31) และอายุ 30 – 39 ปี 24,796 อัตรา (ร้อยละ 21.20) สำหรับผู้สมัครงานในไตรมาสนี้ ส่วนใหญ่จะมีอายุ 18-24 ปี มีจำนวน 48,905 คน (ร้อยละ 38.04) รองลงมาเป็นผู้สมัครงานที่มีอายุ 30-39 ปี และ 25 – 29 ปี มีสัดส่วนร้อยละ 24.59 (31,610 คน) และ 20.17 (25,932 คน) ตามลำดับ ขณะที่ในด้านการบรรจุงานพบว่า ผู้มีอายุ 18 – 24 ปี ได้รับการบรรจุงานสูงสุด จำนวน 16,327 คน (ร้อยละ 35.43) รองลงมาคือช่วงอายุ 25 – 29 ปี

จำนวน 13,946 คน (ร้อยละ 30.26) และอายุ 30 – 39 ปี ซึ่งมีจำนวน 11,109 คน คิดเป็นร้อยละ 24.11 (ตารางภาคผนวกที่ 9)

**แผนภูมิ 15 การบรรจุงานจำแนกตามอายุ
ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551**



ที่มา : กรมการจัดหางาน

ภารกิจส่งเสริมการมีงานทำนอกจากภารกิจที่ได้กล่าวมาแล้ว กรมการจัดหางานยังมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ มีงานทำ ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาหรือผู้จบการศึกษาใหม่ ผู้ว่างงาน ผู้ใช้แรงงานที่มีงานทำอยู่แล้วและมีความประสงค์จะเปลี่ยนงาน ผู้สูงอายุ แม่บ้านหรือผู้ต้องการรับงานไปทำที่บ้าน รวมทั้งทหาร เยาวชนในสถานพินิจให้มีงานทำ โดยกิจกรรมต่างๆ ที่จัดให้กลุ่มเป้าหมายดังกล่าวข้างต้นตลอดไตรมาส 1 ปี 2551 (เดือนมกราคม-มีนาคม 2551) มีผู้ได้รับประโยชน์ทั้งสิ้น 363,880 คน โดยเป็นชาย 165,446 คน คิดเป็นร้อยละ 45.47 และหญิง 198,434 คน (ร้อยละ 54.53) ซึ่งจำนวนผู้ได้รับประโยชน์ในไตรมาสนี้สูงกว่าไตรมาสที่แล้วจำนวน 201,311 คน คิดเป็นร้อยละ 123.83 (ไตรมาส 4/50 มีจำนวน 162,569 คน) สำหรับรายละเอียด



กิจกรรมที่ดำเนินการและจำนวนผู้ได้รับประโยชน์ในแต่ละกิจกรรมปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 5 การส่งเสริมการมีงานทำจำแนกตามกิจกรรมที่ดำเนินการ ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551

กิจกรรมที่ดำเนินการเพื่อส่งเสริมการมีงานทำ	ผู้ได้รับประโยชน์ (คน)		
	ชาย	หญิง	รวม
1.แนะแนวอาชีพชุมชน	898	2,086	2,984
2.แนะแนวอาชีพระดับหมู่บ้าน	91,388	103,257	194,645
3.มหกรรมอาชีพ	15,076	22,358	37,434
4.วันแนะแนวอาชีพ	49,766	65,775	115,541
5.ส่งเสริมการมีงานทำให้ทหารกองประจำการ	3,805	301	4,100
6.แนะแนวอาชีพให้เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	3,467	579	4,106
7.อบรมผู้รับงานไปทำที่บ้าน	107	994	1,101
8.ฝึกอบรมการประกอบอาชีพอิสระเพื่อสร้างอาชีพใหม่ให้คนว่างงาน	160	1,087	1,247
9.ฝึกอบรมการประกอบอาชีพอิสระเพื่อส่งเสริมการมีงานทำให้ผู้สูงอายุ	485	1,223	1,708
10.สร้างเครือข่ายการแนะแนวอาชีพ	294	774	1,068
รวม	165,446	198,434	363,880

ที่มา: กรมการจัดหางาน

2.2 ความต้องการแรงงานภาคเอกชน (ผ่านหนังสือพิมพ์)

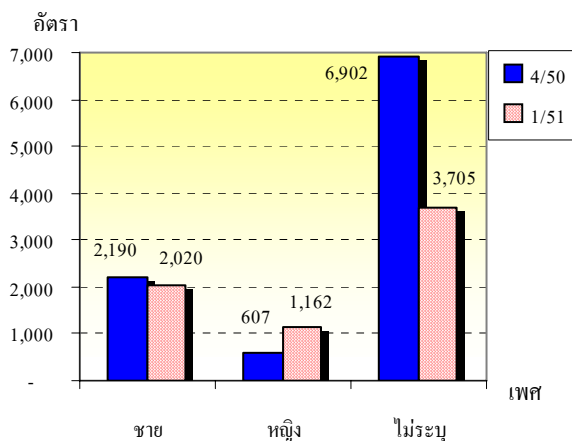
กระทรวงแรงงาน โดยกรมการจัดหางานได้รวบรวมความต้องการแรงงานที่สถานประกอบการประกาศรับสมัครผ่านหน้าหนังสือพิมพ์โดยรวบรวมจากหนังสือพิมพ์ 8

ฉบับได้แก่ กรุงเทพธุรกิจ ไทยโพสต์ มติชน วัฏจักร เศรษฐกิจ ผู้จัดการรายสัปดาห์ บางกอกโพสต์ และสมัครด่วน พบว่าช่วงไตรมาสที่ 1 ปี 2551 มีสถานประกอบการประกาศรับสมัครแรงงานจำนวน 430 แห่ง ลดลงจากไตรมาสที่แล้ว จำนวน 90 แห่ง (ไตรมาส 4 ปี 2550 ประกาศรับสมัคร 520 แห่ง) คิดเป็นร้อยละ 17.31 และพบว่าต้องการแรงงานรวม 6,887 อัตรา ลดลงจากไตรมาสที่แล้ว จำนวน 2,812 อัตรา คิดเป็นสัดส่วนที่ลดลงร้อยละ 28.99 (ไตรมาสที่แล้วที่มีความต้องการแรงงานรวม 9,699 อัตรา) ซึ่งความต้องการในไตรมาสนี้ส่วนใหญ่คือร้อยละ 53.80 (3,705 อัตรา) ไม่ได้ระบุเพศ ส่วนที่ระบุเพศชาย มีจำนวน 2,020 อัตรา คิดเป็นร้อยละ 29.33 ขณะที่ความต้องการแรงงานเพศหญิงมี 1,162 คน คิดเป็นร้อยละ 16.87 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัดส่วนความต้องการแรงงานจำแนกตามเพศกับไตรมาสที่ผ่านมา พบว่าความต้องการแรงงานชายและไม่ระบุเพศ มีสัดส่วนลดลงร้อยละ 7.76 และ 46.32 ตามลำดับ (ไตรมาส 4 ปี 2550 ต้องการเพศชาย จำนวน 2,190 อัตรา และไม่ระบุเพศ 6,902 อัตรา) ขณะที่ความต้องการเพศหญิงในไตรมาสนี้มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วถึงจำนวน 555 อัตรา คิดเป็นสัดส่วนเพิ่มขึ้นร้อยละ 91.43 จะเห็นได้ว่าความต้องการแรงงานที่ประกาศผ่านหนังสือพิมพ์จะมีลักษณะที่สอดคล้องกับการแจ้งผ่านกรมการจัดหางาน ในประเด็นที่พบว่าความต้องการ



ตำแหน่งงานว่างส่วนใหญ่ไม่ระบุเพศ รองลงมาคือเพศชายและหญิงตามลำดับ

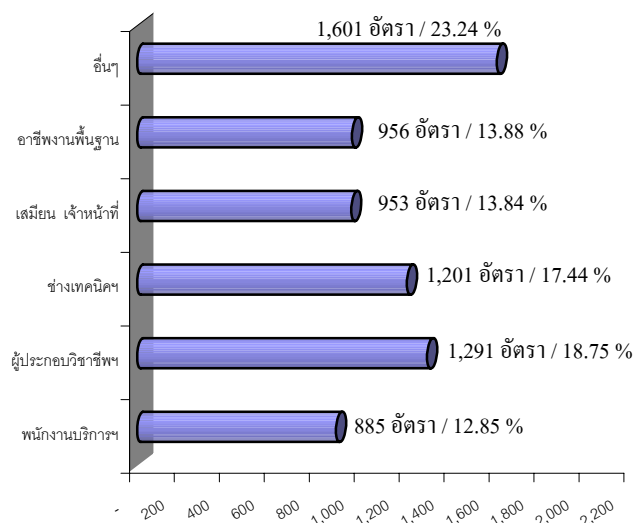
แผนภูมิ 16 ความต้องการแรงงานภาคเอกชน จำแนกตามเพศ ไตรมาส 4 ปี 2550 และไตรมาส 1 ปี 2551



ที่มา : กรมการจัดหางาน

เมื่อพิจารณาความต้องการแรงงานตามอาชีพในไตรมาส 1 ปี 2551 นี้พบว่า อาชีพที่มีความต้องการแรงงานสูงสุด 5 อันดับแรกคือ 1) ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ จำนวน 1,291 อัตรา (ร้อยละ 18.75) 2) ช่างเทคนิคและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1,201 อัตรา (ร้อยละ 17.44) 3) อาชีพงานพื้นฐาน จำนวน 956 อัตรา (ร้อยละ 13.88) 4) เสมียน/เจ้าหน้าที่ จำนวน 953 อัตรา (ร้อยละ 13.84) และ 5) พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด จำนวน 885 อัตรา (ร้อยละ 12.85)

แผนภูมิ 17 ความต้องการแรงงานภาคเอกชน จำแนกตามประเภทอาชีพ 5 อันดับแรก ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



ที่มา : กรมการจัดหางาน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความต้องการแรงงานภาคเอกชนตามอาชีพในไตรมาส 1 ปี 2551 กับไตรมาสที่แล้วคือไตรมาส 4 ปี 2550 พบว่า 5 อันดับแรกยังคงเป็นตำแหน่งเดียวกับไตรมาสที่แล้ว แต่มีการเลื่อนอันดับโดยตำแหน่งพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาดเลื่อนจากอันดับ 1 ในไตรมาสที่แล้วลงมาเป็นอันดับ 5 ในไตรมาสนี้ ตำแหน่งผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ ขยับจากอันดับ 2 ในไตรมาสที่แล้วขึ้นมาเป็นอันดับ 1 ในไตรมาสนี้ ตำแหน่งช่างเทคนิคและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง ขยับจากอันดับ 3 ไตรมาสต์ที่แล้วขึ้นมาเป็นอันดับ 2 ในไตรมาสนี้ ขณะที่ตำแหน่งเสมียน/เจ้าหน้าที่ ไตรมาสต์นี้ยังทรงตัวอยู่ในอันดับ 4 เช่นเดียวกับไตรมาสที่แล้ว และตำแหน่งอาชีพพื้นฐานขยับจากอันดับ 5 ขึ้นมาอยู่ในอันดับ 3 ในไตรมาสนี้

**ตาราง 6 เปรียบเทียบความต้องการแรงงานที่ประกาศรับ
สมัครผ่านหน้าหนังสือพิมพ์จำแนกตามประเภทอาชีพ
(5 อันดับแรก) ไตรมาส 4 ปี 2550 และ ไตรมาส 1 ปี 2551**

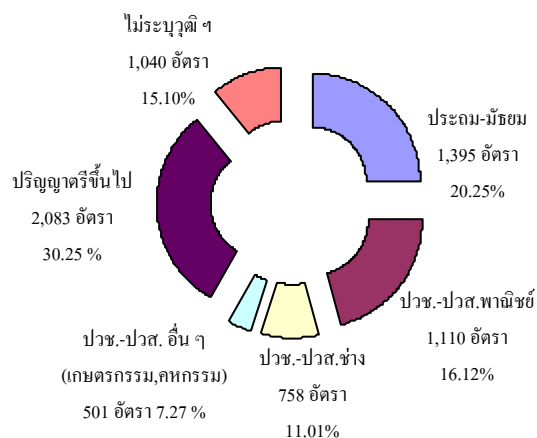
ประเภทอาชีพ	ไตรมาส 4 ปี 2550		อันดับ	ไตรมาส 1 ปี 2551		อันดับ
	อัตรา	ร้อยละ		อัตรา	ร้อยละ	
★ พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้า และตลาด	1,891	19.50	1	885	12.85	5
★ ผู้ประกอบวิชาชีพ ด้านต่างๆ	1,727	17.81	2	1,291	18.75	1
★ ช่างเทคนิคและ ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	1,531	15.79	3	1,201	17.44	2
★ เสมียน / เจ้าหน้าที่	1,494	15.40	4	953	13.84	4
★ อาชีพงานพื้นฐาน	950	9.79	5	956	13.88	3
★ อื่นๆ	2,106	21.71		1,601	23.24	
รวม	9,699	100.0		6,887	100.0	

* ที่มา : กรมการจัดหางาน

สำหรับความต้องการแรงงานจำแนกตาม
การศึกษาพบว่า สถานประกอบการที่ประกาศ
รับสมัครงานทางหน้าหนังสือพิมพ์ ส่วนใหญ่
ต้องการแรงงานในระดับปริญญาตรีมากที่สุด
คิดเป็นร้อยละ 30.25 (2,083 อัตรา) รองลงมา
เป็นระดับประถมศึกษา - มัธยมศึกษา ร้อยละ
20.25 (1,395 อัตรา) ปวช.-ปวส. พานิชย์ ร้อยละ
16.12 (1,110 อัตรา) ไม่ระบุวุฒิการศึกษา ร้อยละ
15.10 (1,040 อัตรา) และระดับ ปวช. ปวส. ช่าง
ร้อยละ 11.01 (758 อัตรา) อย่างไรก็ตาม หาก
พิจารณาในระดับ ปวช. - ปวส. ทั้งหมด กล่าวคือ
รวมประเภทช่าง ประเภทพาณิชย์และอื่นๆ ได้แก่
เกษตรกรรม คหกรรมไว้ในกลุ่มเดียวกันจะพบว่า
ระดับ ปวช. - ปวส. เป็นระดับที่มีสถาน
ประกอบการแจ้งความต้องการสูงสุดคือ ร้อยละ
34.4 (2,369 อัตรา) ซึ่งใกล้เคียงกับระดับปริญญาตรี

ที่มีร้อยละ 30.25 (2,083 อัตรา) (แผนภูมิที่ 18)
ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกรแจ้งความต้องการ
แรงงานผ่านกรมการจัดหางาน จะพบว่ามี
ความสอดคล้องกันในระดับ ปวช.-ปวส. ถือเป็น
ระดับที่สถานประกอบการแจ้งความต้องการสูงสุด
แต่สำหรับระดับการศึกษาอื่น ๆ พบว่ามีความ
แตกต่างกันโดยที่การแจ้งความต้องการแรงงาน
ผ่านกรมการจัดหางานในตำแหน่งที่มีการศึกษา
ระดับมัธยมศึกษาจะมีมากเป็นอันดับ 2 ปริญญาตรี
เป็นอันดับ 3 ขณะที่การแจ้งทางหน้า
หนังสือพิมพ์ในระดับปริญญาตรีขึ้นไปเป็น
อันดับ 2 ทั้งนี้ เป็นเพราะสถานประกอบการเห็นว่า
กลุ่มเป้าหมายที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี
ส่วนใหญ่จะใช้ช่องทางการหางานหลากหลายกว่า
รวมถึงมีการติดตามงานจากหน้าหนังสือพิมพ์
มากกว่าระดับอื่นๆ ก็ได้

**แผนภูมิ 18 ความต้องการแรงงานภาคเอกชนตาม
ระดับการศึกษา ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551**

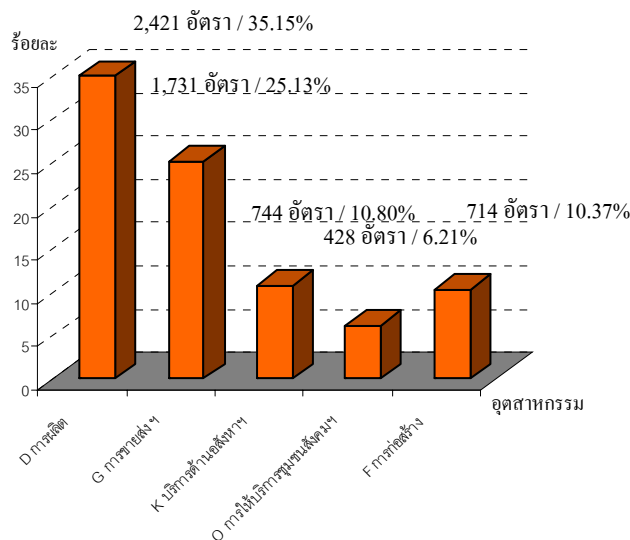


* ที่มา : กรมการจัดหางาน



เมื่อพิจารณาจำนวนแรงงานที่สถานประกอบการจ้างผ่านหนังสือพิมพ์จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรมในไตรมาส 1 ปี 2551 พบว่า อุตสาหกรรมการผลิต เป็นประเภทอุตสาหกรรมที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุดในไตรมาสนี้ คือร้อยละ 35.15 (2,421 อัตรา) รองลงมาคือการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือนร้อยละ 25.13 (1,731 อัตรา) และบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการธุรกิจ ร้อยละ 10.80 (744 อัตรา) การก่อสร้าง มีอัตราร้อยละ 10.37 (714 อัตรา) และการให้บริการชุมชนสังคมและบริการส่วนบุคคลอื่นๆ ร้อยละ 6.21 (428 อัตรา) (แผนภูมิ 19)

แผนภูมิ 19 ความต้องการแรงงานภาคเอกชนตามประเภทอุตสาหกรรม (5 อันดับแรก) ไตรมาส 1 ปี 2551



ที่มา : กรมการจัดหางาน

2.3 แรงงานต่างด้าว

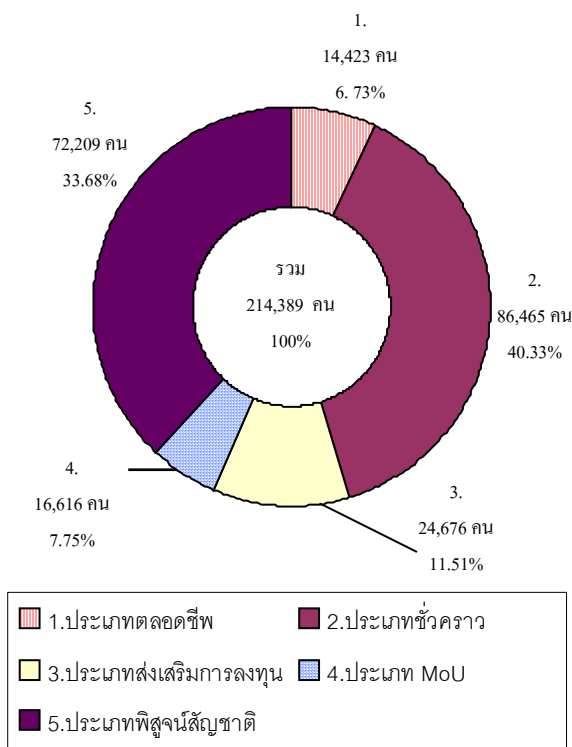
สำหรับสถิติแรงงานต่างด้าว ซึ่งหมายถึง แรงงานต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย กรมการจัดหางานจำแนกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ (1) กลุ่มแรงงานต่างด้าวที่เข้าเมืองถูกกฎหมาย ประกอบด้วยประเภทต่าง ๆ คือ 1) ประเภทตลอดชีพ 2) ประเภทชั่วคราวที่ขออนุญาตทำงานตามมาตรา 7 3) ประเภทส่งเสริมการลงทุนและกฎหมายอื่นตามมาตรา 10 4) ประเภทที่ได้รับอนุญาตทำงานตามข้อตกลง MOU และ 5) ประเภทพิสุจน์สัญญาและได้รับใบอนุญาตทำงาน เนื่องจากประเภทได้รับอนุญาตทำงานตามข้อตกลง MOU (ข้อ 4) และประเภทพิสุจน์สัญญา (ข้อ 5) คือ กลุ่มแรงงานสัญชาติ ลาว กัมพูชา ที่เดินทางเข้ามาทำงานชั่วคราวภายหลังรัฐบาลได้ดำเนินการจัดทำกรพิสุจน์สัญญาและลงนาม MOU เพื่อให้การนำเข้าแรงงานให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย ปัจจุบันจึงได้จัด 2 ประเภทนี้ ให้รวมอยู่ในกลุ่มแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมาย สำหรับกลุ่มที่ (2) ได้แก่ แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับอนุญาตทำงาน แบ่งเป็น 1) แรงงานต่างด้าวตามมาตรา 12 ยกเว้นตามมติ ครม. 2) แรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติ (พม่า ลาว กัมพูชา) ตามมติคณะรัฐมนตรีและในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจใน 5 จังหวัดชายแดนใต้

เมื่อพิจารณาข้อมูลกลุ่มแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายคงเหลือดังกล่าวข้างต้นพบว่า ณ เดือนมีนาคม 2551 มีจำนวนแรงงานต่างด้าวที่เข้ามาทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายคงเหลือจำนวนทั้งสิ้น 214,389 คน โดยส่วนใหญ่เป็นประเภทชั่วคราวมีจำนวน 86,465 คน (ร้อยละ



40.33) รองลงมาคือประเภทแรงงานต่างด้าว พิสูจน์สัญชาติและได้รับใบอนุญาตทำงาน ที่มีจำนวน 72,209 คน (ร้อยละ 33.68) ประเภทส่งเสริมการลงทุน ฯ (มาตรา 10) จำนวน 24,676 คน (ร้อยละ 11.51) และประเภทตลอดชีพ 14,423 คน (ร้อยละ 6.73) ขณะที่แรงงานต่างด้าวประเภท ที่ได้รับอนุญาตทำงานตามข้อตกลง (MOU) มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 16,616 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75 ของแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายทั้งหมด (รายละเอียดตารางภาคผนวก 10)

แผนภูมิ 20 แรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายจำแนกตามประเภทการได้รับอนุญาต ณ เดือนมีนาคม 2551



ที่มา : กรมการจัดหางาน

สำหรับแรงงานต่างด้าวในกลุ่มที่เข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงาน ขอดกเหลือ ณ เดือน มีนาคม 2551 มีจำนวน 586,225 คน จำแนกเป็น

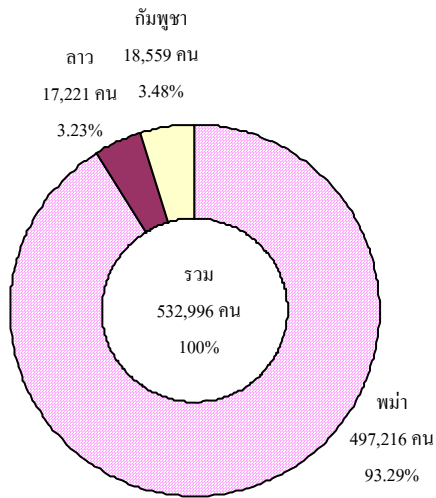
1) แรงงานต่างด้าวตามมาตรา 12 ยกเว้นมติ ครม. มีจำนวน 53,229 คน คิดเป็นร้อยละ 9.08

2) แรงงานต่างด้าวตามมติ ครม. ปี 2550 (3 สัญชาติ) มีจำนวน 532,996 คน คิดเป็นร้อยละ 90.92 จำแนกเป็น 2.1) กลุ่มที่ใบอนุญาตสิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ 2551 ซึ่งได้ดำเนินการต่อใบอนุญาตในช่วง 1 – 28 กุมภาพันธ์ 2551 และพบว่ามีผู้มาต่อใบอนุญาตทั้งสิ้น 66,184 คน 2.2) กลุ่มที่มีใบ ทร.38/1 อนุญาตให้ขอใบอนุญาตทำงานในช่วง 21 มกราคม – 28 กุมภาพันธ์ 2551 พบว่ามีการขออนุญาตทั้งสิ้น 68,820 คน 2.3) กลุ่มใบอนุญาตสิ้นสุด 30 มิถุนายน 2551 มีจำนวนคงเหลือ 394,443 คน 2.4) แรงงานต่างด้าวในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจใน 5 จังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งใบอนุญาตหมดวันที่ 14 มีนาคม 2551 และเปิดให้ยื่นต่อใบอนุญาต ณ เดือนมีนาคม 2551 มีการต่อแล้ว 3,549 คน

แรงงานทั้ง 2 กลุ่มในข้อ 1 และ 2 มีจำนวนรวม 532,996 คน หากพิจารณาตามสัญชาติพบว่าสัญชาติที่มีมากที่สุดคือพม่า 497,216 คน คิดเป็นร้อยละ 93.29 สัญชาติลาว มีจำนวน 17,221 คน (ร้อยละ 3.23) และกัมพูชาจำนวน 18,559 คน (ร้อยละ 3.48) ดังแผนภูมิ 21 และตารางภาคผนวกที่ 11



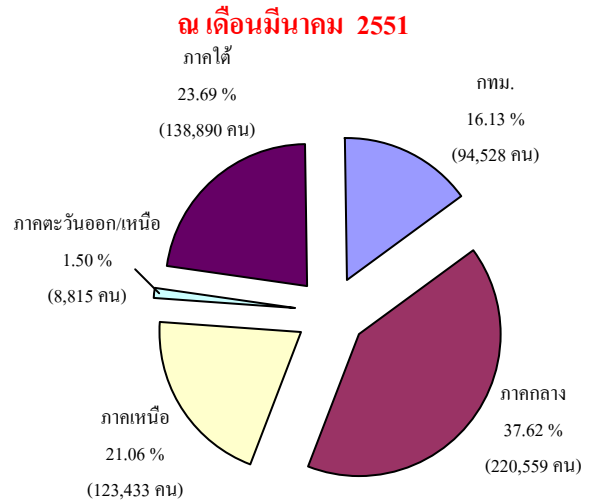
**แผนภูมิ 21 แรงงานต่างด้าวคงเหลือ (3 สัญชาติ) ตาม
มติ ครม. และในเขตพัฒนาพิเศษ ณ เดือนมีนาคม 2551**



ที่มา : กรมการจัดหางาน (ข้อมูล ณ เดือนมีนาคม 2551)

เมื่อพิจารณาแรงงานต่างด้าวในกลุ่มเข้าเมืองผิดกฎหมายตามภูมิภาคทั้งกลุ่มมาตรา 12 ยกเว้นมติครม. กลุ่ม 3 สัญชาติตามมติ ครม. และในเขตพัฒนาพิเศษฯ จะพบว่าแรงงานทั้ง 3 กลุ่ม ซึ่งมีจำนวน 586,225 คน ส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ภาคกลาง มีจำนวน 220,559 คน (ร้อยละ 37.62) รองลงมาคือภาคใต้ จำนวน 138,890 คน (ร้อยละ 23.69) และภาคเหนือ 123,433 คน (ร้อยละ 21.06) ส่วนภูมิภาคที่มีแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายอยู่น้อยที่สุดคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีจำนวน 8,815 คน (ร้อยละ 1.5) รายละเอียดปรากฏตามแผนภูมิที่ 22 และตารางภาคผนวกที่ 11

**แผนภูมิ 22 แรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายที่ได้รับ
อนุญาตทำงานคงเหลือจำแนกตามภูมิภาค
ณ เดือนมีนาคม 2551**



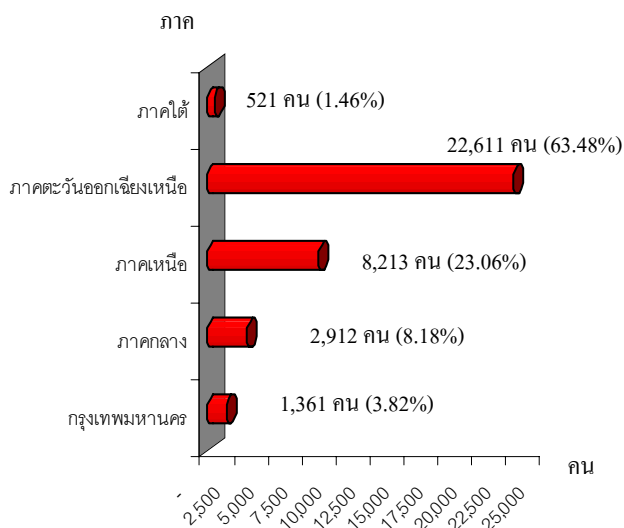
ที่มา : กรมการจัดหางาน

2.4 แรงงานไทยในต่างประเทศ

สำหรับแรงงานไทยในต่างประเทศในช่วงไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) มีแรงงานไทยที่ลงทะเบียนแจ้งความประสงค์ไปทำงานต่างประเทศผ่านกรมการจัดหางาน 35,618 คน เป็นเพศชาย 28,935 คน คิดเป็นร้อยละ 81.24 ของผู้แจ้งความประสงค์ทั้งหมด ขณะที่เพศหญิงมี 6,683 คน คิดเป็นร้อยละ 18.76 แรงงานไทยที่แจ้งความประสงค์เดินทางไปทำงานต่างประเทศส่วนใหญ่มิมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด มีร้อยละ 63.48 (22,611 คน) รองลงมาคือภาคเหนือและภาคกลาง จำนวน 8,213 คน (ร้อยละ 23.06 คน) และ 2,912 คน (ร้อยละ 8.18) ตามลำดับ ส่วนภาคที่แจ้งความประสงค์น้อยที่สุดคือภาคใต้ จำนวนเพียง 521 คน (ร้อยละ 1.46)



**แผนภูมิ 23 จำนวนแรงงานไทยที่แจ้งความ
ประสงค์ไปทำงานต่างประเทศ ไตรมาส 1 ปี 2551
(มกราคม-มีนาคม 2551)**



ที่มา : กรมการจัดหางาน

แรงงานไทยที่ลงทะเบียนแจ้งความประสงค์ไปทำงานต่างประเทศในไตรมาสนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสที่แล้ว พบว่ามีจำนวนลดลงคิดเป็นร้อยละ 15.22 (ไตรมาสที่แล้ว มีจำนวน 42,011 คน) โดยเพศชายยังเป็นผู้มีส่วนที่มากกว่าเพศหญิง และแรงงานไทยที่แจ้งความประสงค์ยังคงเป็นแรงงานที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด ปรากฏรายละเอียดในตาราง 7 ทั้งนี้ หากเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงของการแจ้งความประสงค์เดินทางไปทำงานต่างประเทศของแรงงาน โดยพิจารณาตามภูมิลำเนาที่แรงงานดังกล่าวอาศัยอยู่กับไตรมาสที่แล้ว (ไตรมาส 4/2550) พบว่า กรุงเทพมหานคร ภาคกลาง และภาคใต้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร เพิ่มขึ้นมากที่สุดคือ ร้อยละ 20.98 สำหรับ

ภูมิภาคที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงในทางลดลงคือ ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลดลงร้อยละ 11.36 และ 20.34 ตามลำดับ และหากเปรียบเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา พบว่าการแจ้งความประสงค์เดินทางไปทำงานต่างประเทศไตรมาสนี้สูงกว่าไตรมาสเดียวกันของปีก่อนถึงร้อยละ 21.73 โดยทุกภูมิภาคที่แรงงานมีภูมิลำเนาอยู่มีการแจ้งความประสงค์เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะภาคใต้เปลี่ยนแปลงสูงสุด รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

**ตาราง 7 เปรียบเทียบจำนวนแรงงานไทยที่แจ้งความ
ประสงค์เดินทางไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตาม
ภูมิลำเนา ไตรมาส(Q) 4 ปี 2550 และไตรมาส (Q) 1 ปี 2551**

ภูมิลำเนา	ไตรมาส 1/2550 (คน)	ไตรมาส 4/2550 (คน)	ไตรมาส 1/2551 (คน)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง	
				เทียบกับ Q4/50	เทียบกับ Q1/50
กรุงเทพมหานคร	1,172	1,125	1,361	20.98	16.13
ภาคกลาง	2,522	2,797	2,912	4.43	15.46
ภาคเหนือ	7,849	9,266	8,213	-11.36	4.64
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	17,336	28,383	22,611	-20.34	30.43
ภาคใต้	380	440	521	18.41	37.11
ทั่วประเทศรวม	29,259	42,011	35,618	-15.22	21.73

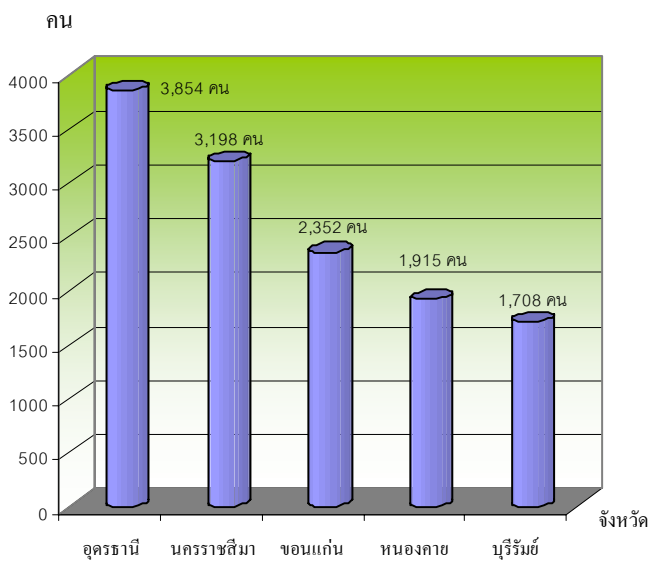
ที่มา : กรมการจัดหางาน

เมื่อพิจารณาข้อมูลเป็นรายจังหวัด พบว่าแรงงานที่แจ้งความประสงค์เดินทางไปทำงานจะมีภูมิลำเนาในจังหวัดต่างๆ มากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) อุดรธานี 3,854 คน คิดเป็นร้อยละ 10.82 ของแรงงานที่แจ้งความประสงค์ทั้งหมด 2) นครราชสีมา 3,198 คน (ร้อยละ 8.98) 3) ขอนแก่น 2,352 คน (ร้อยละ 6.60)



4) หนองคาย 1,915 คน (ร้อยละ 5.38) และ
5) บุรีรัมย์ 1,708 คน (ร้อยละ 4.80) (แผนภูมิ 24)
ซึ่งตัวเลขดังกล่าวสอดคล้องกับข้อมูลการแจ้ง
ความประสงค์จำแนกตามภูมิภาคที่พบว่าภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือมีผู้แจ้งความประสงค์สูงสุด
นั่นเอง

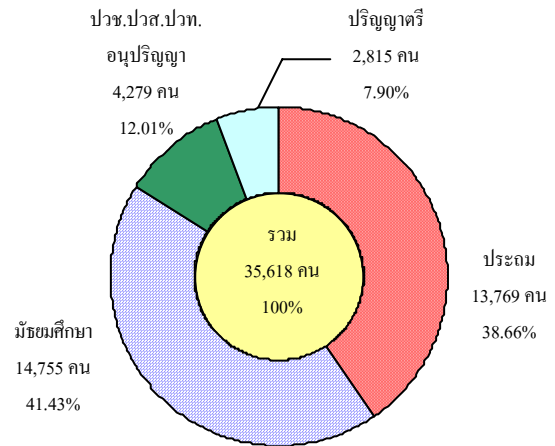
**แผนภูมิ 24 แรงงานไทยที่แจ้งความประสงค์ไป
ทำงานต่างประเทศจำแนกตามจังหวัด 5 อันดับแรก
ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551**



ที่มา : กรมการจัดหางาน

ผู้แจ้งความประสงค์ไปทำงานต่างประเทศ
ผ่านกรมการจัดหางานในไตรมาสที่ (มกราคม-
มีนาคม 2551) ส่วนใหญ่เป็นผู้มีการศึกษาระดับ
มัธยมศึกษา จำนวน 14,755 คน คิดเป็นร้อยละ
41.43 รองลงมาคือระดับประถมศึกษา ร้อยละ
38.66 (13,769 คน) ของผู้แจ้งความประสงค์
ทั้งหมด และระดับ ปวช. / ปวส. / อนุปริญญา
จำนวน 4,279 คน คิดเป็นร้อยละ 12.01 ขณะที่
ระดับปริญญาตรีมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 2,815 คน
คิดเป็นร้อยละ 7.90 (แผนภูมิ 25)

**แผนภูมิ 25 แรงงานไทยที่แจ้งความประสงค์
เดินทางไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามระดับ
การศึกษา ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551**



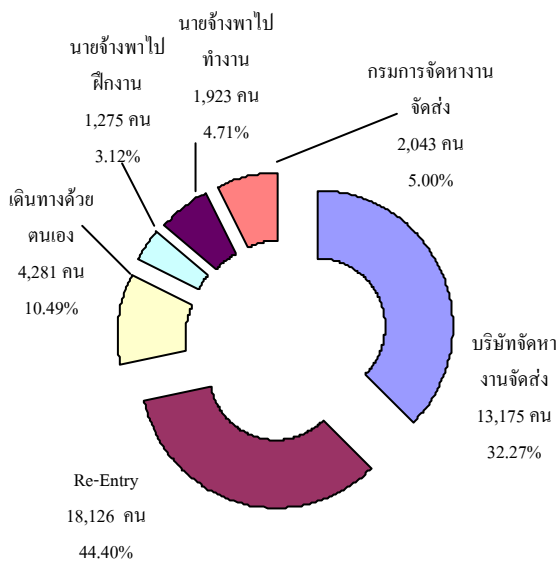
ที่มา : กรมการจัดหางาน

ในส่วนของการอนุญาตให้ไปทำงาน
ต่างประเทศไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-
มีนาคม 2551) พบว่าแรงงานไทยที่ได้รับอนุญาต
ให้เดินทางไปทำงานต่างประเทศที่มีจำนวนทั้งสิ้น
40,823 คน คิดเป็นร้อยละ 114.61 ของผู้แจ้งความ
ประสงค์ไปทำงานต่างประเทศในไตรมาสนี้ จะ
เห็นว่าตัวเลขของการอนุญาตไปทำงานสูงกว่า
ผู้แจ้งความประสงค์ เนื่องจากผู้ลงทะเบียนแจ้ง
ความประสงค์ในไตรมาสที่แล้วได้รับอนุญาตให้
ไปทำงานในไตรมาสนี้นั่นเอง ประกอบกับมี
ตัวเลขแรงงานที่ทำงานอยู่ในต่างประเทศแล้ว
ครบอายุสัญญาและได้ต่อใบอนุญาตการทำงานอีก
จำนวนหนึ่ง ซึ่งหากพิจารณาตามวิธีการเดินทาง
ของผู้ที่เดินทางไปทำงานพบว่า ส่วนใหญ่เป็น
ประเภทไปโดย Re-Entry คือกลับไปทำงานอีก
ครั้งหนึ่งโดยการต่ออายุสัญญา 18,126 คน (ร้อยละ
44.40) รองลงมาประเภทบริษัทจัดหางานจัดส่ง



ซึ่งมีจำนวน 13,175 คน คิดเป็นร้อยละ 32.27 ประเภทเดินทางด้วยตนเองมี 4,281 คน (ร้อยละ 10.49) กรมการจัดหางานจัดส่งมี 2,043 คน (ร้อยละ 5.0) นายจ้างพาไปทำงาน จำนวน 1,923 คน (ร้อยละ 4.71) และนายจ้างพาไปฝึกงาน 1,275 คน (ร้อยละ 3.12)

แผนภูมิ 26 แรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามวิธีการเดินทาง ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



ที่มา : กรมการจัดหางาน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับไตรมาสที่แล้ว พบว่าผู้ได้รับอนุญาตให้ไปทำงานต่างประเทศในภาพรวม ไตรมาสนี้มีจำนวนลดลงจากไตรมาสที่แล้วเพียง 67 คน คิดเป็นร้อยละ 0.16 โดยผู้ได้รับอนุญาตให้ไปทำงานประเภทที่มีสัดส่วนลดลงคือประเภทบริษัทจัดหางานจัดส่ง ประเภทนายจ้างพาไปฝึกงาน และกรมการจัดหางานจัดส่ง โดยมีอัตราการลดลงร้อยละ 25.42 7.07 และ 25.14 ตามลำดับ สำหรับประเภทที่มีสัดส่วนสูงขึ้นคือประเภท

Re-Entry ประเภทเดินทางด้วยตนเองและนายจ้างพาไปทำงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้ว ดังปรากฏในตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบแรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามวิธีการเดินทาง ไตรมาส 4 ปี 2550 และไตรมาส 1 ปี 2551

วิธีการเดินทาง	ไตรมาส 4 ปี 2550		ไตรมาส 1 ปี 2551		อัตราการเปลี่ยนแปลง
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
1. บริษัทจัดหางานจัดส่ง	17,665	43.20	13,175	32.27	-25.42
2. Re-Entry	13,780	33.70	18,126	44.40	31.54
3. เดินทางด้วยตนเอง	3,934	9.62	4,281	10.49	8.82
4. นายจ้างพาไปฝึกงาน	1,372	3.36	1,275	3.12	-7.07
5. นายจ้างพาไปทำงาน	1,410	3.45	1,923	4.71	36.38
6. กรมการจัดหางานจัดส่ง	2,729	6.67	2,043	5.0	-25.14
รวม	40,890	100.0	40,823	100.0	-0.16

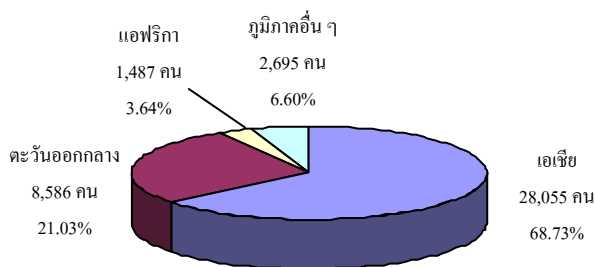
ที่มา : กรมการจัดหางาน

แรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตให้เดินทางไปทำงานในไตรมาส 1 ปี 2551 ส่วนใหญ่จะไปทำงานในภูมิภาคเอเชีย มีจำนวน 28,055 คน คิดเป็นร้อยละ 68.73 ของแรงงานไทยที่ไปทำงานต่างประเทศทั้งหมด รองลงมาคือภูมิภาคตะวันออกกลาง จำนวน 8,586 คน ร้อยละ 21.03 และแอฟริกา 1,487 คน ร้อยละ 3.64 (แผนภูมิ 27) โดยในภูมิภาคเอเชีย ประเทศที่แรงงานไทยเดินทางไปทำงานสูงสุดคือไต้หวัน 11,551 คน (ร้อยละ 41.17 ของแรงงานไทยที่ไปทำงานในภูมิภาคเอเชียทั้งหมด)รองลงมาคือ สิงคโปร์ 4,933 คน และเกาหลีใต้ 4,875 คน ส่วนภูมิภาคตะวันออกกลาง ประเทศสหรัฐอเมริกา 3,555 คน (ร้อยละ



41.40 ของแรงงานที่เดินทางไปทำงานในภูมิภาคตะวันออกกลางทั้งหมด) รองลงมาคือประเทศกาตาร์ จำนวน 2,213 คน (ร้อยละ 25.77 ของแรงงานที่เดินทางไปทำงานในภูมิภาคตะวันออกกลางทั้งหมด) ปรากฏรายละเอียดตามตารางภาคผนวก 12

แผนภูมิ 27 แรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 1 ปี 2551



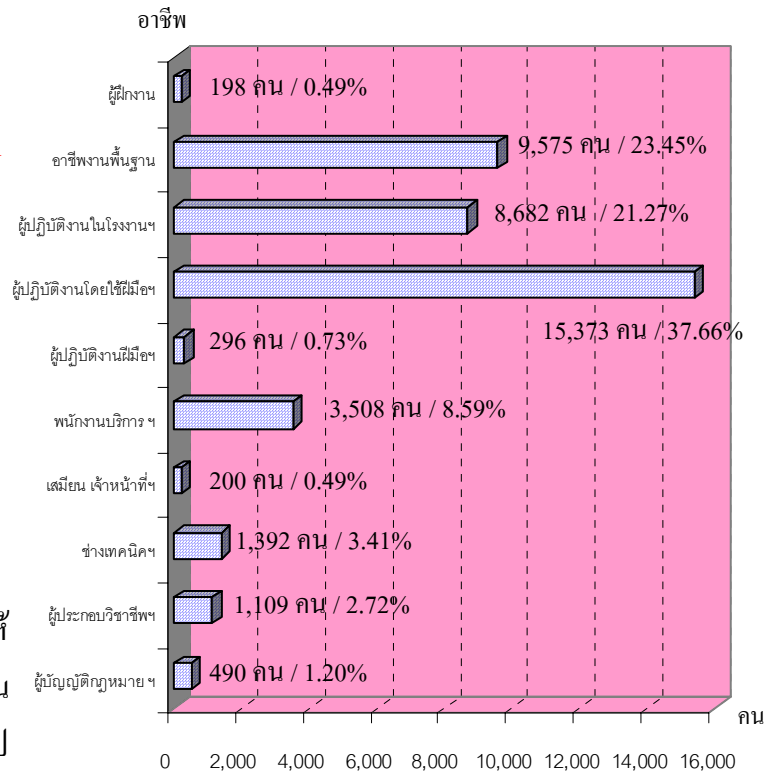
ที่มา : กรมการจัดหางาน

สำหรับแรงงานไทยที่ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปทำงานต่างประเทศ จำนวน 40,823 คน ที่กล่าวมาแล้ว ถ้าพิจารณาอาชีพที่เดินทางไปพบว่าอาชีพที่เดินทางไปสูงสุด 5 อันดับแรก คือ

- 1) ผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ฝีมือในธุรกิจต่างๆ ได้แก่ การก่อสร้าง ปฏิบัติงานในเหมืองแร่ งานโลหะ เครื่องจักร การพิมพ์ ฯลฯ จำนวน 15,373 คน คิดเป็นร้อยละ 37.66
- 2) อาชีพงานพื้นฐาน 9,575 คน (ร้อยละ 23.45)
- 3) อาชีพผู้ปฏิบัติงานในโรงงาน ผู้ควบคุมเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ 8,682 คน (ร้อยละ 21.27)
- 4) พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด 3,508 คน (ร้อยละ 8.59)

5) ช่างเทคนิคและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง 1,392 คน (ร้อยละ 3.41)

แผนภูมิ 28 แรงงานไทยที่ได้รับอนุมัติไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามอาชีพ ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



ที่มา : กรมการจัดหางาน

3) การพัฒนาศักยภาพแรงงาน

กระทรวงแรงงานโดยกรมพัฒนาฝีมือแรงงานได้ดำเนินการฝึกอบรมพัฒนาผู้ใช้แรงงานในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ 1) การฝึกเตรียมเข้าทำงาน เป็นการฝึกอาชีพให้กลุ่มแรงงานใหม่หรือผู้ถูกเลิกจ้าง วางงาน ที่ประสงค์เข้าสู่ตลาดแรงงานให้มีความรู้ ทักษะ ฝีมือ 2) การฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน และ 3) การฝึกเสริมทักษะ เป็นการฝึกอาชีพให้



แรงงานที่ทำงานอยู่แล้วหรือถูกเลิกจ้างเพื่อเพิ่มความรู้ ทักษะและฝีมือเฉพาะด้านให้ทันกับเทคโนโลยีร่วมสมัย สร้างโอกาสการมีงานทำการฝึกประเภทนี้มีทั้งส่วนที่กรมพัฒนาฝีมือแรงงานดำเนินการเอง และการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานในภาคเอกชน นอกจากนี้ยังมีการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน เพื่อเพิ่มศักยภาพฝีมือแรงงานไทยให้มีมาตรฐานฝีมือสอดคล้องและทัดเทียมกับมาตรฐานสากล ขณะเดียวกันเป็นการพัฒนาทักษะให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยภาพรวมของการฝึกต่าง ๆ ในไตรมาส 1

(มกราคม - มีนาคม) ปี 2551 เมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสที่แล้ว พบว่าไตรมาสนี้มีการฝึกเตรียมเข้าทำงาน จำนวน 3,590 คน ลดลงจากไตรมาสที่แล้วจำนวน 903 คน ขณะที่การฝึกยกระดับฝีมือแรงงานในไตรมาสนี้มีการฝึกจำนวน 41,608 คน ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 26.73 จากไตรมาสที่แล้วที่มีการฝึกอบรม 32,832 คน ในส่วนการฝึกเสริมทักษะ พบว่าในไตรมาสนี้มีผู้เข้ารับการฝึก 34,113 คน เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 102.51 จากไตรมาส 4 ที่มีผู้เข้ารับการฝึกอบรม 16,845 คน

ตาราง 9 แสดงจำนวนผู้ได้รับการฝึกเตรียมทำงาน / ยกระดับฝีมือแรงงาน / ฝึกเสริมทักษะ

จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 4 ปี 2550 และไตรมาส 1 ปี 2551

ภูมิภาค	ไตรมาส 4 ปี 2550 (คน)			ไตรมาส 1 ปี 2551 (คน)		
	ฝึกเตรียมเข้าทำงาน	ฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน	ฝึกเสริมทักษะ	ฝึกเตรียมเข้าทำงาน	ฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน	ฝึกเสริมทักษะ
กรุงเทพมหานคร	43	802	632	164	1,075	315
ภาคกลาง	921	11,420	4,216	1,141	11,881	7,150
ภาคเหนือ	1,100	7,872	4,222	663	11,616	9,130
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	1,538	6,944	5,271	1,256	9,483	11,012
ภาคใต้	891	5,794	2,504	366	7,553	6,506
ทั่วประเทศ	4,493	32,832	16,845	3,590	41,608	34,113

ที่มา : กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

หมายเหตุ : ไตรมาส 4 ข้อมูล ณ วันที่ 29 มกราคม 2551/ ไตรมาส 1 ข้อมูล ณ วันที่ 24 เมษายน 2551

การฝึกเตรียมเข้าทำงานในรอบไตรมาสนี้ทั้งสิ้น 3,590 คน พบว่าภูมิภาคที่ฝึกสูงสุดคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 1,256 คน คิดเป็นร้อยละ 34.99 รองลงมาคือภาคกลาง 1,141 คน (ร้อยละ 31.78) และภาคเหนือ 663 คน (ร้อยละ

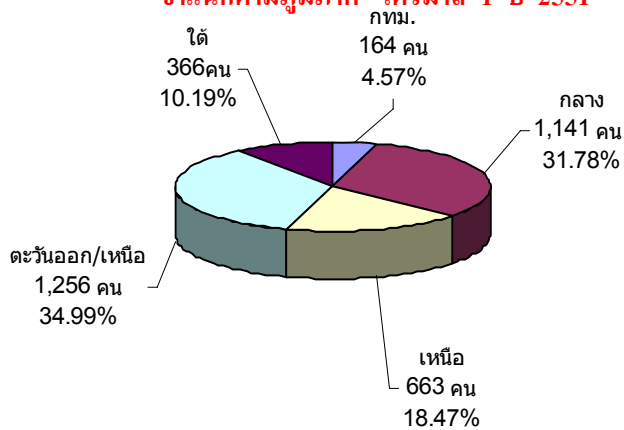
18.47) (แผนภูมิ 29) หากพิจารณาตามกลุ่มอาชีพพบว่า กลุ่มอาชีพที่มีการฝึกเตรียมเข้าทำงานสูงสุดคือ กลุ่มอาชีพธุรกิจและบริการมีจำนวน 1,560 คน คิดเป็นร้อยละ 43.46 รองลงมาคือช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์



คอมพิวเตอร์ จำนวน 651คน (ร้อยละ 18.13) และช่างอุตสาหกรรมศิลป์ จำนวน 618 คน (ร้อยละ 17.21) (รายละเอียดในตาราง ภาคผนวก 13)

แผนภูมิ 29 การฝึกเตรียมเข้าทำงาน

จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 1 ปี 2551



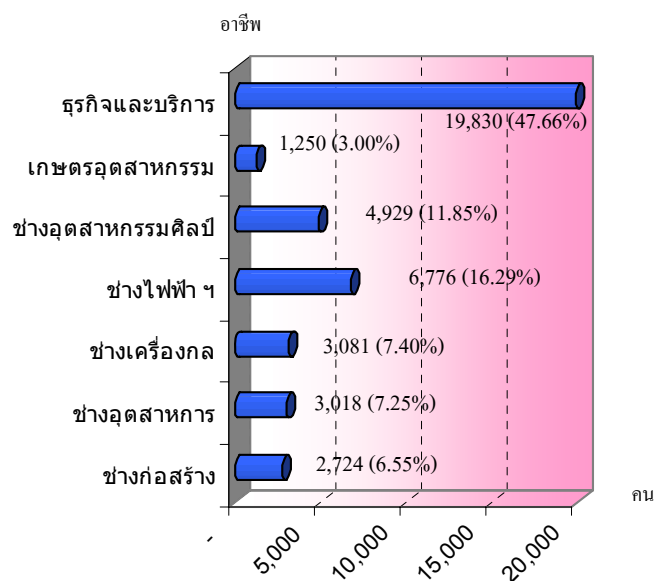
ที่มา : กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

สำหรับการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานใน ไตรมาส 1 ปี 2551 ข้อมูล ณ วันที่ 24 เมษายน 2551 มีการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานทั้งสิ้น 41,608 คน โดยภูมิภาคที่มีการฝึกมากที่สุดคือ ภาคกลาง มีจำนวน 11,881 คน คิดเป็นร้อยละ 28.55 รองลงมาคือภาคเหนือ จำนวน 11,616 คน (ร้อยละ 27.92) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 22.79 (9,483 คน) และภาคใต้ร้อยละ 18.15 (7,553 คน) เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอาชีพที่ฝึกพบว่ากลุ่มธุรกิจและบริการ มีการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานสูงสุดคือร้อยละ 47.66 (19,830 คน) รองลงมาคือ กลุ่มช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ มีการฝึกยกระดับร้อยละ 16.29 (6,776 คน) กลุ่มช่างอุตสาหกรรมศิลป์ร้อยละ 11.85 (4,929 คน)

และช่างเครื่องกลร้อยละ 7.40 (3,081 คน) ทั้งนี้ ผู้เข้ารับการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานจำนวน 41,608 คน พบว่าผ่านการฝึกจำนวน 36,108 คน คิดเป็นร้อยละ 86.78 ของผู้เข้ารับการฝึกทั้งหมด และในจำนวนผู้ผ่านการฝึกพบว่า มีงานทำ 21,969 คน คิดเป็นร้อยละ 60.84 ของผู้ผ่านการฝึกทั้งหมด

แผนภูมิ 30 การฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน

จำแนกตามกลุ่มอาชีพไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



ที่มา : กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

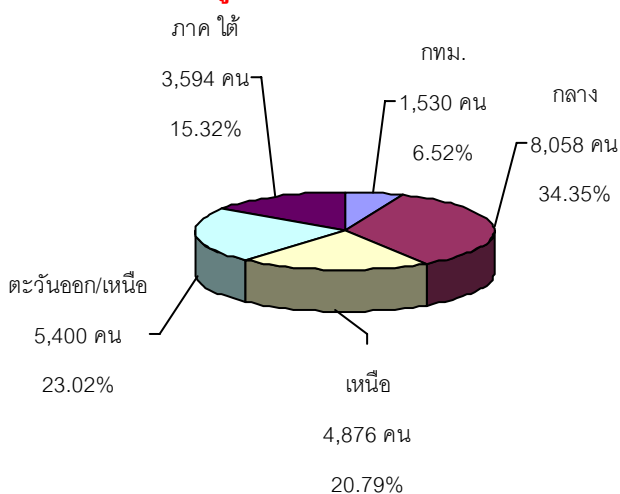
นอกจากนี้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานยังได้มีการฝึกเสริมทักษะ โดยในไตรมาส 1 ปี 2551 ข้อมูล ณ วันที่ 24 เมษายน 2551 พบว่าสามารถฝึกเสริมทักษะได้ทั้งสิ้น 34,113 คน โดยภูมิภาคที่มีการฝึกมากที่สุด คือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 11,021 คน (ร้อยละ 32.28) รองลงมาคือภาคเหนือ จำนวน 9,130 คน คิดเป็นร้อยละ 26.76 และภาคกลางจำนวน 7,150 คน (ร้อยละ 20.96) หากพิจารณาตามกลุ่มอาชีพ พบว่ากลุ่มอาชีพที่ฝึกสูงสุดคืออุตสาหกรรมศิลป์ 11,437 คน



(ร้อยละ 33.53) รองลงมาคืออาชีพกลุ่มอาชีพธุรกิจและบริการ จำนวน 9,480 คน (ร้อยละ 27.79) และช่างก่อสร้าง 5,638 คน (ร้อยละ 16.53) (ตารางภาคผนวก 13)

ส่วนการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน มีการทดสอบทั้งสิ้น 23,458 คน เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วที่มีการทดสอบ 11,378 คน คิดเป็นร้อยละ 106.17 (เพิ่มขึ้นจำนวน 12,080 คน) โดยภาคที่มีการทดสอบมากที่สุดในไตรมาสนี้ คือ ภาคกลาง จำนวน 8,058 คน คิดเป็นร้อยละ 34.35 รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือที่มีจำนวน 5,400 คน (ร้อยละ 23.02) และ 4,876 คน (ร้อยละ 20.79) ตามลำดับ (แผนภูมิ 31) โดยการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน เมื่อจำแนกตามประเภทการทดสอบ พบว่าเป็นการทดสอบมาตรฐานฝีมือแห่งชาติสูงสุดคือมีจำนวน 22,059 คน คิดเป็น ร้อยละ 94.04 ของผู้เข้ารับการทดสอบทุกประเภท การทดสอบมาตรฐานเฉพาะสถานประกอบการมี 1,317 คน (ร้อยละ 5.61) และการทดสอบฝีมือแรงงานเพื่อไปทำงานต่างประเทศ 82 คน (ร้อยละ 0.35)

**แผนภูมิ 31 การทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน
จำแนกตามภูมิภาคไตรมาส 1 ปี 2551**



เมื่อพิจารณาผู้เข้าการทดสอบมาตรฐานฝีมือ จำแนกตามกลุ่มอาชีพจะพบว่า กลุ่มอาชีพที่มีการทดสอบมากที่สุด คือ กลุ่มช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ จำนวน 7,446 คน (ร้อยละ 31.74) รองลงมาคือกลุ่มธุรกิจและบริการ มีจำนวน 6,121 คน คิดเป็นร้อยละ 26.09 และช่างเครื่องกล 4,558 คน (ร้อยละ 19.43)

ในส่วนผู้เข้ารับการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน จำนวน 23,458 คน พบว่าผ่านการทดสอบจำนวน 15,626 คน คิดเป็นร้อยละ 66.61 ของผู้เข้ารับการทดสอบทั้งหมด

การพัฒนาฝีมือแรงงาน เป็นเรื่องที่หลายฝ่ายต้องช่วยกันทั้งภาครัฐ เอกชน คือผู้ประกอบการหรือเจ้าของสถานประกอบการ รวมถึงลูกจ้าง ทั้งนี้ เพราะการพัฒนาฝีมือแรงงานจะเป็นการเพิ่มผลิตภาพ ประสิทธิภาพในการทำงาน อีกทั้งจะเป็นการรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี รวมถึงความเป็นมาตรฐานในระดับต่าง ๆ ทั้งระดับประเทศและระดับโลก ขณะเดียวกันเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ดังนั้น นอกจากกรมพัฒนาฝีมือแรงงานจะเป็นผู้ดำเนินการโดยตรงตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีการส่งเสริมให้ดำเนินการโดยภาคเอกชน ซึ่งพบว่าไตรมาส 1 ปี 2551 สถานประกอบการที่มีการพัฒนาฝีมือแรงงานมีจำนวนทั้งสิ้น 2,478 แห่ง โดยเป็นสถานประกอบการในภาคกลางสูงที่สุดจำนวน 1,770 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 71.43 รองลงมาคือภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ โดยมีจำนวน 258 แห่ง (ร้อยละ 10.41) 220 แห่ง (ร้อยละ 8.88) และ 168 แห่ง (ร้อยละ 6.78) ตามลำดับ มีผู้เข้ารับ

การฝึกอบรมทั้งสิ้น 629,562 คน ผ่านการฝึกอบรม 629,532 คิดเป็นร้อยละ 99.99 โดยมีค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 149,958,221.74 บาท

4) การคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการ

ภารกิจของกระทรวงแรงงานที่ต่อเนื่องจากการส่งเสริมการมีงานทำและการพัฒนาฝีมือแรงงานให้กลุ่มผู้ใช้แรงงานเพื่อยกระดับฝีมือให้เป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและทัดเทียมมาตรฐานสากล คือการคุ้มครอง ลูกจ้าง/ผู้ใช้แรงงานให้ได้รับความเป็นธรรมในการจ้างงาน ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เพื่อไม่ให้ถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายจ้างซึ่งดำเนินการโดยกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมีจุดมุ่งหมายสูงสุด คือให้ลูกจ้างผู้ใช้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีรายได้และสวัสดิการที่เป็นธรรมเพียงพอต่อการดำรงชีวิต ขณะเดียวกันในอีกด้านหนึ่งก็ต้องผดุงไว้ซึ่งความยุติธรรมกับฝ่ายนายจ้าง กล่าวคือไม่โอนเอียงไปด้านใดด้านหนึ่ง โดยการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กล่าวมาแล้ว กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน มีภารกิจ 4 ด้าน คือ การคุ้มครองแรงงาน การจัดสวัสดิการแรงงาน การส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน และการส่งเสริมแรงงานสัมพันธ์ ซึ่งจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไป

4.1 การตรวจแรงงาน

การตรวจแรงงานคือการตรวจสอบสถานประกอบการเป็นมาตรการหนึ่งในการคุ้มครองแรงงานเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ใช้แรงงานได้รับการ

ปฏิบัติและดูแลตามกฎหมาย ขณะเดียวกันจะเป็นมาตรการในการกำกับดูแลและกระตุ้นให้สถานประกอบการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานและเอาใจใส่ดูแลลูกจ้างของตนให้มากขึ้นอีกด้วย อย่างไรก็ตาม การตรวจสถานประกอบการมิใช่เป็นการไปจับผิดนายจ้าง หากแต่เป็นการตรวจเพื่อแนะนำให้ความรู้ในการปฏิบัติที่ถูกต้องแก่นายจ้าง รวมทั้งสร้างความเข้าใจแก่ลูกจ้าง / ผู้ใช้แรงงานในการปฏิบัติที่ถูกต้องอีกด้วย สำหรับในไตรมาส 1 ปี 2551 (ช่วงเดือนมกราคม-มีนาคม 2551) จากข้อมูลการประมวลผลทางระบบคอมพิวเตอร์ Online ของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเมื่อวันที่ 2 เมษายน 2551 ซึ่งเป็นข้อมูลเบื้องต้น ได้ดำเนินการตรวจสอบสถานประกอบการทั้งสิ้น 11,591 แห่ง ลดลงจากไตรมาสที่แล้ว 1,506 แห่ง สำหรับไตรมาสนี้มีลูกจ้างที่ผ่านการตรวจหรือได้รับการคุ้มครองรวม 549,746 คน จำแนกเป็นชาย 272,872 คน (ร้อยละ 49.64 ของลูกจ้างที่ตรวจทั้งหมด) โดยมีสัดส่วนที่น้อยกว่าเพศหญิงที่มี 275,869 คน (ร้อยละ 50.18 ของลูกจ้างที่ตรวจทั้งหมด) และในจำนวนลูกจ้างที่ผ่านการตรวจทั้งหมดเป็นเด็ก 1,005 คน (ร้อยละ 0.18 ของลูกจ้างที่ผ่านการตรวจทั้งหมด) ซึ่งสถานประกอบการที่ตรวจไตรมาสนี้ส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการขนาดเล็กมาก กล่าวคือเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 48.06) เป็นสถานประกอบการที่มีลูกจ้างต่ำกว่า 10 คน (5,571 แห่ง) รองลงมาเป็นสถานประกอบการขนาด 10—49 คน ร้อยละ 35.73 (4,142 แห่ง) ขณะที่สถานประกอบการขนาดใหญ่ตั้งแต่ 300 คน ขึ้นไป มีการตรวจร้อยละ 2.76 (320 แห่ง) (ตาราง 10 และตารางภาคผนวก ที่ 14)

ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสที่แล้ว คือไตรมาส 4 ปี 2550 พบว่ามีการตรวจสถานประกอบการลดลงจากไตรมาสที่แล้ว จำนวน 1,506 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 11.50 และจำนวนลูกจ้างที่ผ่านการตรวจคุ้มครองแรงงานมีจำนวนลดลง 85,707 คน คิดเป็นร้อยละ 13.49 โดยสถานประกอบการทุกขนาดมีปริมาณการตรวจในสัดส่วนที่ลดลง ยกเว้นกลุ่มขนาด 10-19 คน มีจำนวนการตรวจเพิ่มขึ้น รายละเอียดปรากฏตามตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบจำนวนสถานประกอบการ และลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ ไตรมาส 1 ปี 2551

สถานประกอบการ/ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ				
ขนาดสถานประกอบการ	ไตรมาส 4 ปี 2550		ไตรมาส 1 ปี 2551	
	สปก.* (แห่ง)	ลูกจ้าง (คน)	สปก.* (แห่ง)	ลูกจ้าง (คน)
1 – 4 คน	3,685	9,055	3,123	7,605
5 – 9 คน	2,786	18,963	2,448	16,836
10 – 19 คน	2,104	29,036	2,212	30,145
20 – 49 คน	2,287	72,996	1,930	60,515
50 – 99 คน	966	68,184	796	56,463
100 – 299 คน	878	148,255	762	127,667
300 – 499 คน	204	76,298	159	59,699
500 – 999 คน	119	80,935	103	69,948
1,000 คน [†]	68	131,731	58	120,868
รวม	13,097	635,453	11,591	549,746

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

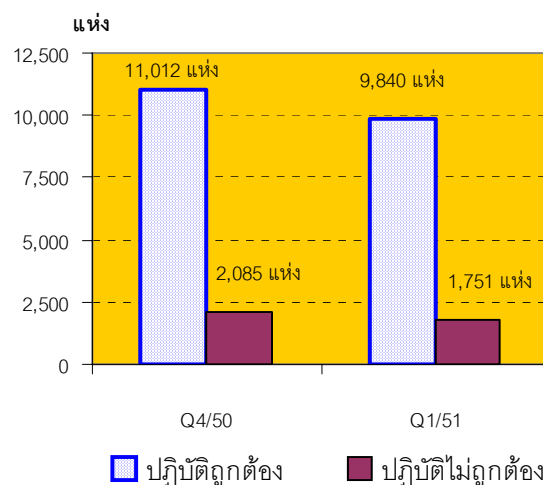
หมายเหตุ : * สปก. = สถานประกอบการ

† ไตรมาส 4/2550 ประมาณผล ณ 10 เม.ย.51/ ไตรมาส 1/2551 ประมาณผล ณ 2 เม.ย.51

ในส่วนผลการตรวจพบว่าสถานประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 84.89 (จำนวน 9,840 แห่ง) ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย ขณะที่สถานประกอบการ

ที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายมีร้อยละ 15.11 (จำนวน 1,751 แห่ง) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบสถานประกอบการที่ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายกับจำนวนสถานประกอบการที่ตรวจในไตรมาสนี้กับไตรมาสที่แล้วพบว่า ไตรมาสนี้ (ร้อยละ 84.89) ใกล้เคียงไตรมาสที่แล้วที่มี ร้อยละ 84.08 ขณะที่สถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องต่อสถานประกอบการที่ผ่านการตรวจทั้งหมดในไตรมาสนี้มีร้อยละ 15.11 ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับไตรมาสที่แล้วที่มีร้อยละ 15.92 รายละเอียดปรากฏในแผนภูมิที่ 32 และตารางภาคผนวกที่ 14

แผนภูมิ 32 เปรียบเทียบผลการตรวจสถานประกอบการไตรมาส 4 ปี 2550 และไตรมาส 1 ปี 2551



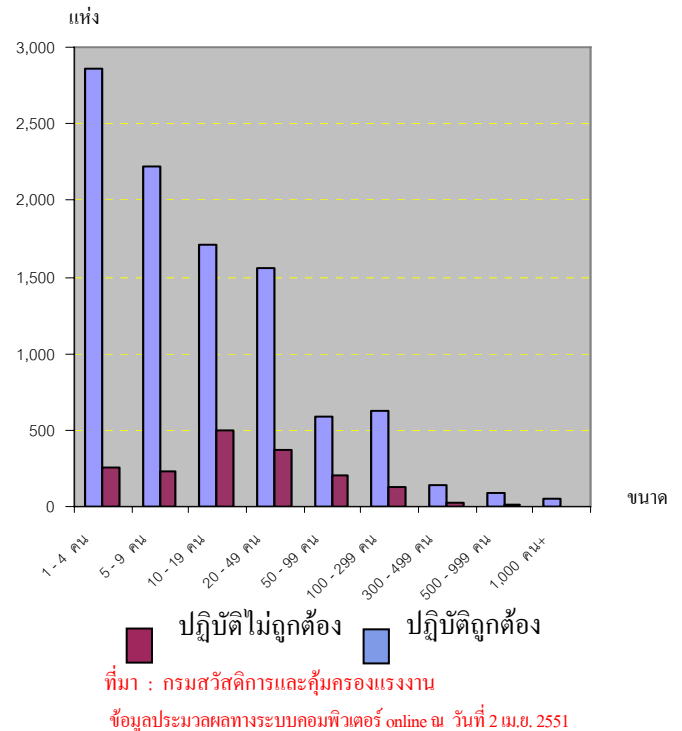
ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ไตรมาส 4/2550 ข้อมูล ณ 10 เม.ย.51/ไตรมาส 1/2551 ข้อมูล ณ 2 เม.ย.51

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเฉพาะกลุ่มสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย โดยเปรียบเทียบจำนวนสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องในแต่ละขนาดสถานประกอบการกับสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องทั้งหมดในไตรมาส

1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) พบว่าสถานประกอบการขนาดเล็กจะปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายมาก โดยเฉพาะสถานประกอบการขนาด 10-19 คน ขนาด 20-49 คน และขนาด 1-4 คน โดยมีการปฏิบัติไม่ถูกต้องร้อยละ 28.78 21.19 และ 14.91 ของสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องทั้งหมดตามลำดับ รายละเอียดปรากฏตามแผนภูมิ 33 (เปรียบเทียบเฉพาะในกลุ่มที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย) และเมื่อศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบอัตราการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายในแต่ละขนาดสถานประกอบการ โดยคำนวณจากจำนวนสถานประกอบการที่ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายกับสถานประกอบการที่ตรวจทั้งหมดในแต่ละขนาดสถานประกอบการ และเปรียบเทียบกันตามขนาดสถานประกอบการ จะพบว่าสถานประกอบการที่มีขนาดใหญ่โดยขนาด 300 คนขึ้นไป มีอัตราการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายเฉลี่ยสูงสุดถึงร้อยละ 87.77 ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับสถานประกอบการขนาดเล็กที่มีคนงาน 1-19 คน โดยมีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 86.47 ขณะที่ขนาด 100 – 299 คน มีอัตราร้อยละ 86.28 ส่วนสถานประกอบการขนาด 20-99 คน มีการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 77.2 อย่างไรก็ตาม ภาพรวมพบว่ามีอัตราปฏิบัติถูกต้องร้อยละ 84.89 สัดส่วนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าในจำนวนสถานประกอบการ 100 แห่ง มีการปฏิบัติถูกต้องจำนวนมากกว่า 84-85 แห่ง

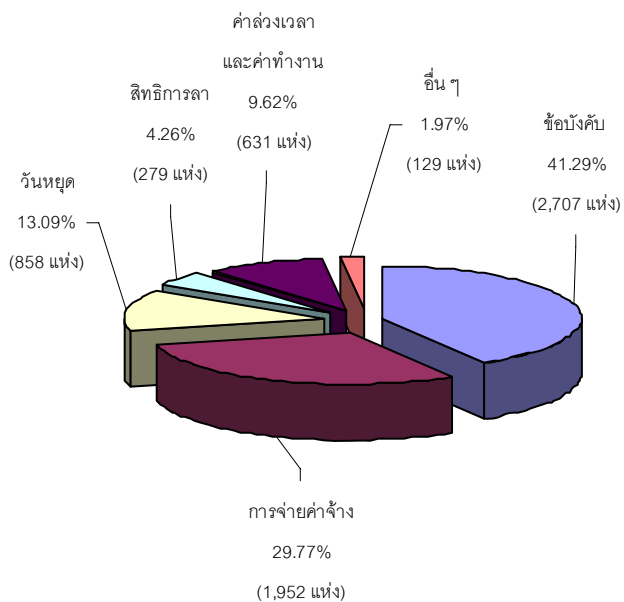
แผนภูมิ 33 เปรียบเทียบสถานประกอบการที่ปฏิบัติถูกต้อง/ไม่ถูกต้องตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



สำหรับสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานจำนวน 1,751 แห่ง โดยหากพิจารณาในประเด็นเรื่องที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องได้แก่ ข้อบังคับ วันลา วันหยุด ค่าจ้าง ฯลฯ จะพบว่ามีสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องรวม 6,556 แห่ง (นับซ้ำแห่งเนื่องจากบางแห่งปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายมากกว่า 1 เรื่อง) ทั้งนี้ สถานประกอบการเกือบครึ่งปฏิบัติไม่ถูกต้องเป็นเรื่องข้อบังคับในการทำงานกล่าวคือร้อยละ 41.29 (2,707 แห่ง) ปฏิบัติไม่ถูกต้องในเรื่องข้อบังคับ ซึ่งความผิดเรื่องการไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับในการทำงานมักพบว่าเป็นเพราะสถานประกอบการส่วนใหญ่มิได้จัดทำระเบียบข้อบังคับ หรือมิได้ติดประกาศข้อบังคับการทำงาน ซึ่งได้แก่ การกำหนดวันหยุด

เวลาทำงาน เวลาพัก ฯลฯ ให้ลูกจ้างทราบทั่วกัน ทั้งนี้ ตามระเบียบปฏิบัติของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 กำหนดให้นายจ้างต้องติดประกาศหรือเผยแพร่ข้อบังคับการทำงานให้ลูกจ้างทราบ พร้อมส่งสำเนาระเบียบข้อบังคับที่ประกาศดังกล่าวให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานทราบด้วย แต่ในทางปฏิบัตินายจ้างบางรายมิได้ติดประกาศหรือติดประกาศแต่ไม่ได้ทำสำเนาแจ้งกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานทราบ จึงถือว่าปฏิบัติไม่ถูกต้อง สำหรับเรื่องที่ปฏิบัติไม่ถูกต้อง 4 อันดับถัดมา ได้แก่ การจ่ายค่าจ้างจำนวน 1,952 แห่ง (ร้อยละ 29.27) วันหยุด 858 แห่ง (ร้อยละ 13.09) ค่าล่วงเวลาและค่าทำงาน 631 แห่ง (ร้อยละ 9.62) และเรื่องสิทธิการลา 279 แห่ง (ร้อยละ 4.26) รายละเอียดตามตารางภาคผนวกที่ 14 และแผนภูมิที่ 34

แผนภูมิ 34 เรื่องที่สถานประกอบการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย 5 อันดับแรก ไตรมาส 1 ปี 2551



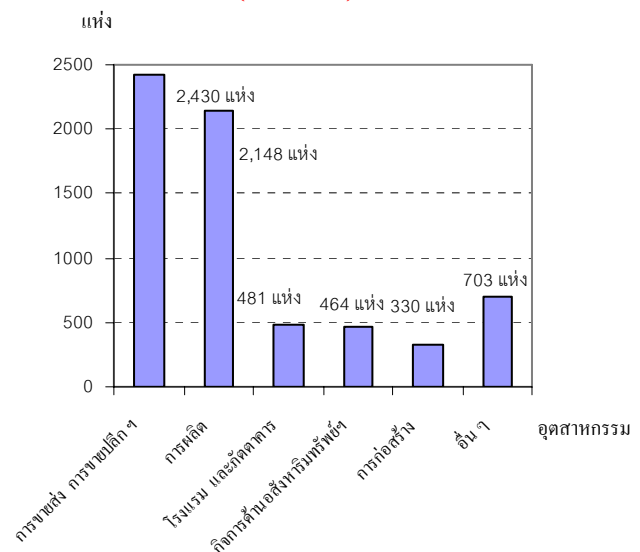
ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุ : 1. ข้อมูล ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2551

2. สถานประกอบการ 1 แห่ง อาจมีเรื่องปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายมากกว่า 1 เรื่อง

เมื่อพิจารณาเรื่องที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายของสถานประกอบการต่างๆ จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรมในไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) พบว่าประเภทอุตสาหกรรมที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) การขายส่งการขายปลีก การซ่อมแซมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน ร้อยละ 37.07 (2,430 แห่ง) 2) การผลิต ร้อยละ 32.76 (2,148 แห่ง) 3) โรงแรมและภัตตาคาร ร้อยละ 7.34 (481 แห่ง) 4) กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ ร้อยละ 7.08 (464 แห่ง) 5) การก่อสร้าง ร้อยละ 5.03 (330 แห่ง)

แผนภูมิ 35 ประเภทอุตสาหกรรมที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย 5 อันดับแรก ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ข้อมูล ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2551

หากเปรียบเทียบกับไตรมาสที่ผ่านมา พบว่าประเภทอุตสาหกรรมที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย 5 อันดับแรกในไตรมาสนี้ (พิจารณาจาก



ประเด็นเรื่องที่ปฏิบัติไม่ถูกต้อง) เป็นประเภทอุตสาหกรรมเดียวกับไตรมาสที่ผ่านมา

ตาราง 11 เปรียบเทียบประเภทอุตสาหกรรมที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย (5 อันดับแรก)
ไตรมาส 4 ปี 2550 และไตรมาส 1 ปี 2551

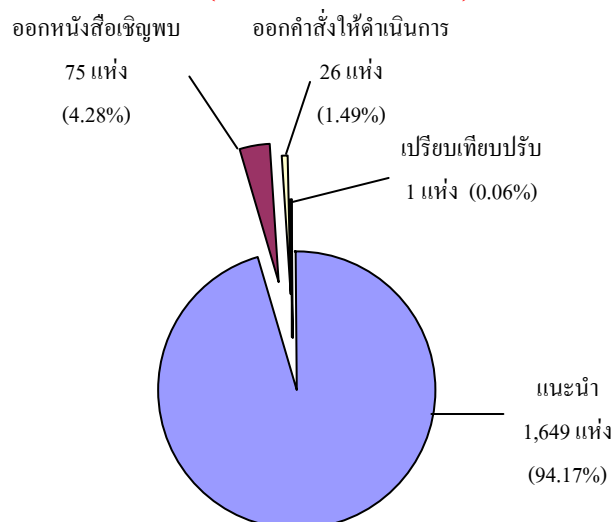
ประเภทอุตสาหกรรม	ไตรมาส 4 ปี 2550		ไตรมาส 1 ปี 2551	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมรถยนต์จักรยานยนต์ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ครัวเรือน	2,699	34.41	2,430	37.07
2. การผลิต	2,432	31.0	2,148	32.76
3. โรงแรมและภัตตาคาร	793	10.11	481	7.34
4. กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์	594	7.57	464	7.08
5. การก่อสร้าง	494	6.30	330	5.03
6. อื่น ๆ	832	10.61	703	10.72
รวม	7,844	100.0	6,556	100.0

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
ข้อมูล ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2551

เมื่อกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานตรวจพบว่าสถานประกอบการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน จะมีการดำเนินการให้สถานประกอบการนั้นปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายแรงงาน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ลูกจ้าง ได้แก่ การแนะนำให้นายจ้างปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง ออกหนังสือเชิญพบ ออกคำสั่งให้ดำเนินการ เปรียบเทียบปรับ หรือส่งเรื่องดำเนินคดี ทั้งนี้ การจะดำเนินการในลักษณะใดจะพิจารณาตามความรุนแรงของปัญหา โดยไตรมาสนี้การดำเนินการส่วนใหญ่ ได้แก่ ให้คำแนะนำแก่เจ้าของสถานประกอบการเพื่อปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายต่อไป โดยมีสัดส่วนร้อยละ 94.17 (1,649แห่ง) รองลงมาคือออกหนังสือเชิญพบมีร้อยละ 4.28 (75 แห่ง) และออกคำสั่งให้ดำเนินการมีร้อยละ 1.49

(26 แห่ง) ส่วนการเปรียบเทียบปรับดำเนินการคดีมีสัดส่วนร้อยละ 0.06 (1 แห่ง) ขณะที่การส่งเรื่องดำเนินคดีในไตรมาสนี้พบว่าไม่มี (รายละเอียดในตารางภาคผนวกที่ 14)

แผนภูมิ 36 การดำเนินการของเจ้าหน้าที่สำหรับสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย
ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551)



ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
ข้อมูลประมวลผลทางระบบคอมพิวเตอร์ online ณ วันที่ 2 เม.ย. 2551

สำหรับการตรวจความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นเครื่องมือในการคุ้มครองดูแลความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้าง รวมถึงเป็นอีกมาตรการหนึ่งที่ดำเนินการเพื่อกระตุ้นส่งเสริมให้เจ้าของสถานประกอบการเห็นความสำคัญ และตระหนักถึงเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน เพราะหากการทำงานมีความปลอดภัยย่อมส่งผลถึงคุณภาพชีวิตที่ดีของผู้ใช้แรงงานตามมา เมื่อคนงานมีคุณภาพชีวิตที่ดีจะทำงานอย่างมีความสุขและจะส่งผลต่อผลผลิตที่เพิ่มสูงขึ้นของสถานประกอบการอันนำไปสู่ผลกำไรตามมาในท้ายที่สุดนั่นเอง ในรอบไตรมาสที่

1 ปี 2551 ช่วงเดือนมกราคม-มีนาคม 2551 กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ได้ดำเนินการตรวจความปลอดภัยในสถานประกอบการทั้งสิ้น 4,047 แห่ง ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจทั้งสิ้น 451,643 คน โดยในไตรมาส 1 นี้ การตรวจสถานประกอบการมีจำนวนลดลงจากไตรมาส 4 ปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 24.17 (ไตรมาส 4 ปี 2550 ตรวจ 5,337 แห่ง) และสัดส่วนของลูกจ้างที่ได้รับการดูแลคุ้มครองด้านความปลอดภัยลดลงคิดเป็นร้อยละ 4.89 จากไตรมาส 4 ปี 2550 ที่มีลูกจ้างผ่านการตรวจ 474,858 คน

ตาราง 12 เปรียบเทียบการตรวจความปลอดภัยในสถานประกอบการ จำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551

ขนาด สปก.	Q4/ 50		Q1/ 51	
	สปก.ที่ผ่าน การตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ ผ่านการ ตรวจ (คน)	สปก.ที่ผ่าน การตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ผ่าน การตรวจ (คน)
1 - 4 คน	907	2,301	695	1,837
5 - 9 คน	784	5,370	672	4,682
10 - 19 คน	855	11,936	665	9,223
20 - 49 คน	1,154	37,417	807	26,268
50 - 99 คน	646	45,469	443	31,488
100 - 299 คน	651	108,125	483	82,326
300 - 499 คน	171	63,916	122	46,818
500 - 999 คน	91	62,802	88	59,450
1,000 คน ⁺	78	137,522	72	189,551
รวม	5,337	474,858	4,047	451,643

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ข้อมูล ไตรมาส 4 ปี 50 ข้อมูล ณ วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2551

ไตรมาส 1 ปี 51 ข้อมูล ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2551

โดยอัตราการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายเมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาส 4 ปี 2550 พบว่า ในภาพรวมมีการปฏิบัติงานถูกต้องตามกฎหมายเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 76.13

ในไตรมาส 4 ปี 2550 เป็นร้อยละ 77.79 ในไตรมาส 1 ปี 2551

ตาราง 13 เปรียบเทียบการตรวจความปลอดภัยกับการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายความปลอดภัย ไตรมาส 4 ปี 2550 และไตรมาส 1 ปี 2551

ขนาด สปก.	Q4/ 50		Q1/ 51	
	สปก.ที่ผ่าน การตรวจ (แห่ง)	สปก.ที่ปฏิบัติ ถูกต้อง (แห่ง)	สปก.ที่ผ่าน การตรวจ (แห่ง)	สปก.ที่ปฏิบัติ ถูกต้อง (แห่ง)
1 - 4 คน	907	826	695	643
5 - 9 คน	784	682	672	549
10 - 19 คน	855	656	665	517
20 - 49 คน	1,154	820	807	565
50 - 99 คน	646	423	443	314
100 - 299 คน	651	433	483	339
300 - 499 คน	171	110	122	91
500 - 999 คน	91	60	88	71
1,000 คน ⁺	78	53	72	59
รวม	5,337	4,063	4,047	3,148

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุ : ไตรมาส 4 ปี 50 ข้อมูล ณ วันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2551

ไตรมาส 1 ปี 51 ข้อมูล ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2551

ประเภทอุตสาหกรรมที่มีการตรวจความปลอดภัยสูงสุดในไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) 5 อันดับแรก คือ (1)ประเภทการผลิต จำนวน 1,477 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 36.50 ของสถานประกอบการที่ตรวจทั้งหมด (2) ประเภทการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในชีวิตประจำวันมีจำนวน 1,320 แห่ง (ร้อยละ 32.62) (3) โรงแรมและภัตตาคาร จำนวน 336 แห่ง (ร้อยละ 8.30) (4) การก่อสร้าง 224 แห่ง (ร้อยละ 5.53) และ (5) กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ จำนวน 174 แห่ง (ร้อยละ 4.30) ซึ่งผลการตรวจพบว่าร้อยละ 77.79



คือจำนวน 3,148 แห่ง ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย ความปลอดภัย ส่วนที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องมีร้อยละ 22.21 (899 แห่ง) (ภาคผนวกที่ 16)

สำหรับประเภทอุตสาหกรรมที่มีอัตราการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายความปลอดภัย ในไตรมาส 1 ปี 2551 (คำนวณจากจำนวนสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายในแต่ละประเภทอุตสาหกรรมเปรียบเทียบกับจำนวนสถานประกอบการที่ตรวจในแต่ละประเภทอุตสาหกรรม) สูงสุด 5 อันดับแรกคือ 1) การประมง ร้อยละ 33.33 2) การก่อสร้าง ร้อยละ 30.80 (3) การผลิต ร้อยละ 30.67 และ (4) การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา ร้อยละ 21.43 ซึ่งมีสัดส่วนเท่ากับประเภทการศึกษา

**ตาราง 14 ผลการตรวจความปลอดภัยอัตราการปฏิบัติ
ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ไตรมาส 1 ปี 2551**

ประเภทอุตสาหกรรม	สปก. ที่ผ่าน การตรวจ	ผลการตรวจ		อัตราการ ปฏิบัติไม่ ถูกต้อง*
		ถูกต้อง	ไม่ ถูกต้อง	
1. การประมง	3	2	1	33.33
2. การก่อสร้าง	224	155	69	30.80
3. การผลิต	1,477	1,024	453	30.67
4. การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	28	22	6	21.43
5. การศึกษา	14	11	3	21.43
6. เกษตรกรรม ล่าสัตว์ และป่าไม้	29	23	6	20.69
7. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	140	112	28	20.00
8. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	50	40	10	20.00
9. โรงแรมและภัตตาคาร	336	269	67	19.94
10. กิจกรรมด้านการบริหารงาน สังคมและการบริการส่วนบุคคลต่างๆ	67	56	11	16.42
11. การขนส่ง การขายปลีก การ ซ่อมแซมยานยนต์ ฯลฯ	1,320	1,116	204	15.45
12. กิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและกิจกรรมทางธุรกิจ	174	150	24	13.79
13. อื่น ๆ	185	168	17	9.19
รวม	4,047	3,148	899	22.21

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ข้อมูล ณ วันที่ 2 เมษายน 51

* สถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จำนวนตามประเภทอุตสาหกรรม x 100

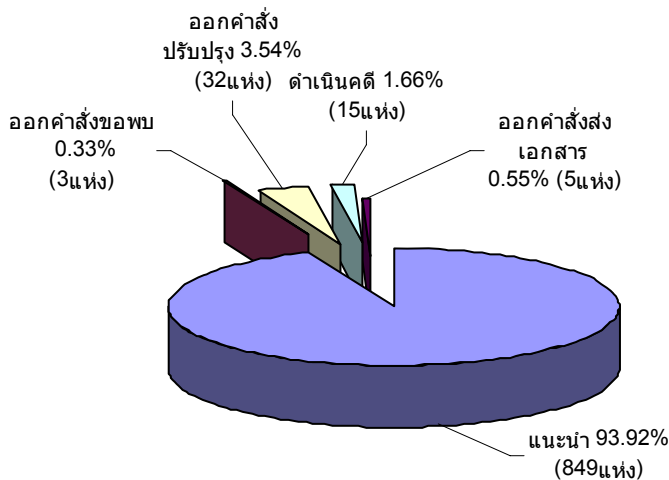
สถานประกอบการที่ผ่านการตรวจจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม

การดำเนินการของเจ้าหน้าที่สำหรับสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ความปลอดภัย จะมีลักษณะเดียวกับการตรวจคุ้มครองแรงงานที่กล่าวมาแล้ว คือหากพบว่ามีสิ่งที่พิจารณาแล้วเห็นว่าเกิดความไม่ปลอดภัยหรือไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยจะดำเนินการตามความรุนแรงของปัญหา ได้แก่การให้คำแนะนำในวิธีการปฏิบัติที่ถูกต้อง การออกคำสั่งให้ส่งเอกสาร เรียกพบ ปรับปรุง หรือหยุดการใช้เครื่องจักร รวมทั้งการส่งเรื่องดำเนินคดี ทั้งนี้ในบางแห่งอาจมีการดำเนินการมากกว่า 1 กรณี สำหรับไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) ข้อมูลที่พบว่ามีสถานประกอบการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายความปลอดภัยจำนวน 899 แห่ง ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่จะดำเนินการโดยให้คำแนะนำเพื่อให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานให้เกิดความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น กล่าวคือให้การแนะนำ ร้อยละ 93.92 (849 แห่ง) ของการดำเนินการทั้งหมด (ดำเนินการทั้งหมด 904 แห่ง เนื่องจากบางแห่งดำเนินการมากกว่า 1 กรณี) ในส่วนของการออกคำสั่ง มีจำนวน 40 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 4.42 โดยการออกคำสั่งจำแนกเป็นการออกคำสั่งให้ปรับปรุงมีจำนวน 32 แห่ง (ร้อยละ 3.54 ของการดำเนินการทั้งหมด) ออกคำสั่งขอพบ 3 แห่ง (ร้อยละ 0.33 ของการดำเนินการทั้งหมด) และออกคำสั่งให้ส่งเอกสารมี 5 แห่ง (ร้อยละ 0.55 ของการดำเนินการทั้งหมด)ตามลำดับ ขณะที่การส่งเรื่องดำเนินคดี มีจำนวน 15 แห่ง คิดเป็น



ร้อยละ 1.66 ของการดำเนินการทั้งหมด
(รายละเอียดในตารางภาคผนวกที่ 15 - 16)

**แผนภูมิ 37 การดำเนินการของเจ้าหน้าที่สำหรับ
สถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องด้านความ
ปลอดภัยในการทำงาน ไตรมาส 1 ปี 2551**



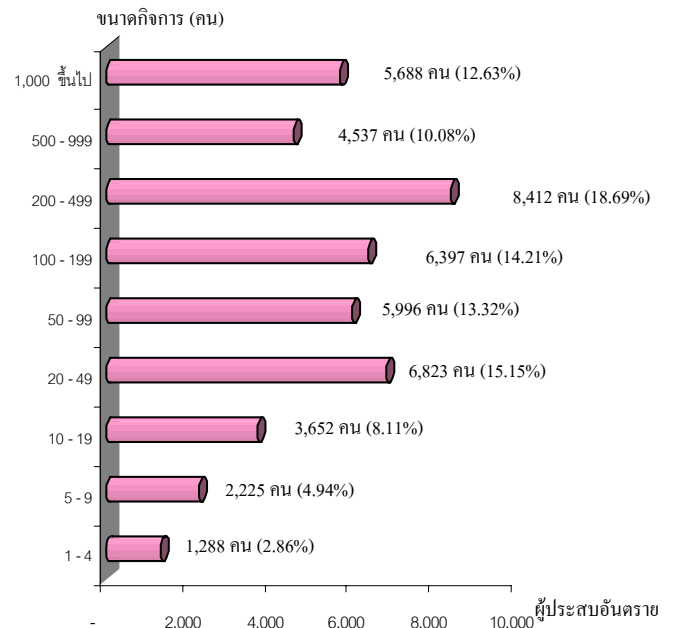
ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
ข้อมูล ณ วันที่ 2 เมษายน 2551

4.2 การประสบอันตราย/เจ็บป่วยจากการทำงาน

สำหรับการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย
เนื่องจากการทำงานในรอบไตรมาส 1 ปี 2551
เดือนมกราคม-มีนาคม 2551 พบว่าการประสบ
อันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องมาจากการทำงาน มี
ทั้งสิ้น 45,018 คน ซึ่งเป็นสัดส่วนที่ลดลง 4,921 คน
จากไตรมาสที่แล้วที่มี 49,939 คน คิดเป็น
ร้อยละ 9.85 โดยการประสบอันตรายในไตรมาส
นี้ส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการขนาดกลางที่
มีลูกจ้าง 200—499 คน คือจำนวน 8,412 คน
คิดเป็นร้อยละ 18.69 รองลงมาคือขนาด 20-49 คน
ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับขนาด 100-199 คน
กล่าวคือ มีจำนวน 6,823 คน (ร้อยละ 15.15)
และ 6,397 คน (ร้อยละ 14.21) ตามลำดับ

ส่วนสถานประกอบการขนาดเล็ก 1—4 คน
มีการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการ
ทำงานน้อยที่สุดคือจำนวน 1,288 คน คิดเป็น
ร้อยละ 2.86 เท่านั้น

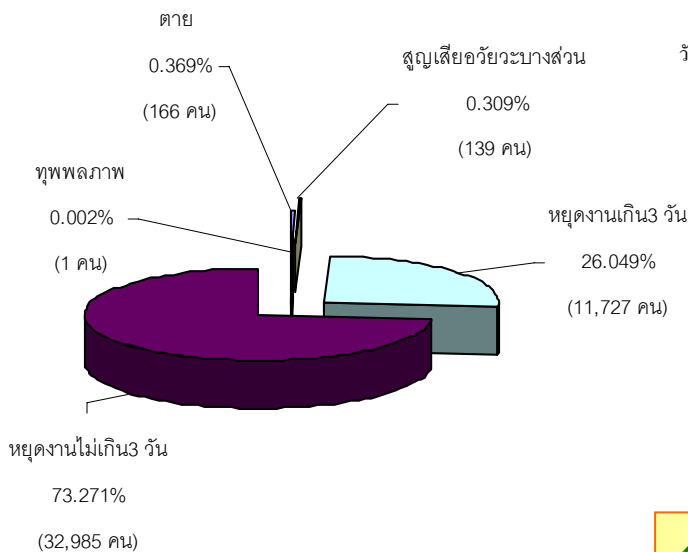
**แผนภูมิ 38 ผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย
เนื่องจากการทำงาน จำแนกตามขนาด
สถานประกอบการ ไตรมาส 1 ปี 2551**



ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

เมื่อพิจารณาผู้ประสบอันตรายหรือ
เจ็บป่วยจากการทำงาน 45,018 คน ตาม
ประเภทความรุนแรง พบว่าส่วนใหญ่จะหยุดงาน
ไม่เกิน 3 วัน คือมีร้อยละ 73.271 (32,985 คน)
ที่ประสบอันตรายและหยุดงานไม่เกิน 3 วัน
รองลงมาเป็นผู้หยุดงานเกิน 3 วัน จำนวน
11,727 คน (ร้อยละ 26.049) ผู้เสียชีวิตจำนวน
166 คน (ร้อยละ 0.369) และสูญเสียอวัยวะ
บางส่วน จำนวน 139 คน (ร้อยละ 0.309) ส่วน
ผู้ประสบอันตรายจนถึงทุพพลภาพมีจำนวน
น้อยที่สุด คือ 1 คน (ร้อยละ 0.002)

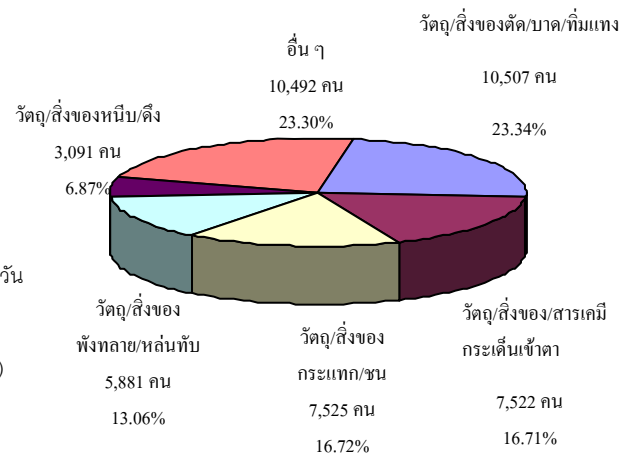
**แผนภูมิ 39 ผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจาก
การทำงาน จำแนกตามประเภทผล
การประสบอันตราย ไตรมาส 1 ปี 2551**



ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

สำหรับสาเหตุการประสบอันตรายพิจารณาใน 5 อันดับแรก สรุปได้ดังนี้ 1) วัตถุหรือสิ่งของตัด/บาด/ตำแทงมีจำนวน 10,507 คน คิดเป็นร้อยละ 23.34 ของสาเหตุการประสบอันตรายทั้งหมด 2) วัตถุ/สิ่งของกระแทก/ชน มีจำนวน 7,525 คน (ร้อยละ 16.72) 3) วัตถุ/สิ่งของ/สารเคมีกระเด็นเข้าตาจำนวน 7,522 คน (ร้อยละ 16.71) 4) วัตถุ/สิ่งของพังทลาย/หล่นทับ มีจำนวน 5,881 คน (ร้อยละ 13.06) และ 5) วัตถุ/สิ่งของหนีบ/ดึง จำนวน 3,091 คน (ร้อยละ 6.87) (แผนภูมิ 40) ซึ่งตัวเลขดังกล่าวสอดคล้องกับความรู้แรงหรือประเภทความร้ายแรงที่พบว่า มีการหยุดงานไม่เกิน 3 วัน สูงสุด

**แผนภูมิ 40 สาเหตุการประสบอันตราย
(5 อันดับแรก) ไตรมาส 1 ปี 2551**



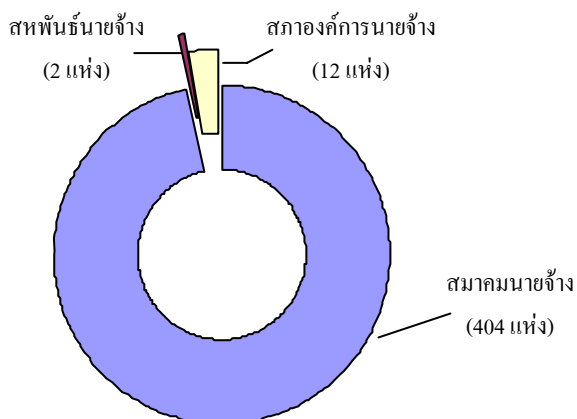
ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

4.3 การแรงงานสัมพันธ์

กระทรวงแรงงานโดยกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานยังมีการกิกในการส่งเสริมและพัฒนาาระบบแรงงานสัมพันธ์ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม เพราะระบบแรงงานสัมพันธ์ไม่เพียงเป็นการป้องกันความขัดแย้ง แต่ยังจะช่วยเสริมสร้างความร่วมมือที่ดีต่อกันระหว่างนายจ้าง ลูกจ้าง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อสร้างสันติสุขในวงการแรงงาน ให้นายจ้างและลูกจ้างมีทัศนคติที่ดีต่อกันในการทำงาน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ในเชิงบวก เมื่อมีความเข้าใจกันเป็นอย่างดีย่อมไม่เกิดปัญหาขัดแย้งขึ้น เมื่อปัญหาข้อขัดแย้งไม่มี พลังในการขับเคลื่อนงานหรือทีมงานก็จะนำไปสู่การเพิ่มผลผลิตหรือเพิ่มผลิตภาพในการปฏิบัติงาน ลูกจ้าง หรือผู้ใช้แรงงานมีความสุขในการทำงานคุณภาพชีวิตย่อมดีขึ้นในที่สุด ขณะเดียวกันนายจ้างก็มีความสุขเนื่องจากมีผลผลิตเพิ่มขึ้นเป็นผลกำไรตามมา ทั้งนี้ ในกลุ่มของนายจ้างและลูกจ้างจะมีการตั้ง

องค์การเพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนตนเอง โดยเมื่อพิจารณาในส่วนองค์การนายจ้าง ณ เดือนมีนาคม 2551 พบว่ามีสมาคมนายจ้าง 404 แห่ง ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร 175 แห่ง และส่วนภูมิภาค 229 แห่ง สหพันธ์นายจ้าง 2 แห่ง ตั้งอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร 1 แห่ง และภูมิภาค 1 แห่ง ส่วนสภาองค์กรนายจ้าง 12 แห่ง ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครทั้ง 12 แห่ง (แผนภูมิ 41)

แผนภูมิ 41 จำนวนองค์การนายจ้าง

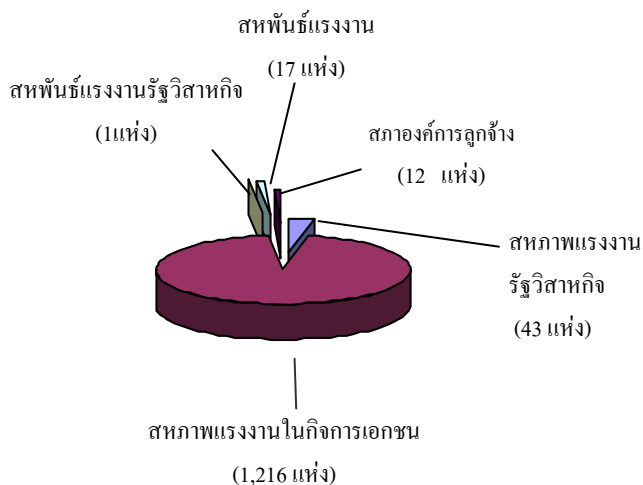


ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
ณ เดือนมีนาคม 2551

ในส่วนจำนวนองค์กรลูกจ้างข้อมูล ณ เดือนมีนาคม 2551 มีจำนวนดังนี้ 1) สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ 43 แห่ง อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร 38 แห่ง ส่วนภูมิภาค 5 แห่ง โดยอยู่ในภาคกลาง 4 แห่ง และภาคใต้ 1 แห่ง 2) สหพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจ 1 แห่งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร 3) สหภาพแรงงานในกิจการเอกชน 1,216 แห่ง ซึ่งตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร 348 แห่ง เขตภูมิภาค 868 แห่ง โดยอยู่ในภาคกลางสูงสุดถึง 800 แห่ง 4) สหพันธ์แรงงาน 17 แห่ง ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร 7 แห่ง เขตภูมิภาค 10 แห่ง 5) สภาองค์กรลูกจ้าง 12 แห่ง ตั้งอยู่ในเขต

กรุงเทพฯ 11 แห่ง ภูมิภาค 1 แห่ง โดยอยู่ที่ภาคกลาง (แผนภูมิ 42)

แผนภูมิ 42 จำนวนองค์กรลูกจ้าง



ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
ณ เดือนมีนาคม 2551

ทั้งนี้ หากพิจารณาตามพื้นที่ขององค์กรแรงงาน รวมองค์กรลูกจ้างและองค์กรนายจ้าง จะพบว่าองค์กรแรงงานเหล่านี้จะตั้งอยู่เขตภาคกลางสูงสุด มีสัดส่วนถึงร้อยละ 54.42 (929 แห่ง) รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 34.74 (593 แห่ง) และภาคใต้ร้อยละ 5.39 (92 แห่ง) ซึ่งอาจจะเป็นเพราะภาคกลางเป็นที่ตั้งของสถานประกอบการจำนวนมาก เช่น พื้นที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สมุทรปราการ ปทุมธานี ฯลฯ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำนวนองค์กรลูกจ้างในไตรมาสนี้กับไตรมาส 4 ปี 2550 พบว่าไตรมาส 1 นี้ โดยภาพรวมมีจำนวนลดลงจากไตรมาสที่แล้ว 26 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.98 โดยประเภทองค์กรลูกจ้างที่เพิ่มขึ้นคือ สหพันธ์แรงงาน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากจำนวน 16 แห่งในไตรมาส 4 เป็น 17 แห่งในไตรมาสนี้ ส่วนสหภาพแรงงานในกิจการเอกชนลดลง 27 แห่ง

คิดเป็นร้อยละ 2.17 สำหรับขององค์กร
นายจ้างพบว่าไตรมาสนี้ลดลง 7 แห่ง คิดเป็น
ร้อยละ 1.65 โดยเป็นการลดลงของสมาคม
นายจ้างจำนวน 7 แห่ง รายละเอียดในตาราง 15

**ตาราง 15 แสดงจำนวนการเปลี่ยนแปลงขององค์กร
แรงงานไตรมาส 4 ปี 2550 และไตรมาส 1 ปี 2551**

ประเภทองค์กร	ไตรมาส 4 ปี 2550	ไตรมาส 1 ปี 2551	ร้อยละการ เปลี่ยนแปลง
	จำนวน (แห่ง)	จำนวน (แห่ง)	
องค์กรลูกจ้าง			
สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ	43	43	0
สหพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจ	1	1	0
สหภาพแรงงานในกิจการเอกชน	1,243	1,216	-2.17
สหพันธ์แรงงาน	16	17	6.25
สภาองค์กรลูกจ้าง	12	12	0
รวม	1,315	1,289	-1.98
องค์กรนายจ้าง			
สมาคมนายจ้าง	411	404	-1.70
สหพันธ์นายจ้าง	2	2	0
สภาองค์กรนายจ้าง	12	12	0
รวม	425	418	-1.65

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ไตรมาส 4 ข้อมูล ณ ธันวาคม 2550/ไตรมาส 1 ข้อมูล ณ มีนาคม 2551

สำหรับการเกิดข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาท
แรงงานและข้อขัดแย้งในรอบไตรมาส 1 ปี 2551
(เดือนมกราคม- มีนาคม 2551) ข้อมูลประมวลผล
ในวันที่ 3 เมษายน 2551 พบว่ามีการแจ้งข้อเรียกร้อง
ทั้งสิ้น 37 แห่ง 39 ครั้ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง
14,044 คน (ข้อมูลเบื้องต้น) ซึ่งการแจ้ง
ข้อเรียกร้องดังกล่าวมีสัดส่วนลดลงจากไตรมาส
ที่แล้ว (เดือนตุลาคม - ธันวาคม 2550) ที่มีการ
แจ้งข้อเรียกร้อง 157 แห่ง 167 ครั้ง ลูกจ้าง
ที่เกี่ยวข้อง 100,742 คน

ทั้งนี้ การแจ้งข้อเรียกร้องในไตรมาส 1
ปี 2551 เป็นการแจ้งข้อเรียกร้องในกิจการเอกชน
ทั้งสิ้นจำนวน 37 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 100.0 ลูกจ้าง

ที่เกี่ยวข้อง 14,044 คน ขณะที่รัฐวิสาหกิจและ
หน่วยงานในกำกับดูแลของรัฐไตรมาสนี้พบว่ามี
การแจ้งข้อเรียกร้องใด ๆ

**ตาราง 16 การแจ้งข้อเรียกร้อง/ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง
ไตรมาส 4 ปี 2550 และ ไตรมาส 1 ปี 2551**

ลักษณะสถาน ประกอบกิจการ	การแจ้งข้อเรียกร้อง			
	ไตรมาส 4/50		ไตรมาส 1/51	
	แห่ง	ลูกจ้างที่ เกี่ยวข้อง	แห่ง	ลูกจ้างที่ เกี่ยวข้อง
รัฐวิสาหกิจ	0	0	0	0
เอกชน	155	99,647	37	14,044
หน่วยงานใน กำกับดูแล ของรัฐ	2	2	0	0
รวม	157	100,742	37	14,044

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุ : ข้อมูลประมวลผลทาง Web Application

ไตรมาส 4 ณ วันที่ 10 เมษายน 2551

ไตรมาส 1 ณ วันที่ 3 เมษายน 2551

ข้อเรียกร้อง ดังกล่าวสามารถยุติได้ด้วย
โดยเป็นการยุติด้วยระบบทวิภาคี คือไม่เกิด
ข้อพิพาทแรงงานจำนวน 19 แห่ง มีลูกจ้าง
เกี่ยวข้อง 8,667 คน โดยสามารถตกลงกันเอง
ได้ 17 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 7,342 คน ยุติ
โดยกรณีอื่น ๆ 2 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง
1,325 คน ส่วนข้อเรียกร้องที่ไม่สามารถตกลง
ได้ในระบบทวิภาคีและเกิดเป็นข้อพิพาท
แรงงานมีจำนวน 11 แห่ง ลูกจ้างที่
เกี่ยวข้อง 2,681 คน และข้อเรียกร้องที่
ยังไม่ยุติอยู่ระหว่างเจรจามี 7 แห่ง ลูกจ้างที่
เกี่ยวข้อง 2,696 คน (รายละเอียดในตาราง
ภาคผนวก 17)

สำหรับข้อพิพาทแรงงานที่เกิดขึ้นใน
สถานประกอบการช่วงไตรมาส 1 ปี 2551



(มกราคม-มีนาคม 2551) มีจำนวน 20 แห่ง (ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องรวม 12,604 คน) พบว่า พนักงานประนอมข้อพิพาทแรงงานได้ดำเนินการไกล่เกลี่ยและสามารถยุติข้อพิพาทแรงงานได้ 18 แห่ง (ร้อยละ 90.0 ของข้อพิพาทแรงงานทั้งหมดในไตรมาส) ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 11,405 คน โดยจำแนกเป็นยุติภายใน 5 วัน มี 5 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 5,837 คน และยุติเกิน 5 วัน 9 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 5,382 คน และยุติโดยสมัครใจ 1 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 40 คน ส่วนข้อพิพาทแรงงานที่ยังไม่ยุติมี 2 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 1,199 คน (รายละเอียดในตารางภาคผนวกที่ 17)

ในส่วนความขัดแย้งในการจ้างงาน ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ที่ไม่ใช่ข้อพิพาทแรงงานตามกฎหมายที่เรียกว่า “ข้อขัดแย้ง” ในรอบไตรมาสที่ 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) ได้เกิดข้อขัดแย้งในสถานประกอบการทั้งสิ้น 28 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 9,160 คน ซึ่งเป็นสัดส่วนที่เท่ากับจากไตรมาส 4 ปี 2550 (ตุลาคม-ธันวาคม 2550) ที่เกิดข้อขัดแย้ง 28 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 6,434 คน โดยข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นในไตรมาสนี้สามารถดำเนินการให้ยุติได้ทั้ง 26 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 92.86 ของสถานประกอบการที่เกิดข้อขัดแย้งทั้งหมด โดยข้อขัดแย้งที่ยุติได้ดังกล่าวเป็นการยุติโดยการตกลงกันได้ 24 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 8,740 คน ถอนเรื่อง 1 แห่ง ลูกจ้างเกี่ยวข้อง 2 คน และฟ้องศาลแรงงาน 1 แห่ง ลูกจ้างเกี่ยวข้อง 62 คน ข้อขัดแย้งที่นำไปสู่การผลงงานมี 2 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 775 คน และข้อขัดแย้งที่ไม่ยุติมี 2 แห่ง ลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง 356 คน (ตารางภาคผนวก 17)

4.4 การเลิกจ้างแรงงาน

สำนักงานประกันสังคมรายงาน สถานะการเลิกจ้าง ณ วันที่ 31 มีนาคม 2551 ว่าตั้งแต่เดือนมกราคม – มีนาคม 2551 มีสถานประกอบการที่เลิกกิจการจำนวน 2,521 แห่ง ลูกจ้างถูกเลิกจ้าง 19,669 คน โดยส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการขนาดเล็ก คือขนาด 1–9 คน ซึ่งมีจำนวน 2,193 แห่ง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 86.99 ของสถานประกอบการที่เลิกกิจการทั้งหมด ลูกจ้างถูกเลิกจ้างจำนวน 4,612 คน คิดเป็นร้อยละ 23.45 ของจำนวนลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างทั้งหมด ขณะที่สถานประกอบการขนาด 10 คนขึ้นไปเลิกกิจการเพียงจำนวน 328 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 13.01 ของสถานประกอบการที่เลิกกิจการทั้งหมด มีสัดส่วนของผู้ถูกเลิกจ้าง 15,057 คน คิดเป็นร้อยละ 76.55 ของลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างทั้งหมด อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา (มกราคม – มีนาคม 2550) พบว่าไตรมาสนี้มีสัดส่วนที่ลดลงร้อยละ 5.19 กล่าวคือ ไตรมาส 1 ปี 2550 มีสถานประกอบการที่เลิกกิจการ จำนวน 2,659 แห่ง ส่วนไตรมาสนี้มีสถานประกอบการที่เลิกกิจการ จำนวน 2,521 แห่ง สำหรับลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างในไตรมาสนี้ ซึ่งมีจำนวน 19,669 คน พบว่าลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 28.55 โดยสถานประกอบการที่ถูกจ้างถูกเลิกจ้างสูงสุดเป็นขนาดต่ำกว่า 10 คน



**ตาราง 17 เปรียบเทียบสถานประกอบการที่
เลิกกิจการ/ลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างไตรมาส 1 ปี 2550
และไตรมาส 1 ปี 2551 จำแนกตามขนาดสถาน**

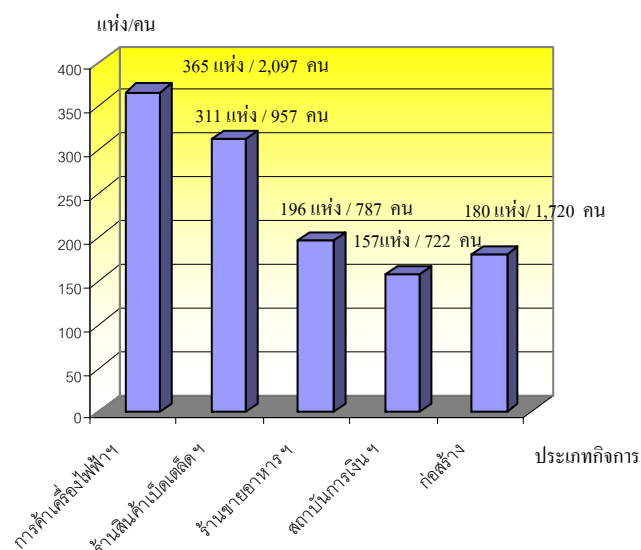
ประกอบการ

ปี	ขนาดสถานประกอบการ					
	1 – 9 คน		10+ คน		รวม	
	สปก. (แห่ง)	ลจ. (คน)	สปก. (แห่ง)	ลจ. (คน)	สปก. (แห่ง)	ลจ. (คน)
Q1/50	2,336	4,617	323	22,911	2,659	27,528
Q1/51	2,193	4,612	328	15,057	2,521	19,669

ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

เมื่อพิจารณาประเภทกิจการที่มีการเลิกจ้างสูงสุดในไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551) พบว่าประเภทกิจการ 5 อันดับแรกเรียงลำดับได้ดังนี้ 1) ประเภทการค้าเครื่องใช้ไฟฟ้า ยานพาหนะ จำนวน 365 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 14.48 ของสถานประกอบการที่เลิกจ้างทั้งหมด ลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้าง 2,097 คน 2) ร้านสินค้าเบ็ดเตล็ด การค้าอื่นๆ จำนวน 311 แห่ง (ร้อยละ 12.34) ลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้าง 957 คน 3) ร้านอาหาร โรงแรม ห้องเช่า จำนวน 196 แห่ง (ร้อยละ 7.77) ลูกจ้างถูกเลิกจ้าง 787 คน 4) สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ จำนวน 157 แห่ง (ร้อยละ 6.23) ลูกจ้างเกี่ยวข้อง 722 คน และ 5) งานก่อสร้าง จำนวน 180 แห่ง (ร้อยละ 7.14) ลูกจ้างถูกเลิกจ้าง 1,720 คน

**แผนภูมิ 43 สถานประกอบการที่เลิกกิจการสูงสุด
5 อันดับแรก ช่วงมกราคม – มีนาคม 2551**



ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

4.5 การสวัสดิการแรงงาน

นอกจากการตรวจสอบสถานประกอบการเพื่อเป็นการป้องกันและให้ความคุ้มครองแรงงานไทยเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นแล้ว กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ยังมีการส่งเสริมการจัดสวัสดิการแรงงานในสถานประกอบการ โดยในไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551 จากการประมวลผลข้อมูล ณ วันที่ 10 เมษายน 2551) ได้ดำเนินการส่งเสริมให้สถานประกอบการจัดสวัสดิการในรูปแบบต่างๆ แก่ลูกจ้างหรือผู้ใช้แรงงาน รวมถึงนายจ้างเจ้าของสถานประกอบการ ดังนี้ 1) ส่งเสริมให้จัดสวัสดิการแรงงาน 2,991 แห่ง ลูกจ้างที่ได้รับประโยชน์ 345,469 คน 2) ให้บริการเงินกู้กองทุนเพื่อผู้ใช้แรงงาน 7 แห่ง 4,540 คน 3) พัฒนาเด็กปฐมวัยศูนย์เด็กเล็กกวดวิชาเขตสรีนทรราชวิทยาลัยในพระราชูปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม

และจังหวัดสมุทรปราการ 2 แห่ง ลูกจ้างได้รับประโยชน์ 1,332 คน 4) อบรมให้ความรู้แก่นายจ้างและลูกจ้างเกี่ยวกับสวัสดิการแรงงานและการดำเนินชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง 29 ครั้ง ผู้ได้รับการส่งเสริม 1,629 คน 5) ส่งเสริมแนวปฏิบัติและมาตรฐานการบริหารจัดการด้านเอตส์ในสถานประกอบการ 28 ครั้ง ผู้ได้รับการส่งเสริม 1,220 คน รวมแล้วลูกจ้างได้รับประโยชน์ 354,190 คน ซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วที่มีสถานประกอบการดำเนินการ 39,589 แห่ง ลูกจ้างได้ประโยชน์ 314,601 คน

**ตาราง 18 เปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดสวัสดิการ
แรงงานไตรมาส 1 ปี 2551**

กิจกรรมที่ส่งเสริม	แห่ง	คน
1. ส่งเสริมการจัดสวัสดิการแรงงาน	2,991	345,469
2. ให้บริการเงินกู้ยืมเพื่อใช้แรงงาน	7	4,540
3. พัฒนาเด็กปฐมวัยศูนย์เด็กเล็กวิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัยในพระราชูปถัมภ์	2	1,332
4. อบรมให้ความรู้แก่นายจ้าง ลูกจ้าง เกี่ยวกับสวัสดิการแรงงานและการดำเนินชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง	29 ครั้ง	1,629
5. ส่งเสริมแนวปฏิบัติและการบริหารจัดการด้านเอตส์ในสถานประกอบการ	28 ครั้ง	1,220
รวม		354,190

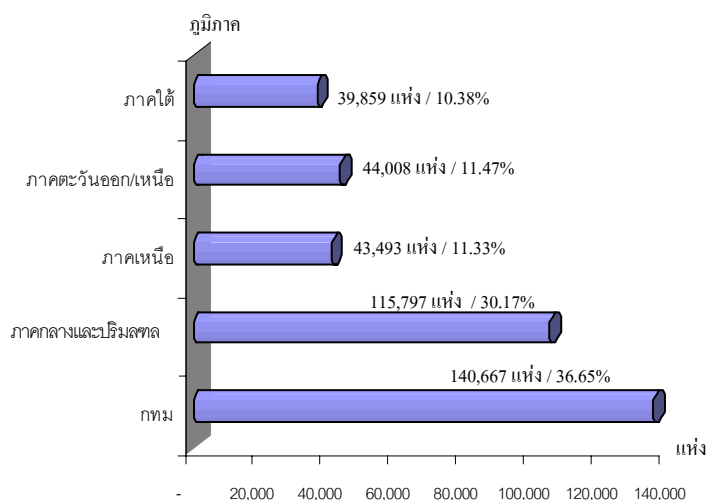
ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ข้อมูล ณ วันที่ 10 เมษายน 2551

5) การประกันสังคม

งานประกันสังคมเป็นภารกิจของสำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน โดยมีจุดหมายเพื่อดูแลผู้ใช้แรงงานให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและมีหลักประกันชีวิตที่มั่นคง ทั้งในยามปกติกรณีเกิดการว่างงานรวมถึงเมื่อยามแก่ชราโดยดำเนินการภายใต้แนวคิดการเฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุข ซึ่งจากข้อมูล ณ เดือนมีนาคม 2551

พบว่ามีสถานประกอบการที่ขึ้นทะเบียนประกันสังคมทั้งสิ้น 383,824 แห่ง เพิ่มขึ้นจากเดือนธันวาคม 2550 จำนวน 2,318 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.61 จากการเปรียบเทียบพบว่าจำนวนสถานประกอบการที่ขึ้นทะเบียนในไตรมาสนี้เพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่มากกว่าไตรมาสที่แล้ว กล่าวคือ ไตรมาสที่แล้วเพิ่ม 677 แห่ง ขณะที่ไตรมาสนี้เพิ่ม 2,318 แห่ง สำหรับผู้ประกันตน ไตรมาสนี้พบว่ามีทั้งสิ้น 8,815,176 คน เพิ่มจากเดือนธันวาคม 2550 จำนวน 33,914 คน คิดเป็นร้อยละ 0.39 เมื่อพิจารณาในประเด็นพื้นที่พบว่าสถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครมีจำนวนสูงสุดคือ 140,667 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 36.65 รองลงมาคือภาคกลางและปริมณฑลมีจำนวน 115,797 แห่ง ร้อยละ 30.17 และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 44,008 แห่ง ร้อยละ 11.47 ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับภาคเหนือ คือ 43,493 แห่ง (ร้อยละ 11.33) ภูมิภาคที่มีสถานประกอบการน้อยที่สุดคือภาคใต้มีจำนวน 39,859 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.38

**แผนภูมิ 44 สถานประกอบการ จำแนกตาม
ภูมิภาค ณ เดือนมีนาคม 2551**

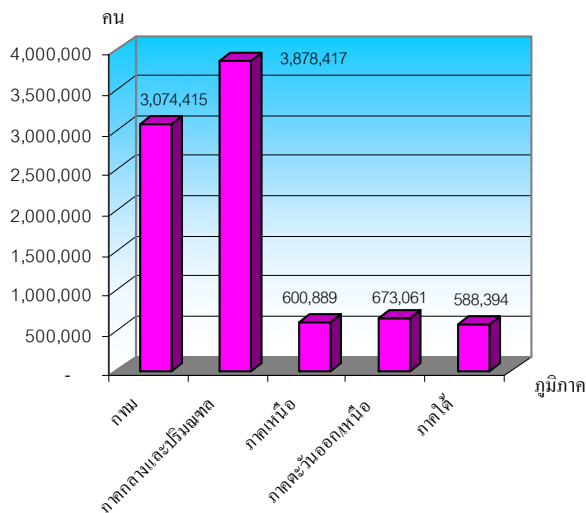


ที่มา : สำนักงานประกันสังคม



หากพิจารณาในประเด็นของผู้ประกันตน พบว่าภูมิภาคที่มีผู้ประกันตนสูงสุดมีใช้กรุงเทพมหานครกลับเป็นภาคกลางและปริมณฑล มีจำนวน 3,878,417 คน ซึ่งมีสัดส่วนผู้ประกันตนร้อยละ 44.0 ของผู้ประกันตนทั้งหมด รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร มีจำนวนผู้ประกันตน 3,074,415 คน คิดเป็นร้อยละ 34.88 ของผู้ประกันตนทั้งหมด ภูมิภาคที่มีผู้ประกันตนน้อยที่สุดคือภาคใต้มี 588,394 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67

แผนภูมิ 45 ผู้ประกันตน จำแนกตามภูมิภาค ณ เดือนมีนาคม 2551

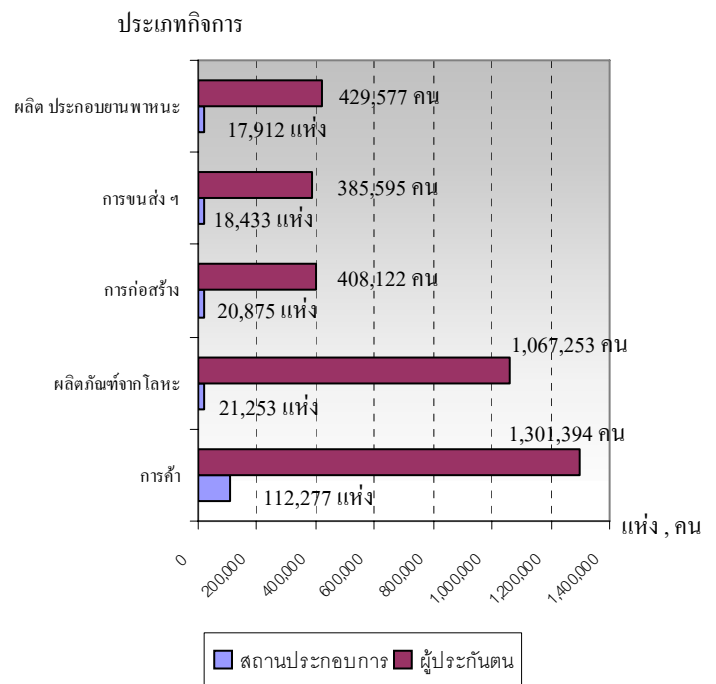


ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

เมื่อพิจารณาจำนวนสถานประกอบการและผู้ประกันตน จำแนกตามประเภทกิจการที่กำหนดตามความเสี่ยงภัยของกองทุนเงินทดแทน โดยไม่นับรวมลูกจ้างในหน่วยงานราชการและผู้ประกันตนสมัครใจ พบว่ามีจำนวน 355,392 แห่ง ผู้ประกันตน 8,211,116 คน โดยประเภทกิจการที่มีจำนวนสถานประกอบการในข่ายประกันสังคมสูงสุด 5 อันดับแรก คือ 1) การค้า มีสถานประกอบการ 112,277 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 31.59 ของสถานประกอบการทั้งหมด ผู้ประกันตน

1,301,394 คน คิดเป็นร้อยละ 15.85 ของผู้ประกันตนทั้งหมด 2) ผลิตภัณฑ์จากโลหะ จำนวน 21,253 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.98 ของสถานประกอบการทั้งหมด ผู้ประกันตน 1,067,253 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 ของผู้ประกันตนทั้งหมด 3) การก่อสร้าง จำนวน 20,875 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.87 ของสถานประกอบการทั้งหมด ผู้ประกันตน 408,122 คน 4) การขนส่ง การคมนาคม 18,433 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.19 ของสถานประกอบการทั้งหมด ผู้ประกันตน 385,595 คน และ 5) ผลิตภัณฑ์จากยางพารา จำนวน 17,912 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.04 ของสถานประกอบการทั้งหมด ผู้ประกันตน 429,577 คน

แผนภูมิ 46 สถานประกอบการและผู้ประกันตนจำแนกตามประเภทกิจการ (5 อันดับแรก) ณ เดือนมีนาคม 2551

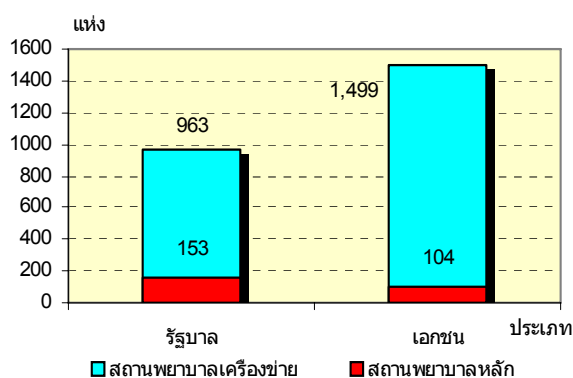


ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

หมายเหตุ: ประเภทกิจการตามความเสี่ยงภัยของกองทุนเงินทดแทน

ข้อมูลสำนักงานประกันสังคม ไตรมาส 1 ปี 2551 (เดือนมกราคม-มีนาคม 2551) รายงานจำนวนสถานพยาบาลพบว่าสถานพยาบาลหลักในสังกัดประกันสังคมมีจำนวน 257 แห่ง เป็นสถานพยาบาลของรัฐบาลจำนวน 153 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 59.53 ของสถานพยาบาลทั้งหมด และสถานพยาบาลเอกชนมีจำนวน 104 แห่ง (ร้อยละ 40.47) นอกจากนี้สำนักงานประกันสังคมยังได้ขยายการบริการให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น โดยมีการให้บริการในสถานพยาบาลเครือข่าย ซึ่งในปัจจุบันโรงพยาบาลเครือข่าย โรงพยาบาลภาครัฐมี 963 แห่ง (ร้อยละ 39.11 ของโรงพยาบาลในเครือข่ายทั้งหมด) และเครือข่ายโรงพยาบาลเอกชนมี 1,499 แห่ง (ร้อยละ 60.89)

แผนภูมิ 47 จำนวนสถานพยาบาลหลักในสังกัดประกันสังคม ไตรมาส 1 ปี 2551



ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

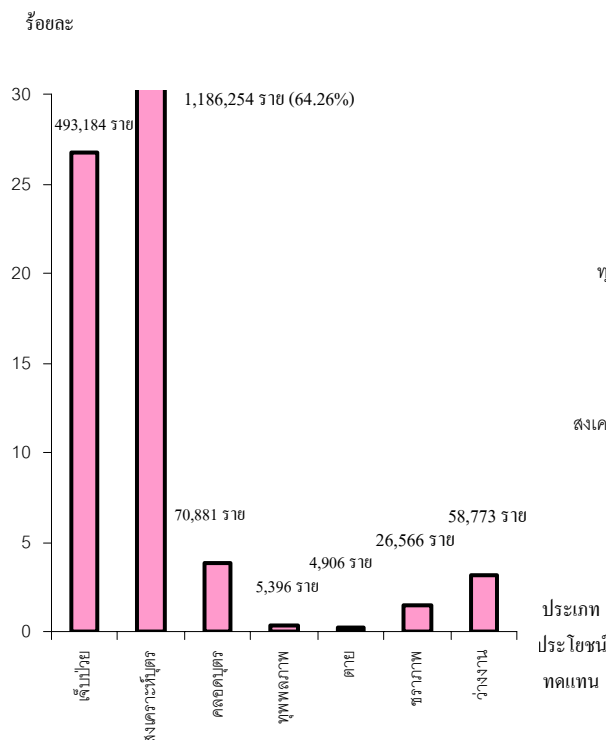
สำหรับด้านสถานะเงินกองทุนพบว่ากองทุนเงินทดแทน ณ เดือนมกราคม 2551 มีเงินกองทุนจำนวน 20,621 ล้านบาท ส่วนสถานะของกองทุนประกันสังคมในปัจจุบัน ณ เดือนมีนาคม 2551 มีเงินกองทุน 553,457 ล้านบาท

โดยจำแนกเป็น 1) กองทุน 2 กรณี (กรณีสงเคราะห์บุตร ชราภาพ) มีจำนวน 428,111 ล้านบาท (ร้อยละ 77.35) 2) กองทุน 4 กรณี (เจ็บป่วย คลอดบุตร ทูพพลภาพ และตาย) มีจำนวน 91,353 ล้านบาท (ร้อยละ 16.51) และ 3) กรณีว่างงานมี 33,993 ล้านบาท (ร้อยละ 6.14)

ในช่วงไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551) จำนวนการให้บริการของกองทุนประกันสังคม อันไม่เนื่องจากการทำงานพิจารณาตามประเภทของประโยชน์ทดแทน ซึ่งมี 7 กรณี ได้แก่ เจ็บป่วย คลอดบุตร ทูพพลภาพ ตาย สงเคราะห์บุตร ชราภาพ และว่างงาน ข้อมูล ณ วันที่ 31 มีนาคม 2551 ซึ่งยังไม่นับรวมผู้ให้บริการในสถานพยาบาลในระบบเหมาจ่าย พบว่า จำนวนผู้ให้บริการมีทั้งสิ้น 1,845,960 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.94 ของผู้ประกันตนทั้งหมด ซึ่งจำนวนผู้ให้บริการในไตรมาสนี้ลดลงร้อยละ 20.54 (ลดลง 38,722 ราย) จากไตรมาสที่แล้วที่มีจำนวน 1,884,682 ราย สำหรับประเภทประโยชน์ทดแทนที่ผู้ประกันตนใช้บริการสูงสุดในไตรมาสนี้ ได้แก่ กรณีสงเคราะห์บุตร มีผู้ประกันตนใช้บริการ 1,186,254 ราย คิดเป็นร้อยละ 64.26 ของผู้ให้บริการทั้งหมด รองลงมาได้แก่กรณีเจ็บป่วย คลอดบุตร และว่างงาน โดยมีสัดส่วนร้อยละ 26.72 (493,184 ราย) 3.84 (70,811 ราย) และ 3.18 (58,773 ราย) ตามลำดับ



แผนภูมิ 48 ผู้ประกันตนที่ใช้บริการกองทุนประกันสังคม จำแนกตามประเภทประโยชน์ทดแทน ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551)

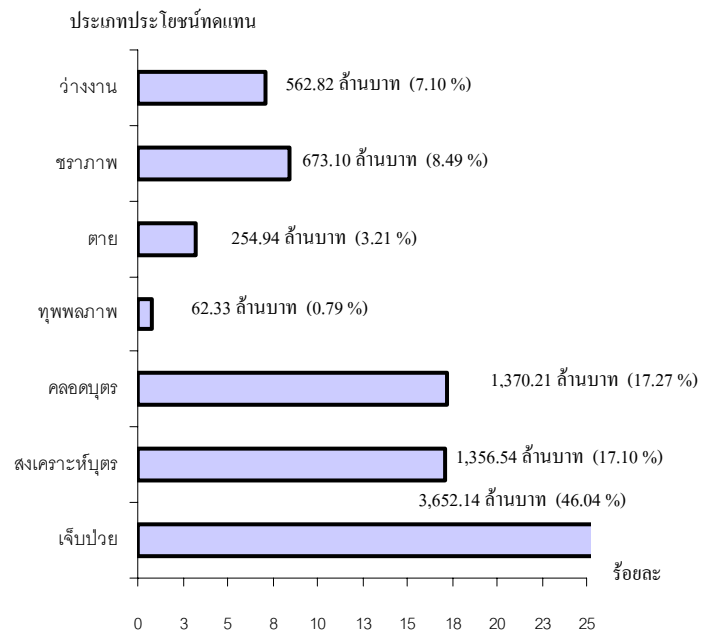


ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

หมายเหตุ : - ไม่นับรวมผู้ให้บริการในสถานพยาบาลในระบบเหมาจ่าย
- กรณีเจ็บป่วยรวมทันตกรรมไว้ด้วยแล้ว

หากพิจารณาตามปริมาณการจ่ายเงินประโยชน์ทดแทน จะพบว่าการจ่ายเงินทั้งสิ้น 7,932.08 ล้านบาท โดยกรณีเจ็บป่วยมีการจ่ายเงินสูงสุดถึง 3,652.14 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 46.04 ของเงินประโยชน์ทดแทนที่จ่าย รองลงมาคือกรณีคลอดบุตร จ่ายเงินประโยชน์ทดแทน 1,370.21 ล้านบาท (ร้อยละ 17.27) และกรณีสงเคราะห์บุตร 1,356.54 ล้านบาท (ร้อยละ 17.10)

แผนภูมิ 49 การจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนจำแนกตามประเภทประโยชน์ทดแทน ไตรมาส 1 ปี 2551

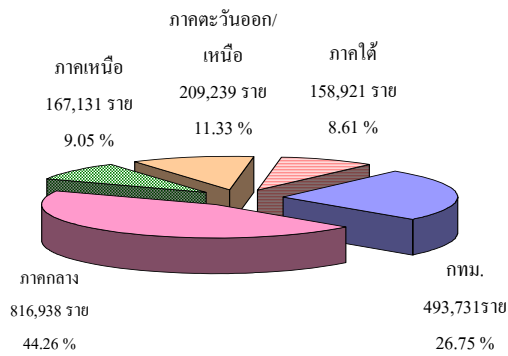


ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

เมื่อพิจารณาตามภูมิภาคที่มีการใช้บริการกองทุนประกันสังคมโดยพิจารณาจากจำนวนผู้ให้บริการพบว่า ผู้ประกันตนเขตภาคกลางใช้บริการกองทุนสูงสุดคือจำนวน 816,938 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.26 ของผู้ประกันตนที่ใช้บริการทั้งหมด รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร 493,731 ราย (ร้อยละ 26.75) และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 209,239 ราย (ร้อยละ 11.33) สำหรับภาคเหนือและภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ประกันตนที่ใช้บริการกองทุนประกันสังคมในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือภาคเหนือ มีผู้ให้บริการ 167,131 ราย (ร้อยละ 9.05) ส่วนภาคใต้มีจำนวน 158,921 ราย (ร้อยละ 8.61)

แผนภูมิ 50 ผู้ใช้บริการจำแนกตามภูมิภาค

ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



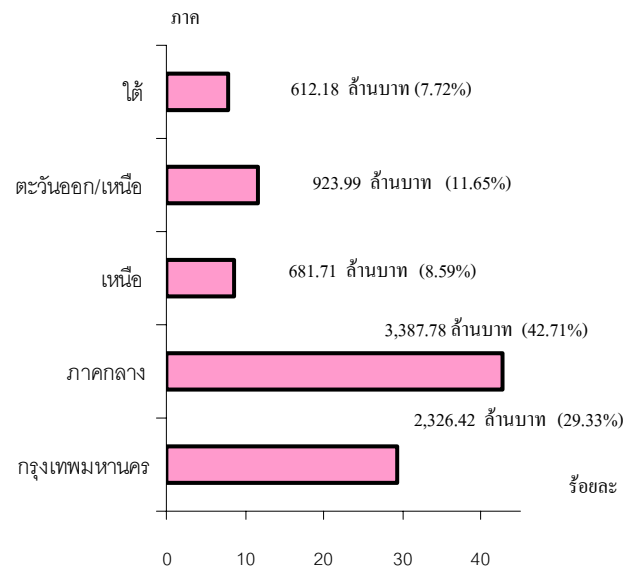
ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

หมายเหตุ : ไม่นับรวมผู้ให้บริการในสถานพยาบาลในระบบเหมาจ่าย

ในส่วนการจ่ายเงินประโยชน์ทดแทน ซึ่งมีการจ่ายในไตรมาส 1 ปี 2551 จำนวน 7,932.08 ล้านบาท พิจารณาตามภูมิภาคพบว่า ภูมิภาคที่มีการจ่ายเงินสูงสุด คือ ภาคกลาง จำนวน 3,387.78 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 42.71 ของการจ่ายเงินทั้งสิ้น รองลงมาคือ กรุงเทพมหานคร มีการจ่ายเงินทั้งสิ้น

2,326.42 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 29.33 ของการจ่ายเงินทั้งสิ้น และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 923.99 ล้านบาท (ร้อยละ 11.65 ของการจ่ายเงินทั้งสิ้น)

แผนภูมิ 51 เงินประโยชน์ทดแทนที่จ่าย จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 1 (ม.ค.-มี.ค.) ปี 2551



ที่มา : สำนักงานประกันสังคม



สะกิดต่อมฮา!!!

เรื่องฮา ๆ ในโบสถ์แห่งหนึ่ง

คู่บ่าวสาวคนหนึ่งได้มาแต่งงานที่โบสถ์ ทว่าใกล้เสร็จพิธีคนลงท่อก็ดึงของผ้ามาจับ
บริจาคเงิน

เจ้าบ่าว: บริจาคเท่าไรได้รับลงท่อก็

นลงท่อก็: แล้วแต่ความสวของเจ้าสาว ถ้าเจ้าสาวสวมากก็บริจาคมาก

เจ้าบ่าวจนจับเหรียญบาทหนึ่งเหรียญลงลงในถุงผ้า

นลงท่อก็: ทำไมบริจาคน้อยนักล่ะลูก

เจ้าบ่าวเปิดหน้าเจ้าสาวในนลงท่อดูแล้วรีบจูงมือเจ้าสาววิ่งออกไป

นลงท่อก็: เด็กๆก่อนนุ่ม ๆ เอาตัวก่อนไปดิ้น



ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน

ตัวชี้วัดเป็นดัชนีที่บ่งบอกถึงสถานการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ตัวชี้วัดด้านแรงงาน จึงเป็นดัชนีที่แสดงถึงสถานการณ์ด้านแรงงานในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง การติดตามการเปลี่ยนแปลงของตัวชี้วัดด้านแรงงานจะทำให้ทราบถึงความเคลื่อนไหวของสถานการณ์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาวิเคราะห์ถึงสาเหตุ และปัญหา รวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลให้ดัชนีแต่ละตัวเปลี่ยนแปลงไป อาทิ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ทั้งภายใน และภายนอกประเทศ อันจะเป็นการเตรียมรับมือกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันได้ นอกจากนี้ข้อมูลการเคลื่อนไหวของตัวชี้วัดยังช่วยทำนายหรือคาดการณ์เหตุการณ์ในอนาคตได้ อันจะเอื้อประโยชน์ต่อการตัดสินใจในการกำหนดแผนงานหรือสนองตอบต่อความต้องการของทุกกลุ่มทั้งนายจ้าง ผู้ใช้แรงงาน รวมทั้งองค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน สถานการณ์แรงงานไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม-มีนาคม 2551) ฉบับนี้จึงขอนำเสนอตัวชี้วัดภาวะแรงงานตามลำดับ ดังนี้

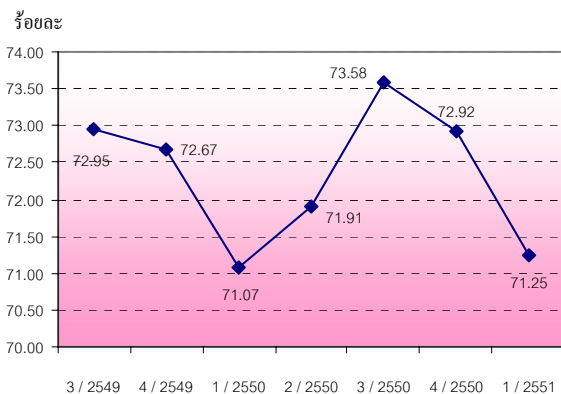
1) อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน

อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเป็นตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นถึงสภาพกำลังแรงงานในตลาดแรงงานเมื่อเทียบกับประชากรวัยแรงงานทั้งหมด โดยคำนวณจากกำลังแรงงานรวมซึ่งประกอบด้วย 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้มีงานทำ ผู้ว่างงานและผู้รอฤดูกาล เปรียบเทียบกับประชากร

ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ซึ่งพบว่าในไตรมาส 1 ปี 2551 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานมีอัตราร้อยละ 71.25 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 2.29 แต่มีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาคือเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 0.25 (ไตรมาส 4/50 มีอัตรา 72.92 ไตรมาส 1/2550 อัตรา 71.07) ซึ่งอัตราที่ลดลงมีสาเหตุมาจากไตรมาส 1 นี้เป็นช่วงพ้นฤดูการเพาะปลูกหรือนอกฤดูการเกษตร ปริมาณการใช้แรงงานจึงลดลง แรงงานในภาคการเกษตรกลับเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมเกิดการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมมากขึ้นประกอบกับในไตรมาส 1 นี้จะเริ่มเข้าสู่ช่วงกลางปีงบประมาณของภาคราชการจึงมีการเร่งรัดกระตุ้นให้มีการใช้จ่ายในภาคราชการมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามคาดการณ์ว่าไตรมาส 2 ปี 2551 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานจะสูงขึ้นเพราะเป็นช่วงที่บัณฑิตใหม่ที่สำเร็จการศึกษาจะเริ่มเข้าสู่ตลาดแรงงาน นอกจากนี้ปัจจัยที่ส่งผลทางบวก คือ การเมืองมีการจัดตั้งรัฐบาล นักลงทุนที่กำลังมองหาช่องทางการลงทุนหรือขยายกิจการเริ่มเห็นภาพชัดเจนจากนโยบายและทิศทาง ประกอบกับภาครัฐมีมาตรการ นโยบาย และโครงการกระตุ้นเศรษฐกิจเกิดขึ้นจำนวนมาก อาทิ มาตรการยกเลิกการกักเงินสำรอง 30% โครงการเมกะโปรเจกต์ส่วนต่อขยายรถไฟฟ้า รวมถึงโครงการพัฒนาศักยภาพของหมู่บ้านและชุมชน (SML) ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงที่กระตุ้นการใช้จ่ายในระดับรากหญ้า อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยที่อาจส่งผลกระทบทางลบอีกหลายปัจจัยที่จะกดดันให้อัตราการ

มีส่วนร่วมในกำลังแรงงานไม่กระเตื้อง อาทิ ค่าเงินบาทแข็งตัว ภาวะน้ำมันขึ้นราคาอย่างต่อเนื่อง และกรณีซัพไพร้มสหรัฐอเมริกา รวมถึงภาวะเงินเฟ้อที่ทำให้เกิดการชะลอการใช้จ่ายของภาคประชาชน

แผนภูมิ 1 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน



หมายเหตุ 1. ข้อมูลไตรมาส 3/2549-4/2550 จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

ไตรมาส 1/2551 ข้อมูลประมาณการจากเดือนมกราคม-มีนาคม 2551

ประมวลผลโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวง

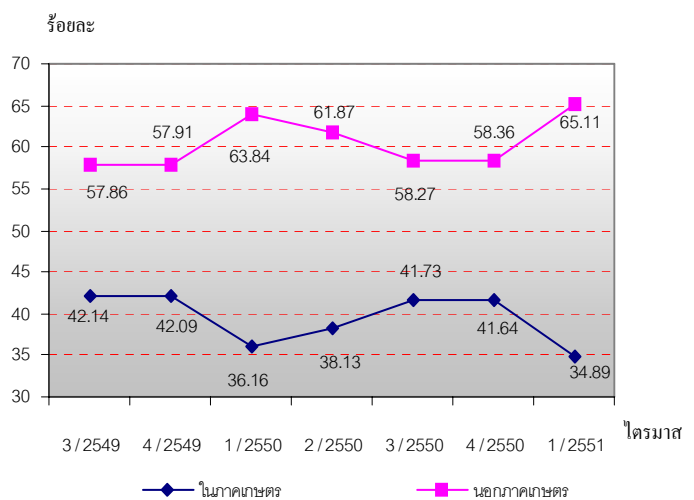
$$2. \text{อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน} = \frac{\text{กำลังแรงงาน} \times 100}{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป}}$$

2) อัตราการจ้างงาน

อัตราการจ้างงานต่อกำลังแรงงานเป็นตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นภาวะการจ้างงานในตลาดแรงงานว่ามีสัดส่วนมากน้อยเพียงใด สำหรับอัตราการจ้างงานในภาคเกษตรซึ่งคำนวณจากผู้มีงานทำในภาคเกษตรต่อกำลังแรงงานที่มีงานทำ ในไตรมาส 1 ปี 2551 พบว่าอัตราการจ้างงานในภาคเกษตรมีอัตราร้อยละ 34.89 โดยเมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสที่ผ่านมา จะพบว่าอัตราการจ้างงานในภาคเกษตรมีสัดส่วนลดลงร้อยละ 16.21 จากไตรมาสที่แล้วที่มีร้อยละ 41.64 เนื่องจากไตรมาสนี้พันธุ์ถั่วถูกเก็บเกี่ยว การจ้างงานภาคเกษตรจึง

ลดลง ผู้ใช้แรงงานต้องเคลื่อนย้ายเข้าไปอยู่ภาคอุตสาหกรรม และเมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา พบว่ามีสัดส่วนลดลงร้อยละ 3.51 โดยที่ไตรมาส 1 ปี 2550 มีอัตราร้อยละ 36.16 ส่วนอัตราการจ้างงานนอกภาคเกษตรก็มีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.57 จากไตรมาสที่แล้ว กล่าวคือ ไตรมาส 4 ปี 2550 มีอัตรา 58.36 เพิ่มขึ้นเป็น 65.11 ในไตรมาส 1 ปี 2551 โดยมีเหตุผลจากการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรกรรมสู่ภาคอุตสาหกรรมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งอัตราการจ้างงานนอกภาคเกษตรกรรมไตรมาสนี้สูงขึ้นร้อยละ 1.99 จากไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา(แผนภูมิ 2) ที่มีอัตราร้อยละ 63.84

แผนภูมิ 2 อัตราการจ้างงานใน/นอกภาคเกษตร



หมายเหตุ 1. ข้อมูลไตรมาส 3/2549-4/2550 จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

ไตรมาส 1/2551 ข้อมูลประมาณการจากเดือนมกราคม-มีนาคม 2551 ประมวลผล

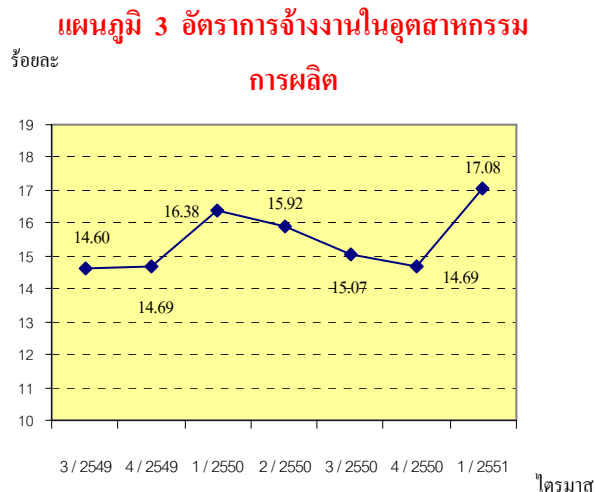
โดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

$$2. \text{อัตราการจ้างงานใน/นอกภาคเกษตร} = \frac{\text{ผู้มีทำงานใน/นอกภาคเกษตร} \times 100}{\text{ผู้มีงานทำ}}$$

เมื่อพิจารณาอัตราการจ้างงานเฉพาะในส่วนภาคอุตสาหกรรมการผลิต โดยคำนวณจากจำนวนผู้มีงานทำในภาคอุตสาหกรรมการผลิต



เปรียบเทียบกับจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมดจะพบว่า อัตราการจ้างงานในภาคผลิตมีอัตรา 17.08 ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.27 จากไตรมาสที่ 4 ปี 2550 ที่มีอัตรา 14.69 และเมื่อเปรียบเทียบกับ ไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาพบว่ามีสัดส่วน ที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.27 จากไตรมาส 1 ปี 2550 ที่มี อัตรา 16.38 ปรากฏรายละเอียดตามแผนภูมิ 3



หมายเหตุ 1. ข้อมูลไตรมาส 3/2549-4/2550 จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

ไตรมาส 1/2551 ข้อมูลประมาณการจากเดือนมกราคม-มีนาคม 2551

ประมวลผลโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวง แรงงาน

2. อัตราการจ้างงานในอุตสาหกรรมการผลิต =

$$\frac{\text{ผู้มีงานทำในภาคอุตสาหกรรมการผลิต} \times 100}{\text{ผู้มีงานทำ}}$$

โดยสรุปในภาพรวมจะพบว่าอัตราการจ้างงานหรือการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของประเทศไทย จะมีลักษณะการเคลื่อนย้ายแรงงานแบบเป็นวัฏจักรหรือวงจร ทั้งนี้ เพราะประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ประชากรซึ่งเป็นกำลังแรงงานของประเทศจะอาศัยอยู่ในภาคส่วนของเกษตรกรรมเพื่อช่วยครัวเรือนในการทำเกษตรเป็นส่วนใหญ่ เมื่อหมดฤดูเก็บเกี่ยวผลผลิตก็จะเคลื่อนย้ายไปหางานทำในภาคอุตสาหกรรมและจะเคลื่อนย้ายกลับมาภาคเกษตรกรรมอีกครั้งในฤดูเพาะปลูก วนเวียน

ในลักษณะเช่นนี้เป็นวัฏจักรทุกปี จึงอาจส่งผลกระทบต่อขาดแคลนแรงงานในบางฤดูกาล

3) อัตราการบรรจุนาน

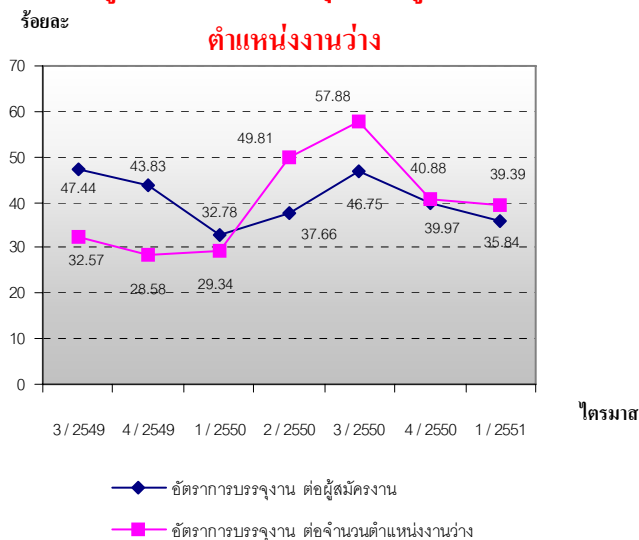
อัตราการบรรจุนานในแต่ละไตรมาสเป็นตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวของภาวการณ์ด้านแรงงาน ซึ่งสามารถศึกษาวิเคราะห์กับจำนวนตำแหน่งงานว่าง และจำนวนผู้สมัครงาน โดยเมื่อวิเคราะห์จำนวนการบรรจุนานที่กรมการจัดหางานดำเนินการเทียบกับจำนวนตำแหน่งงานว่างที่แจ้งผ่านกรมการจัดหางานจะพบว่า อัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่างไตรมาส 1 ปี 2551 อยู่ที่ร้อยละ 39.39 โดยมีอัตราลดลงจากไตรมาสที่ผ่านมาร้อยละ 3.64 (ไตรมาส 4 ปี 2550 มีอัตราร้อยละ 40.88) และมีสัดส่วนที่สูงขึ้นถึงร้อยละ 34.25 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาที่มีร้อยละ 29.34 (แผนภูมิ 4)

เมื่อศึกษาสัดส่วนของผู้บรรจุนานกับจำนวนผู้สมัครในไตรมาสนี้ที่มีอัตราร้อยละ 35.84 จะพบว่า มีอัตราลดลงร้อยละ 10.33 จากไตรมาสที่แล้วที่มีอัตรา 39.97 อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาพบว่ามีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นเช่นกันโดยเพิ่มขึ้นร้อยละ 9.33 ซึ่งอัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัครงานที่พบว่า มีร้อยละ 35.84 แสดงว่าผู้สมัครงานประมาณ 3 คน มีโอกาสได้รับงานทำ 1 คน สะท้อนให้เห็นว่าคุณสมบัติของผู้สมัครยังไม่ตรงตามความต้องการของเจ้าของสถานประกอบการ หรือเกิดปัญหาที่เรียกว่า Mismatch คือ ปัญหาความไม่



สอดคล้องซึ่งมีสาเหตุพื้นฐานจากตัวผู้สมัคร อาจเป็นเพราะผู้สมัครเลือกเงินเดือนสูง เลือกลงมากหรือมาจากผู้ประกอบการที่กำหนดคุณสมบัติของแรงงานที่ต้องการตาม การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป ขณะที่สถาบันการศึกษามีหลักสูตรไม่ยืดหยุ่น หรือปรับเปลี่ยนไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลงทาง เทคโนโลยี เหล่านี้คือสาเหตุที่ทำให้เกิดความ ไม่สอดคล้อง (Mismatch) ทั้งนี้ กระทรวง แรงงานได้ทำการศึกษาคุณภาพฝีมือหรือ คุณสมบัติของแรงงานที่จบการศึกษาใหม่ที่ สถานประกอบการพึงประสงค์ซึ่งผลการศึกษา ได้กล่าวอย่างละเอียดในรายงานสถานการณ์ แรงงานฉบับนี้แล้ว และได้ส่งผลการศึกษาให้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาหาแนวทาง พัฒนาศักยภาพของผู้ที่จะสำเร็จการศึกษาให้ ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานต่อไป

แผนภูมิ 4 อัตราการบรรจุงานต่อผู้สมัครงาน/



ที่มา: ข้อมูลกรมการจัดหางาน

ประมวลผลโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน
หมายเหตุ :

$$1. \text{ อัตราการบรรจุงานต่อผู้สมัครงาน} = \frac{\text{ผู้ได้รับการบรรจุงาน} \times 100}{\text{ผู้สมัครงาน}}$$

$$2. \text{ อัตราการบรรจุงานต่อตำแหน่งงานว่าง} = \frac{\text{ผู้ได้รับการบรรจุงาน} \times 100}{\text{ตำแหน่งงานว่าง}}$$

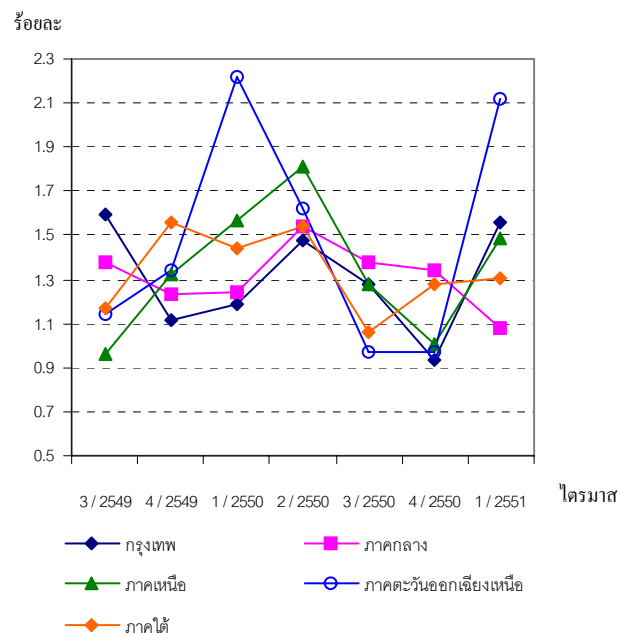
4) อัตราการว่างงาน

การศึกษาอัตราการว่างงานในปีที่ผ่านมา จะพบว่าอัตราว่างงานของประเทศไทยแต่ละ ไตรมาสจะปรับตัวสูงขึ้นและลดลงตามปัจจัยใน เรื่องฤดูกาล เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศ เกษตรกรรม ไตรมาส 1 เป็นช่วงฤดูแล้งนอก ฤดูการเกษตรหรือนอกฤดูเก็บเกี่ยว ส่งผลให้ แรงงานในภาคเกษตรว่างงาน อัตราการว่างงาน ในไตรมาส 1 จึงสูงและเริ่มลดลงในไตรมาส 2 เพราะเป็นช่วงเริ่มต้นเข้าสู่ฤดูการเกษตร สำหรับ ไตรมาส 3 เป็นช่วงฤดูการเกษตร ประกอบกับ กำลังแรงงานใหม่ที่สามารถศึกษาเริ่มเข้าสู่ ตลาดแรงงานจึงเป็นปัจจัยที่มีผลต่ออัตราการ ว่างงานที่ลดลงอย่างเห็นได้ชัดและอัตราการ ว่างงานจะเริ่มขยับตัวสูงขึ้นอีกเล็กน้อยใน ไตรมาส 4 เนื่องจากไตรมาส 4 เป็นช่วงฤดู เก็บเกี่ยวยังต้องใช้แรงงานในภาคเกษตรกรรมอยู่ (แผนภูมิ 5) ดังนั้นอัตราการว่างงานจึงเป็น เครื่องชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยฤดูกาล นอกจากนี้อัตราการว่างงานจะเกี่ยวข้องกับภาวะ เศรษฐกิจและพื้นที่ กล่าวคือ แรงงานจะมีการ เคลื่อนย้ายจากภาคเกษตรสู่ภาคอุตสาหกรรมใน ไตรมาสที่พ้นฤดูเพาะปลูก พื้นที่การเกษตรจะมี อัตราว่างงานสูง ขณะที่พื้นที่ตั้งของอุตสาหกรรมจะ มีอัตราว่างงานต่ำ จึงเห็นได้ว่าในไตรมาส 1 นี้ อัตราการว่างงานภาพรวมร้อยละ 1.56 ซึ่ง เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้ว ร้อยละ 40.54 (ไตรมาส 4 ปี 2550 ร้อยละ 1.11) แต่ลดลง ร้อยละ 4.29 จากไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา ที่มีอัตราร้อยละ 1.63



สำหรับอัตราว่างงานภาพรวมของประเทศในไตรมาสที่ 1 ปี 2551 ที่มีอัตรา 1.56 หากแยกตามภูมิภาคจะพบว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอัตราการว่างงานสูงสุด อยู่ที่ร้อยละ 2.12 เนื่องจากพันธุการเพาะปลูกตามที่กล่าวมาแล้ว รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 1.56 และภาคเหนือร้อยละ 1.49 ส่วนภาคที่มีการว่างงานน้อยที่สุดในไตรมาสนี้คือภาคกลางมีร้อยละ 1.08 (ตารางภาคผนวก 19) หากพิจารณาความเคลื่อนไหวของอัตราการว่างงาน พบว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการเคลื่อนไหวเรื่องของการว่างงานสูงสุด เนื่องจากแรงงานส่วนใหญ่เป็นแรงงานเกษตรกรรม เมื่อเสร็จสิ้นจากการเกษตรจะเคลื่อนย้ายเข้าสู่เมือง จึงส่งผลให้อัตรามีการเปลี่ยนแปลงขึ้นและลงอย่างมาก

แผนภูมิ 5 อัตราการว่างงานจำแนกตามภูมิภาค



หมายเหตุ 1. ข้อมูล ไตรมาส 3/2549-4/2550 จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ
ไตรมาส 1/2551 ข้อมูลประมาณการจากเดือนมกราคม-มีนาคม
2551 ประมวลผลโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงาน
ปลัดกระทรวงแรงงาน
2. อัตราการว่างงาน = $\frac{\text{จำนวนผู้ไม่มีงานทำ} \times 100}{\text{กำลังแรงงาน}}$

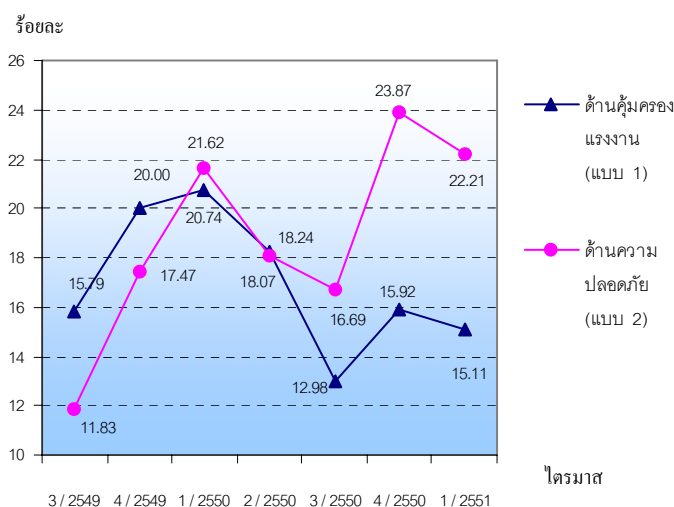
5) อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของสถานประกอบการ

อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของสถานประกอบการ เป็นตัวบ่งบอกตัวหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นถึงภาวการณ์ด้านแรงงาน หากนายจ้างไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดสูงย่อมส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของลูกจ้าง ผู้ใช้แรงงาน และส่งผลถึงคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานตามมา สำหรับอัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของสถานประกอบการในการนำเสนอครั้งนี้ สามารถจำแนกได้เป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานและกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งพบว่าอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานของสถานประกอบการต่อจำนวนสถานประกอบการ ที่ผ่านการตรวจทั้งหมดในไตรมาส 1 ปี 2551 มีอัตรา 15.11 ซึ่งมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากไตรมาส 4 ปี 2550 ที่มีอัตรา 15.92 และลดลงจากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาที่มีอัตราร้อยละ 20.74 คิดเป็นร้อยละ 27.15 (แผนภูมิ 6) ทั้งนี้ การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของข้อบังคับการทำงาน ซึ่งกฎหมายกำหนดว่าสถานประกอบการต้องมีข้อบังคับการทำงาน เช่น การกำหนดวันเวลาทำงาน เวลาพัก วันหยุด และประกาศให้ลูกจ้างทราบ พร้อมทั้งทำสำเนาแจ้งให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานทราบ แต่สถานประกอบการหลายแห่งไม่ทราบหรือทราบไม่ครบทุกขั้นตอน จึงพบปัญหาไม่ปฏิบัติตาม



กฎหมายที่มีจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ได้มีการแนะนำให้ดำเนินการให้ถูกต้องตามข้อกฎหมาย ส่วนอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าไตรมาส 1 ปี 2551 มีอัตรา 22.21 ซึ่งลดลงจากไตรมาสที่แล้วที่มีอัตรา 23.87 แต่เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาที่มีอัตรา 21.62 (แผนภูมิ 6)

แผนภูมิ 6 อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกฎหมาย ของสถานประกอบการ



ที่มา : ข้อมูลกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (ไตรมาส 1/2551 ข้อมูลเบื้องต้น)
ประมวลผลโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ :

อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกฎหมายคุ้มครองแรงงานของสถานประกอบการ =

$\frac{\text{จำนวนสถานประกอบการที่ทำผิดกฎหมายคุ้มครองแรงงาน} \times 100}{\text{จำนวนสถานประกอบการที่ผ่านการตรวจกฎหมายคุ้มครองแรงงาน}}$

อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกฎหมายความปลอดภัยของสถานประกอบการ =

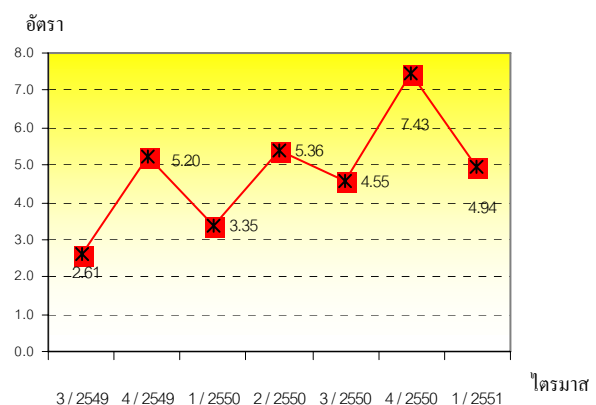
$\frac{\text{จำนวนสถานประกอบการที่ทำผิดกฎหมายความปลอดภัย} \times 100}{\text{จำนวนสถานประกอบการที่ผ่านการตรวจกฎหมายความปลอดภัย}}$

6) อัตราการเกิดข้อพิพาทแรงงาน/ข้อขัดแย้ง ในสถานประกอบการ

การเกิดข้อพิพาทแรงงานและข้อขัดแย้งในสถานประกอบการ เป็นตัวชี้วัดที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง

การเปลี่ยนแปลงของอัตราการเกิดข้อพิพาทแรงงานจะแสดงให้เห็นถึงทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างว่ามีทิศทางหรือแนวโน้มไปในทางใด การเกิดข้อพิพาทแรงงานนั้นมีผลมาจากการที่ลูกจ้างได้แจ้งข้อเรียกร้องต่อนายจ้าง และหากไม่สามารถยุติหรือตกลงกันได้ก็จะเกิดเป็นข้อพิพาทแรงงานขึ้น สำหรับอัตราสถานประกอบการที่เกิดข้อพิพาทแรงงานต่อสถานประกอบการ 100,000 แห่ง พบว่าในช่วงไตรมาส 3 ปี 2549 ถึงปัจจุบันมีอัตราในช่วง 2.61 – 7.43 แสดงว่าสถานประกอบการจำนวน 100,000 แห่ง มีการเกิดข้อพิพาทแรงงานระหว่าง 2-8 แห่ง โดยไตรมาสที่ 1 ปี 2551 มีอัตรา 4.94 ซึ่งลดลงจากไตรมาสที่แล้วที่มีอัตรา 7.43 และเมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมาพบว่ามีส่วนลดลงจากไตรมาส 1 ปี 2550 ที่มีร้อยละ 3.35

แผนภูมิ 7 อัตราการเกิดข้อพิพาทแรงงานในสถาน ประกอบการต่อสถานประกอบการ 100,000 แห่ง



ที่มา : ข้อมูล กรมสวัสดิการและคุ้มครอง (ไตรมาส 1/2551 ข้อมูลเบื้องต้น)

ประมวลผลโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ :

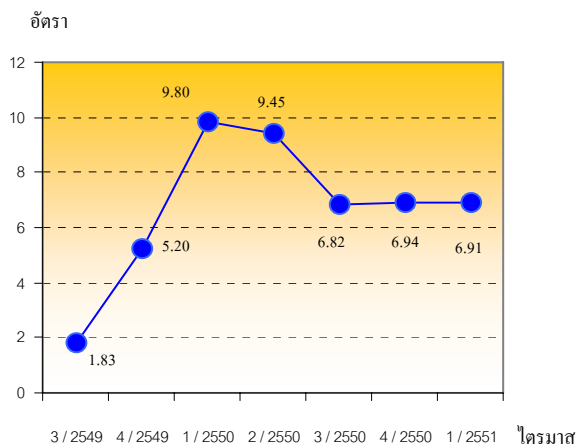
อัตราการเกิดข้อพิพาทต่อสถานประกอบการ 100,000 แห่ง =

$\frac{\text{สถานประกอบการที่เกิดข้อพิพาทแรงงาน} \times 100,000}{\text{สถานประกอบการทั้งหมด}}$



สำหรับข้อขัดแย้งในสถานประกอบการ
ซึ่งเกิดจากความขัดแย้งระหว่างนายจ้าง ลูกจ้าง
ที่มีใช้ข้อพิพาทแรงงานตามกฎหมายแรงงาน
เป็นตัวชี้วัดอีกตัวหนึ่งที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์
ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างได้ โดยอัตราการเกิด
ข้อขัดแย้งในสถานประกอบการต่อสถาน
ประกอบการ 100,000 แห่ง ในรอบปีที่ผ่านมา
นับจากไตรมาส 3 ปี 2549 จนถึงไตรมาส 1
ของปี 2551 มีอัตราอยู่ในช่วง 1.83 – 9.80
กล่าวคือในสถานประกอบการ 100,000 แห่ง
เกิดข้อขัดแย้งประมาณ 2 - 10 แห่ง และเมื่อ
พิจารณาความเคลื่อนไหวจากไตรมาส 3 ปี 2549
แล้ว พบว่ามีอัตรา โดยมีอัตรา 1.83 5.20 9.80
9.45 6.82 6.94 และ 6.91 ตามลำดับ

**แผนภูมิ 8 อัตราการเกิดข้อขัดแย้งในสถาน
ประกอบการต่อสถานประกอบการ 100,000 แห่ง**



ที่มา : ข้อมูลกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (ไตรมาส 1/2551 ข้อมูลเบื้องต้น)
ประมวลผลโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ :

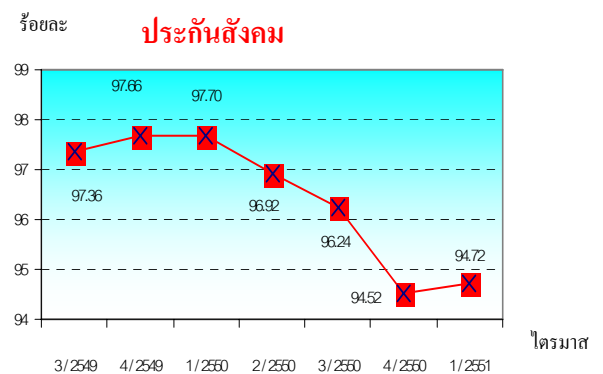
อัตราการเกิดข้อขัดแย้งต่อสถานประกอบการ 100,000 แห่ง =

$$\frac{\text{สถานประกอบการที่เกิดข้อขัดแย้ง} \times 100,000}{\text{สถานประกอบการทั้งหมด}}$$

7) อัตราสถานประกอบการที่เข้าสู่ ระบบประกันสังคม

ในส่วนอัตราสถานประกอบการที่เข้าสู่
ระบบประกันสังคม โดยการศึกษาจากจำนวน
สถานประกอบการในระบบประกันสังคม
เปรียบเทียบกับจำนวนสถานประกอบการ
ทั้งหมดซึ่งเป็นข้อมูลของกรมสวัสดิการและ
คุ้มครองแรงงาน พบว่าสัดส่วนของสถาน
ประกอบการที่เข้าสู่ระบบประกันสังคม มีการ
เปลี่ยนแปลงจากไตรมาส 3 ปี 2549 - ไตรมาส 1
ปี 2551 ดังนี้ 97.36 97.66 97.70 96.92 96.24
94.52 และ 94.72

**แผนภูมิ 9 อัตราสถานประกอบการที่เข้าสู่ระบบ
ประกันสังคม**



หมายเหตุ :

1. อัตราสถานประกอบการที่เข้าสู่ระบบประกันสังคม =

$$\frac{\text{จำนวนสถานประกอบการที่อยู่ในระบบประกันสังคม} \times 100}{\text{จำนวนสถานประกอบการทั้งหมด}}$$

2. * ข้อมูลสำนักงานประกันสังคม

3. ** ข้อมูลกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

4. ประมวลผลโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวง
แรงงาน



นางอุไรวรรณ เทียนทอง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน



วัน เดือน ปีเกิด 9 กรกฎาคม 2485

สถานภาพสมรส สมรสกับ นายเสนาะ เทียนทอง

การศึกษา

- บัณฑิตบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- พาณิชย์ศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประวัติการทำงาน

- พ.ศ. 2510 - 2514 ประจำแผนกคลัง กรมการพัฒนาคูสมชน
- พ.ศ. 2515 - 2527 เสมียนตราจังหวัดนครนายก และจังหวัดปราจีนบุรี กรมการปกครอง
- พ.ศ. 2528 - 2531 เสมียนตราจังหวัดปราจีนบุรี กรมการปกครอง
- พ.ศ. 2532 - 2537 เสมียนตราจังหวัดนนทบุรี กรมการปกครอง
- พ.ศ. 2538 - 2539 หัวหน้าฝ่ายการเงิน กองคลัง กรมการปกครอง
- พ.ศ. 2540 - 2541 ผู้อำนวยการส่วนการคลังท้องถิ่น กรมการปกครอง
- พ.ศ. 2542 - 2545 ผู้อำนวยการสำนักบริหารการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง

ประวัติการทำงานการเมือง - พ.ศ. 2545 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

- พ.ศ. 2546 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน (8 พ.ย. 46 - 10 มี.ค. 48)
- พ.ศ. 2548 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม
- ปัจจุบัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

- พ.ศ. 2539 มหาวชิรมงกุฏ
- พ.ศ. 2545 มหาปรมาภรณ์ช้างเผือก (ม.ป.ช.)

ที่มา : กลุ่มงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน



สรุปสาระสำคัญการมอบนโยบายการปฏิบัติงาน*
ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน (นางอุไรวรรณ เทียนทอง)
ให้แก่หัวหน้าส่วนราชการสังกัดกระทรวงแรงงาน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคเหนือ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานได้กล่าวถึงนโยบายของรัฐบาลที่ได้แถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2551 ว่า มีนโยบายหลายด้านที่มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานของกระทรวงแรงงาน ได้แก่

ข้อ 1. นโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรก
มีนโยบายที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงแรงงาน คือ

ข้อ 1.2 แก้ไขปัญหาความไม่สงบใน
จังหวัดชายแดนภาคใต้ “ให้น้อมนำแนวทางพระราชทาน “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” มาดำเนินการให้สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของพื้นที่”

ข้อ 1.3 เร่งรัดแก้ไขปัญหายาเสพติด
และปราบปรามผู้มีอิทธิพล “ขอให้ยึดหลักการคือผู้ป่วย ต้องได้รับการรักษา โครงการโรงงานสีขาวดำเนินการต่อไป”

นโยบายที่จะดำเนินการในช่วงระยะ 4 ปี ตาม
นโยบายรัฐบาล

ข้อ 2. นโยบายสังคมและคุณภาพชีวิต มี
นโยบายที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงแรงงาน คือ

ข้อ 2.1 นโยบายการศึกษา
พัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภาคการผลิตและบริการ
“เป็นบทบาทโดยตรงของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานที่จะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมให้มาก สถานประกอบการหลายแห่งมีความ

ต้องการแรงงาน สติดีผู้ว่างงาน 4 แสนคน อยู่ที่ไหน
สาเหตุว่างงานที่แท้จริงคืออะไร จบการศึกษาไม่ตรงกับงาน หรือไม่อยากทำงานเอง ระดับการศึกษาสูงเกินไปทำงานไม่ได้หรือไม่ การทำงานต้องประสานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อทราบความต้องการของประชาชน”

ข้อ 2.2 นโยบายด้านแรงงาน

(1) **เร่งฝึกอบรมและพัฒนาคน**
ที่ทำงานแล้วและคนที่ถูกเลิกจ้างเพื่อเพิ่มโอกาส
การเข้าสู่ภาคการผลิตและบริการที่มีระดับ
เทคโนโลยีที่สูงขึ้น “ขอให้มีฐานข้อมูลแรงงานให้พร้อมในการทำงาน เช่น เพศ อายุ การศึกษา ภูมิฐานะ ประสบการณ์การทำงาน ผู้ไม่มีในทะเบียนราษฎรในท้องถิ่นนั้นกีดกัน(ประชากรแฝง)”
“เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนเร็ว คนที่ยังไม่มีงานต้องทำให้ได้งาน คนที่ทำงานแล้วก็ต้องปรับตามไม่ปรับตามก็ตกงาน ทำอย่างไรจะให้คนอยากทำงาน ได้งานทำ ทุกอาชีพเป็นอาชีพที่มีเกียรติ”

(2) **จัดให้มีระบบเตือนภัยและ**
ติดตามสถานการณ์ที่มีผลกระทบต่อการจ้างงาน
การเลิกจ้างอันเนื่องจากการปรับโครงสร้าง
เศรษฐกิจ พร้อมทั้งจัดให้มีการจ้างงานใหม่
โดยเร็ว “ต้องมีการเฝ้าระวังว่าสถานประกอบการกิจการทั่วประเทศที่มีแนวโน้มว่าจะมีการเลิกจ้างหรือปิดกิจการ เพื่อให้ความช่วยเหลือถูกจ้างได้



ทันทั่วทั้งที่ โดยให้พนักงานตรวจแรงงานเฝ้าระวัง และสังเกตจากพฤติกรรมต่างๆ ของนายจ้าง เช่น มีการพักงานลูกจ้างเป็นช่วง ๆ หรือ มีการจ่ายค่าจ้าง มีการลดชั่วโมงการทำงานลง เป็นต้น”

(3) ให้การคุ้มครองแรงงาน ตามมาตรฐานแรงงานไทยซึ่งให้ความสำคัญแก่ความปลอดภัยในการทำงานและสวัสดิการแรงงาน พร้อมทั้งจัดระบบการคุ้มครองให้แก่แรงงานนอกระบบให้ครอบคลุมมากขึ้น “การตรวจเยี่ยมสถานประกอบการเป็นสิ่งจำเป็น การดูแลสิทธิประโยชน์ของลูกจ้าง การทำให้นายจ้างและลูกจ้างอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข”

ข้อ 2.5 นโยบายความมั่นคงของชีวิตและสังคม

(1) สร้างหลักประกันความมั่นคงและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ให้เด็กสตรี และคนพิการที่ด้อยโอกาส

(2) เตรียมความพร้อมให้แก่สังคมผู้สูงอายุ โดยสร้างหลักประกันด้านรายได้ และระบบการออมในช่วงวัยทำงาน

(3) สร้างสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่ในสังคมเมือง การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย

ข้อ 3. นโยบายเศรษฐกิจ

ข้อ 3.2 การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ

(1) ภาคอุตสาหกรรม การยกระดับความสามารถทักษะแรงงาน การพัฒนาทักษะฝีมือผสมผสานกับการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ การสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจ

ขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งวิสาหกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็ง

(2) ภาคการท่องเที่ยวและบริการ พัฒนาธุรกิจบริการที่มีศักยภาพเพื่อสร้างโอกาสการขยายฐานการผลิตและการตลาดในระดับภูมิภาค

ข้อ 6. นโยบายการต่างประเทศและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

เกี่ยวกับกระทรวงแรงงานด้านการคุ้มครองผลประโยชน์ ดูแลแรงงานไทยในต่างประเทศ “แต่ละท้องที่มีคนไทยประดังไปทำงานต่างประเทศ ขอให้สอดคล้องดูแลการแก้ไขปัญหาการหลอกลวงแรงงานด้วย”

ข้อ 7. นโยบายความมั่นคงของรัฐ

เร่งพัฒนาระบบการจัดการ แรงงานต่างด้าวผิดกฎหมาย “เราเป็นกระทรวงแรงงานไทย ไม่ใช่กระทรวงแรงงานต่างชาติ แต่ต้องรับผิดชอบแรงงานต่างด้าว อย่าลืมว่า องค์กรสิทธิมนุษยชนคอยดูเราอยู่ การบริหารแรงงานต่างด้าว ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขไปเรื่อยๆ” กระทรวงแรงงานได้กำหนดนโยบายเพื่อขับเคลื่อนภารกิจให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล ดังนี้

ข้อ 1 เร่งนำข้อเรียกร้องขององค์กรแรงงานในวันแรงงานแห่งชาติมาพิจารณา ดำเนินการให้สำเร็จลุล่วง โดยให้มีผู้แทนนายจ้างและลูกจ้างมีส่วนร่วมในการหารือและเป็นคณะทำงาน

ข้อเรียกร้องย้อนหลังไป 3 ปี ตั้งแต่ปี 2548 - 2550 มีอีกหลายเรื่องที่ยังไม่ได้ดำเนินการให้บรรลุผล เช่น การจัดตั้งธนาคาร



แรงงาน การจัดตั้งโรงพยาบาลประกันสังคม การขยายความคุ้มครองเรื่องสุขภาพครอบคลุมถึงครอบครัวผู้ประกันตน การนำเงินกองทุนประกันสังคมไปลงทุนเกี่ยวกับกิจการสาธารณูปโภคจึงขอให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำข้อเรียกร้องขององค์กรแรงงานในเรื่องต่าง ๆ มาทบทวนพิจารณาดำเนินการให้สำเร็จ โดยให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับข้อเรียกร้องนั้นมาร่วมปรึกษาหารือด้วย

ข้อ 2 ส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานทั้งในด้านค่าจ้าง ความปลอดภัย สุขภาพสวัสดิการต่าง ๆ

ให้ทุกหน่วยงานเร่งรัดกำหนดให้มีโครงการ / กิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้ใช้แรงงานได้ทำงานอย่างมีความสุขในที่ทำงาน (Happy Workplace) เช่น การตรวจเยี่ยมสถานประกอบกิจการต่าง ๆ เพื่อให้มีการดำเนินการจัดสิทธิประโยชน์ จัดสวัสดิการ และดูแลความปลอดภัยให้แก่ลูกจ้างอย่างเต็มที่ และได้มาตรฐานตามกฎหมายแรงงาน การดำเนินงานโครงการโรงงานสาสุข โครงการโรงงานสีขาว โครงการศูนย์การเรียนรู้ความปลอดภัยในการทำงาน ศูนย์เลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียน ศูนย์ออมทรัพย์เพื่อการออม Labour Club การดูแลให้จ่ายค่าจ้างตามอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ การจัดตั้งกองทุนสวัสดิการในโรงงาน เป็นต้น

ข้อ 3 การแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

เร่งดำเนินการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะสาขาที่มีการขาดแคลนแรงงาน

ได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมสิ่งทอ/แฟชั่น อุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ และภาคบริการด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น โดยให้เร่งดำเนินการเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และผู้สำเร็จการศึกษาระดับต่าง ๆ เข้าด้วยกันกับทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อได้ใช้ประโยชน์ในการประสานและจัดหาแรงงานได้ตรงความต้องการโดยรวดเร็ว และเร่งรัดให้มีการดำเนินการพัฒนาฝีมือแรงงาน และปรับปรุงหลักสูตรการศึกษา และการพัฒนาฝีมือแรงงานในปัจจุบันให้ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการ และความ ต้องการใช้แรงงานในอนาคต เพื่อให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ต่าง ๆ สามารถประสานและจัดหาแรงงานได้ตรงกับความ ต้องการโดยเร็ว นอกจากนี้ให้ติดต่อกับผู้สมัครงานและผู้ถูกเลิกจ้างที่ลงทะเบียนไว้แล้ว แต่ยังไม่ได้งานทำให้เข้ามาทำงานในตำแหน่งงานที่ยังขาดแคลน หากฝีมือความรู้ไม่พอก็ให้เร่งพัฒนาความรู้และฝีมือให้อย่างเต็มที่พิจารณาว่าขาดแคลนแรงงานหรือว่างงานกันแน่ ว่างงานเพราะวุฒิการศึกษาไม่ตรง ต้องพยายามหาจุดให้พอดี ทำอย่างไรให้ผู้ว่างงานได้มีงานทำ หากขาดแคลนจริงก็จะมีการเรียกร้องให้แรงงานต่างด้าวเข้ามางานระดับล่าง

ข้อ 4 กองทุนประกันสังคม

ขอให้สำนักงานประกันสังคมเร่งดำเนินการจัดโครงสร้างการบริหารจัดการกองทุนประกันสังคมให้มีประสิทธิภาพ สามารถดูแลจัดการทรัพย์สินผลประโยชน์กองทุนให้เพิ่มขึ้น อย่างรวดเร็วเพียงพอและเกิด

ประโยชน์สูงสุดต่อผู้ประกันตน และเร่งพัฒนาสิทธิประโยชน์ของผู้ประกันตนให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ตรวจสอบการส่งเงินสมทบประกันสังคม ว่ามีจำนวนสถานประกอบการไม่ส่งเงินจำนวนมากหรือไม่ พยายามเร่งรัด เจตนาที่เขาไม่ส่งด้วย ไม่มีกำลังส่งจริงหรือไม่ บางจังหวัดตัวเลขติดลบในการจ่ายเงินกองทุน กรณีไม่ส่งเป็นเวลานานๆจะอย่างไร หากยกเว้นให้ผู้ไม่ส่งเงิน แล้วผู้ที่ส่งเงินสม่ำเสมอจะคิดอย่างไร ไปช่วยกันคิดด้วย

ข้อ 5 แรงงานนอกระบบ

นอกจากแรงงานในระบบที่อยู่ในความดูแลของกระทรวงแรงงานแล้ว ยังมีแรงงานนอกระบบที่จะต้องเข้าไปดูแลและถือเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาล ปัจจุบันมีแรงงานนอกระบบ จำนวน 21 ล้านคน แรงงานเหล่านี้จะประสบปัญหาความมั่นคง ในการทำงาน สภาพการทำงาน สภาพการจ้าง ค่าจ้าง ผลประโยชน์ตอบแทน สวัสดิการ ความปลอดภัยในการทำงาน และสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่เหมาะสมไม่ได้มาตรฐาน ทำให้ได้รับการร้องเรียนขอให้ทางราชการช่วยเหลือตลอดมา จึงขอให้เร่งดำเนินการให้แรงงานนอกระบบได้รับการคุ้มครองดูแลในเรื่องสิทธิ สวัสดิการ และผลประโยชน์ตอบแทนการทำงานที่เหมาะสมเท่าเทียมกับแรงงานในระบบ ด้วยการพิจารณาขยายการประกันสังคมออกไปยังกลุ่มอาชีพต่าง ๆ

ข้อ 6 แรงงานไทยไปทำงานต่างประเทศ

ขอให้เร่งส่งเสริมการขยายตลาดแรงงานต่างประเทศในภูมิภาคต่าง ๆ ที่มี

ศักยภาพและส่งเสริมให้แรงงานไทยได้ไปทำงานในต่างประเทศ โดยได้รับผลตอบแทนอย่างเหมาะสมเป็นธรรม และไม่ถูกหลอกลวงจาก สายนายหน้า และบริษัทจัดหางาน ด้วยการเร่งจับกุมดำเนินคดีกับผู้หลอกลวงอย่างรุนแรงและเด็ดขาด

ข้อ 7 แรงงานต่างด้าว

แรงงานต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย มีทั้งที่เข้ามาอยู่โดยถูกต้องตามกฎหมาย และที่ลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย โดยแรงงานต่างด้าวที่ผิดกฎหมายนี้จะมีทั้งผู้ที่ถูกจับกุมดำเนินคดีและผ่อนผันให้อยู่เพื่อรอการส่งกลับ และผู้ที่ยังไม่ได้ถูกดำเนินคดีเพราะยังไม่สามารถตรวจพบและจับกุมได้ จึงขอให้เร่งดำเนินการให้มีระบบการจ้างแรงงานต่างด้าวให้เป็นไปตามกฎหมาย และให้มีผลบังคับใช้โดยเร็ว ขอฝากเป็นการบ้านไว้ ท่านใดมีแนวคิดในการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าว กรุณาส่งข้อมูลให้กับรองอธิบดีกรมการจัดหางาน (นางจันทวรรณ ทองสมบูรณ์) ภายในวันที่ 21 เมษายน 2551

ข้อ 8 ความปลอดภัยในการทำงาน

เร่งดำเนินการให้มีระบบบริหารจัดการด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุอันตรายจากการทำงานได้อย่างจริงจัง โดยการกำหนดให้เรื่องความปลอดภัยในการทำงานเป็นวาระแห่งชาติที่ทุกหน่วยต้องร่วมกันดำเนินการอย่างจริงจัง

ข้อ 9 การแก้ไขปัญหาการเลิกจ้าง

เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการเลิกจ้างที่อาจจะเกิดขึ้นอีกในปี 2551 จึงขอให้



ทุกหน่วยงานร่วมกันเร่งดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาการเลิกจ้างที่จะเกิดขึ้นจากภาวะเศรษฐกิจโลกที่มีปัญหาและส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจไทย โดยขอให้ทุกหน่วยงานเตรียมการติดตามและเฝ้าระวังสถานการณ์ที่จะมีผลกระทบต่อการเลิกจ้าง และให้เข้าไปแก้ไขหรือให้การช่วยเหลือก่อนที่จะเกิดสถานการณ์เลิกจ้าง และเตรียมมาตรการช่วยเหลือผู้ที่ถูกเลิกจ้างเพื่อบรรเทาผลกระทบที่จะเกิดขึ้น

ข้อ 10 อาสาสมัครแรงงาน

เนื่องจากหน่วยงานของกระทรวงแรงงานที่อยู่ในส่วนภูมิภาคจะมีเฉพาะระดับจังหวัดเท่านั้น ไม่มีหน่วยงานในระดับอำเภอหรือตำบล เพื่อให้ภารกิจของกระทรวงแรงงานสามารถกระจายไปสู่ระดับตำบลและหมู่บ้านได้โดยการจัดให้มีอาสาสมัครแรงงานขึ้นทุกตำบลใน 75 จังหวัด มีจำนวนทั้งสิ้น 10,567 คน เพื่อเป็นกลไกในการนำภารกิจของกระทรวงแรงงานลงสู่พื้นที่หรือชุมชน และในปี 2550 ได้รับอนุมัติงบกลางเพื่อจ้างบัณฑิตอาสาสมัครในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และ 4 อำเภอของจังหวัดสงขลา รวม 294 คน เพื่อทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้กับอาสาสมัครแรงงาน และการประเมินผลการปฏิบัติงานที่ผ่านมาก็บรรลุผลเป็นที่น่าพอใจในระดับหนึ่งควรที่จะขยายผลการดำเนินงานในเรื่องนี้ต่อไปให้ครอบคลุมทุกจังหวัด เพื่อให้เป็นเครือข่ายในการแก้ไขปัญหาความยากจน และนำบริการของกระทรวงแรงงานเข้าสู่ชุมชนเพื่อให้ประชาชนมีงานทำและมีรายได้

ข้อ 11 ค่าจ้าง

ค่าจ้างถือเป็นประเด็นสำคัญหนึ่งที่มีผลต่อการบริหารงานด้านแรงงาน แม้ว่าในแต่ละปีจะมีการพิจารณาทบทวนปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยคณะกรรมการค่าจ้างที่เป็นองค์กรไตรภาคี ประกอบด้วยฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายนายจ้าง และฝ่ายลูกจ้าง เพื่อให้ค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับสอดคล้องกับดัชนีค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อ ราคาสินค้า มาตรฐานการครองชีพ และอื่น ๆ แต่ผู้แทนองค์การลูกจ้างบางองค์กรก็ไม่พอใจพยายามเรียกร้องให้ปรับทบทวนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำให้สูงกว่านี้ ทางแก้ปัญหาระงับนอกจากจะกำหนดให้มีอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในบางสาขาอาชีพแล้วจะต้องส่งเสริมให้สถานประกอบการจัดทำบัญชีโครงสร้างค่าจ้างเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารค่าจ้างและเงินเดือนต่อไป รวมทั้งเร่งกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

ข้อ 12 แรงงานผู้สูงอายุ

สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย การเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้สูงอายุอย่างรวดเร็วมีผลกระทบต่อภาวการณ์ตลาดแรงงาน และการดำรงชีวิตของผู้ใช้แรงงานที่ต้องเลี้ยงดูผู้สูงอายุ และตัวผู้สูงอายุในอนาคตด้วยจึงขอให้เร่งดำเนินการให้ผู้สูงอายุได้มีงานทำมีรายได้เพื่อไม่เป็นภาระต่อสังคม

ข้อ 13 การแก้ไขกฎหมาย

กฎหมายด้านแรงงานที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีหลายฉบับไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ด้านเศรษฐกิจสังคม และข้อเท็จจริง



ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน จึงขอให้เร่งรัดดำเนินการ นำร่างกฎหมายที่ค้างการพิจารณาให้เข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรเพื่อให้มีการประกาศใช้บังคับโดยเร็ว นอกจากนี้ขอให้เร่งรัดปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบ คำสั่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติที่ปรับปรุงแก้ไขใหม่ซึ่งได้ประกาศใช้บังคับแล้ว เพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติโดยเร็ว

ข้อ 14 การแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้

ปัญหาความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ถือเป็นนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาลที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรก ที่ทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงแรงงาน จะต้องให้ความสำคัญ โดยนำภารกิจของแต่ละกรมลงไปให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ โครงการใดที่ดำเนินการแล้วและได้ผลดี ก็ขอให้ขยายผลการดำเนินงานออกไปยังพื้นที่จังหวัดอื่น ๆ เช่น โครงการบัณฑิตอาสาสมัคร ขอให้พิจารณาขยายผลให้ครบทุกจังหวัดและทุกหน่วยงานของกรมเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างจริงจังตามกรอบอำนาจหน้าที่ในการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ของรัฐบาล

ข้อ 15 สิทธิประโยชน์แรงงานด้านต่างๆ

มีผู้ใช้แรงงานอีกจำนวนหนึ่งยังไม่ทราบถึงสิทธิประโยชน์ที่ตนพึงได้รับตามกฎหมาย ดังนั้น จึงขอให้ทุกหน่วยงานได้ส่งเสริมให้แรงงานได้มีส่วนร่วมในการดำเนินการต่าง ๆ ในเรื่องที่มีผลกระทบเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของแรงงานตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 โดยให้ความคุ้มครอง ส่งเสริม สิทธิ หน้าที่ และ

ความก้าวหน้าแก่ผู้ใช้แรงงาน เยาวชน สตรี คนพิการในด้านสภาพการจ้าง สภาพการทำงาน ค่าตอบแทนสวัสดิการ และความเสมอภาคในการดำรงชีพในสังคมการทำงานเพื่อให้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ดี

ข้อ 16 การวางระบบเตือนภัยด้านแรงงาน

สถานการณ์เศรษฐกิจปัจจุบันมีการปรับเปลี่ยนตัวเองตลอดเวลา ซึ่งเป็นผลจากสถานะเศรษฐกิจโลก ราคาน้ำมัน ค่าเงินบาท และสถานการณ์การเมืองภายในประเทศที่ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ด้านแรงงานภายในประเทศทำให้เกิดสถานการณ์ปิดกิจการหรือเลิกจ้าง เกิดปัญหาการว่างงาน การป้องกันปัญหาดังกล่าวนี้นี้จะสามารถทำได้ถ้ามีระบบเตือนภัยด้านแรงงานที่มีประสิทธิภาพ จึงขอให้ดำเนินการจัดทำระบบเตือนภัยด้านแรงงาน โดยมีดัชนีเครื่องชี้วัดด้านแรงงานเพื่อชี้แนะและเตือนภัยในระดับต่าง ๆ เช่น ระดับปกติ ระดับเตือน หรือระดับอันตราย เพื่อใช้ในการบริหาร วางแผน และกำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันและอนาคต

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานกำชับแนวทางปฏิบัติงานให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ดังนี้

1. ได้ขอให้ทุกหน่วยงาน จัดทำแผนงาน โครงการ ร่องรับนโยบายดังกล่าว โดยกำหนดเป้าหมายและระยะเวลาดำเนินงานที่ชัดเจน
2. งานทุกเรื่องที่ฝากไว้ ต้องดำเนินการโดยใช้งบประมาณ ปี 2551 ไปก่อน



3. ขอให้บุคลากรกระทรวงแรงงาน รักษาแบบการทำงานต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ ต่อองค์กรไว้คือ

- ว่องไว ฉับไว
- ให้พูดตามความจริง พูดแต่สิ่งดี ๆ ให้กับกระทรวงแรงงาน

- ร่วมมือร่วมใจกันทำงานเพื่อ กระทรวงแรงงาน ให้รักสามัคคีกัน ทำงานเพื่อ องค์กร เชื่อใจซึ่งกันและกัน ทำงานให้สำเร็จ เพื่อประเทศชาติ ขอให้รักกระทรวงแรงงาน

- ใครมีแนวคิดที่ดีให้นำเสนอเพื่อ ปรับปรุงแก้ไข

- การทำงานอย่าเครียด สติปัญญา อารมณ์ดี ปัญหาไม่เกิด ต้องเก่งเป็นทีม

- อย่าทำงานแบบตั้งรับ ขอให้มีการ ประชาสัมพันธ์พร้อมการทำงาน

- อย่าเห็น ความ สำคัญ ของ ผู้บังคับบัญชามากกว่าปัญหาและความ เดือดร้อนของประชาชน

- ผู้บริหารต้องมีความสามารถและ กล้าตัดสินใจ

- ผู้ที่ตั้งใจทำงาน มีผลงานดีก็จะ ได้รับการสนับสนุนให้มีความก้าวหน้าในหน้าที่ การงาน

- ค่านิยมของแรงงานที่ผิด ๆ เป็น หน้าที่ต้องสื่อให้เข้าใจ

- ทำงาน ต้องไม่รีบร้อน ให้ เรียบร้อย ถูกต้อง

- ใครมีงบประมาณแต่ไม่ทำงาน อาจถูกโยกย้ายงบประมาณไปให้หน่วยงานที่มี ความพร้อมทำงานแทน

- ตั้งมั่นในความซื่อสัตย์ สุจริต ทำงานแบบปรีชาหาหรือกัน ช่วยเหลือกัน โดยเฉพาะการพัฒนาฝีมือแรงงาน ขอให้ทำงาน กันในลักษณะหน่วยเคลื่อนที่เร็วและเต็มที่

- เวลาที่มีผู้ที่มาติดต่อเราอย่าบอกว่า ไม่ได้ ต้องตอบว่าทำอย่างไรถึงจะได้

4. การดำเนินการด้านต่าง ๆ ขอให้มีการติดตามและประเมินผลโดยผู้บังคับบัญชา ระดับต่างๆอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะผู้ตรวจ ราชการกระทรวง/กรมรับผิดชอบเขตจังหวัด เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาอุปสรรค และหาแนว ทางแก้ไขให้การปฏิบัติงานบรรลุผลสำเร็จตาม นโยบายด้วยดี

5. กระทรวงอยู่ระหว่างดำเนินการให้ ข้าราชการของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานไปอยู่ ส่วนภูมิภาค เพราะแต่ละจังหวัดปัญหาไม่ เหมือนกัน ส่วนระดับ 9 ต้องรอลักษณะหนึ่ง

6. ข้าราชการกรมการจัดหางานขอให้ อยู่บนความถูกต้องในเรื่องการส่งแรงงานไทย ไปทำงานต่างประเทศ ดูแลอย่าให้แรงงานถูกหลอก อย่าใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบและเลือกปฏิบัติ

7. หากผลงานของกระทรวงแรงงานไม่ มีความคืบหน้าเท่าที่ควร จำเป็นต้องปรับเปลี่ยน โยกย้ายข้าราชการไม่ว่าจะปรับเล็กหรือใหญ่ก็ ต้องดำเนินการ เพื่อให้ผู้ที่มีความตั้งใจทำงาน มี สมรรถนะในการทำงาน ได้มีโอกาสทำงาน สนองความต้องการของประชาชนต่อไป📝✍️

***สรุปจาก “สรุปคำกล่าวมอบนโยบายของ รมว. แรงงาน ให้แก่หัวหน้าส่วนราชการสังกัดกระทรวงแรงงาน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคเหนือ” ของ กลุ่มพัฒนายุทธศาสตร์ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน**



การศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่

การจัดทำข้อตกลงทางการค้า (FTA) ระหว่างไทยกับประเทศต่าง ๆ เพื่อเปิดเขตเสรีทางการค้า ส่งผลให้ธุรกิจภาคอุตสาหกรรมยานยนต์ มีอัตราการเจริญเติบโตสูงและมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ปริมาณเงินลงทุนจำนวนมหาศาลที่เข้ามาสู่ประเทศ และผลักดันให้การผลิตและการจ้างงานในอุตสาหกรรมยานยนต์ของไทยเพิ่มขึ้น การขยายตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์ดังกล่าวทำให้ประเทศไทยต้องพัฒนาศักยภาพสู่มาตรฐานความเป็นสากล เพื่อให้สามารถแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งศักยภาพในเรื่องฝีมือแรงงาน จึงจะสามารถเอื้อประโยชน์ต่อภาคอุตสาหกรรมได้ทันทั่วทั้งที่ การดำเนินกลยุทธ์ให้สนองตอบต่อยุทธศาสตร์จัดหาและพัฒนาแรงงานคุณภาพดังกล่าว จำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงานให้สอดคล้องกับภาคการผลิต กระทรวงแรงงานโดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กลุ่มงานวิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงได้มอบหมายให้ภาควิชาวิศวกรรมเครื่องกล และภาควิชาคณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ทำการศึกษาวิจัยเรื่องโครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย ระดับคุณภาพฝีมือแรงงานในกลุ่มแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่ในอุตสาหกรรมยานยนต์
- 2) ศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานอันพึงประสงค์ของอุตสาหกรรมยานยนต์
- 3) กำหนดมาตรการ แนวทาง รวมทั้งทิศทางและหลักสูตร

ในการพัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงานให้สอดคล้องกับเป้าประสงค์ของอุตสาหกรรมยานยนต์

วิธีการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ กำหนดศึกษาสถานประกอบการในอุตสาหกรรมยานยนต์ 2 ประเภทคือ โรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับรถยนต์หรือรถพ่วงและโรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับจักรยานยนต์ จักรยานสามล้อ หรือจักรยานสองล้อ ทั้งนี้ ต้องเป็นสถานประกอบการที่มีแรงงานผู้สำเร็จการศึกษาสายอาชีวระดับปวช. ถึง ปริญญาตรี และทำงานไม่เกิน 1 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ 1) ผู้ประเมิน (หัวหน้า) ผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ในสถานประกอบการจำนวน 1,647 คน จาก 785 สถานประกอบการ ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified Simple Random Sampling) ซึ่งหัวหน้าผู้ประเมินเหล่านี้จะทำการประเมินแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่ในสถานประกอบการของตนเองรวมจำนวน 3,601 คน และ 2) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วยผู้อำนวยการสถาบันยานยนต์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ผู้ช่วยอธิการบดีราชมนฑลศรีวิชัย และอดีตเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา โดยในกลุ่มผู้ประเมินผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ ใช้การตอบแบบสอบถาม ส่วนกลุ่มผู้เชี่ยวชาญใช้การสัมภาษณ์ ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ได้จำแนกคุณภาพฝีมือแรงงานเป็น 3 ระดับคือ

- 1) **คุณภาพฝีมือแรงงานขั้นต้น** จะประเมินสมรรถนะการทำงานในแง่ของทักษะเชิงช่าง

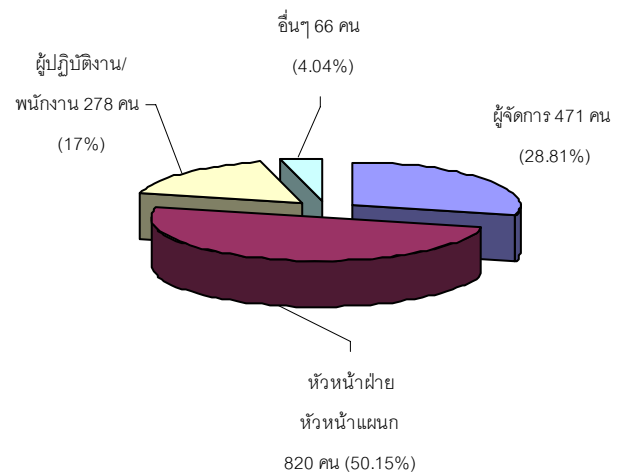
การใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ต่างๆ ความสามารถในการเชื่อม ความรู้ด้านเครื่องยนต์ ความรู้ด้านระบบส่งกำลังความรู้ด้านการบังคับเลี้ยว ความรู้ด้านการขึ้นรูปโลหะ ความรู้ด้านการหล่อโลหะ ความรู้ด้านการทำแม่พิมพ์พลาสติก ความรู้ด้านระบบไฟฟ้ารถยนต์ **2) คุณภาพฝีมือแรงงานชั้นกลาง** จะประเมินสมรรถนะการทำงานในแง่ของการใช้อิเล็กทรอนิกส์ในการควบคุมการทำงานมากขึ้นในประเด็นของทักษะเชิงช่าง ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ ทักษะการเขียนแบบ-อ่านแบบ ความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยเฉพาะศัพท์เทคนิครวมถึงทักษะต่างๆที่ใช้ในคุณภาพฝีมือขั้นต้น **3) คุณภาพฝีมือแรงงานขั้นสูง** จะประเมินสมรรถนะการทำงานในแง่ของทักษะทางวิศวกรรม การเขียนแบบ อ่านแบบ ออกแบบ การสั่งงานและคุมงานเบื้องต้น การวิเคราะห์วัสดุศาสตร์ ความรู้ด้านวิศวกรรมเครื่องยนต์ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ รวมถึงทักษะการใช้ในคุณภาพฝีมือขั้นต้น

ผลการศึกษาพบข้อมูลดังนี้

1) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ประเมิน
ผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ในอุตสาหกรรมยานยนต์
 พบว่า ร้อยละ 91.60 เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 36-40 ปี (ร้อยละ 23.25) มีการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 58.14) ส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่าย/หัวหน้าแผนก (ร้อยละ 50.15) ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน 5 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 40.20) สถานประกอบการส่วนใหญ่ (ร้อยละ 88.12) จ้างผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ 1-5 คน

แผนภูมิ 1 จำนวนและร้อยละของหัวหน้าผู้ประเมิน

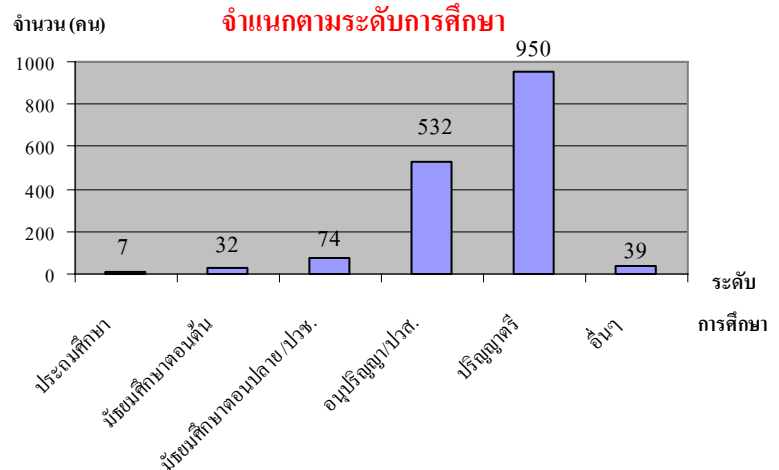
จำแนกตามตำแหน่งงาน



ที่มา : โครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่

แผนภูมิ 2 จำนวนและร้อยละของหัวหน้าผู้ประเมิน

จำแนกตามระดับการศึกษา



ที่มา : โครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่

2) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับแรงงานสำเร็จ

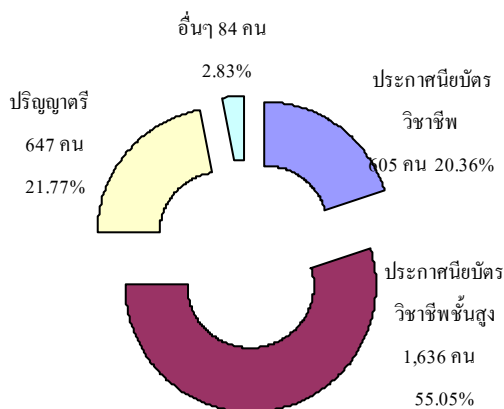
การศึกษาใหม่ในอุตสาหกรรมยานยนต์

(หัวหน้าผู้ประเมินให้ความเห็น)

แรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่ที่ทำงานในสถานประกอบการ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 94.32) โดยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21 - 23 ปี (ร้อยละ 43.87) จบการศึกษาสูงสุดในระดับ

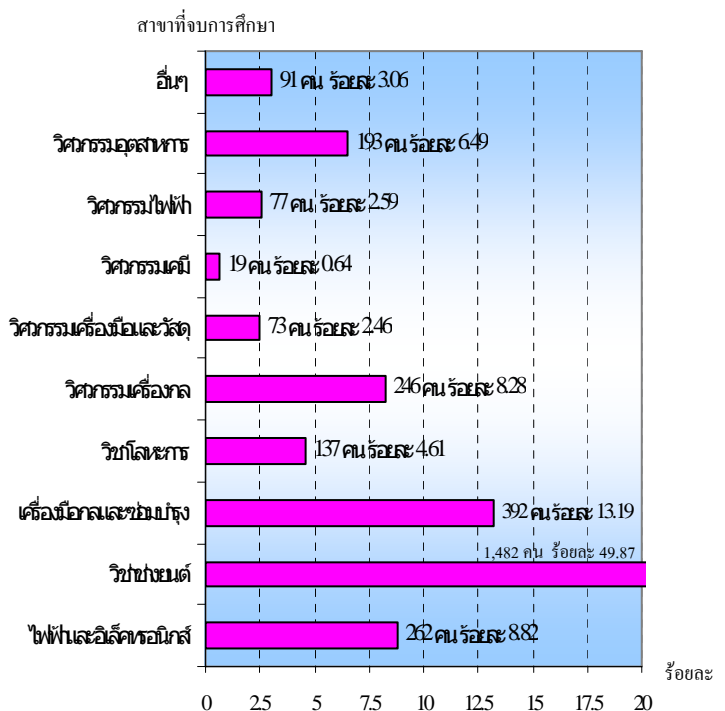
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ร้อยละ 55.05) สาขาวิชาช่างยนต์ (ร้อยละ 49.87) ส่วนมากจะเริ่มปฏิบัติงานในตำแหน่งซ่อมบำรุง (ร้อยละ 53.30) รองลงมาคือตำแหน่งสายการผลิต (ร้อยละ 25.74) แรงงานที่ได้รับค่าแรงงานรายวัน ส่วนใหญ่ได้รับวันละ 101 – 200 บาท (ร้อยละ 48.87) สำหรับผู้ได้รับรายเดือนส่วนใหญ่จะมีรายได้เดือนละ 5,001 – 10,000 บาท (ร้อยละ 53.24) และส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60.17) จะได้รับการอบรมเป็นระยะเวลา 3 เดือนก่อนปฏิบัติงานจริง

แผนภูมิ 3 จำนวนและร้อยละของแรงงานที่จบการศึกษาใหม่ในสถานประกอบการที่สำรวจ จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด



ที่มา : โครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่

แผนภูมิ 4 จำนวนและร้อยละของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่ในสถานประกอบการที่สำรวจ จำแนกตามสาขาที่จบการศึกษา



ที่มา : โครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่

3) ระดับคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่ โดยประเมินจากความเห็นของหัวหน้างาน พบว่ามีคุณภาพฝีมือในระดับปานกลางโดยคุณภาพฝีมือหรือความสามารถที่แรงงานจบใหม่มีสูงสุด 3 อันดับแรก (จัดอันดับจากค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปร) คือ ความสามารถอ่านแบบ รองลงมาคือความสามารถเขียนแบบเทคนิคและเลือกใช้วัสดุอุตสาหกรรม และความสามารถเชื่อมโลหะและประกอบชิ้นรูปผลิตภัณฑ์โลหะแผ่นเบื้องต้น ดังปรากฏในตาราง 1

**ตาราง 1 แสดงคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่
สำเร็จการศึกษาใหม่ จำแนกตามประเภทคุณภาพ
ฝีมือแรงงานและประเภทกิจการอุตสาหกรรมยานยนต์**

ประเภทคุณภาพฝีมือแรงงาน	อันดับคุณภาพฝีมือแรงงานตาม ประเภทกิจการ ในอุตสาหกรรมยานยนต์		
	รถจักรยานยนต์	รถยนต์	ภาพรวม
☑ ความสามารถอ่านแบบ	1	1	1
☑ ความสามารถเขียนแบบเทคนิคและ เลือกใช้วัสดุอุตสาหกรรม	2	2	2
☑ ความสามารถเชื่อมโลหะและประกอบ ชิ้นรูปผลิตภัณฑ์โลหะแผ่นเบื้องต้น	6	3	3
☑ ความสามารถถอดประกอบ เครื่องยนต์ แก๊สโซลีนและดีเซลตามคู่มือ	13	4	4
☑ ความสามารถถอด ตรวจสอบและ ประกอบชิ้นส่วนเครื่องยนต์	5	5	5
☑ ความสามารถปรับ แปรรูปและขึ้น รูปงานด้วยเครื่องมือกล	4	6	6
☑ ความสามารถบำรุงรักษาแบตเตอรี่ ระบบสแตร์ระบบประจุไฟฟ้าระบบแสงสว่าง ระบบไฟเตือนและสัญญาณตามคู่มือ	3	7	7

ที่มา : โครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จ
การศึกษาใหม่

หมายเหตุ : จัดอันดับตามค่าสัมประสิทธิ์ความแปรผันเพื่อใช้จัด
อันดับความสำคัญ และแสดงเฉพาะ 7 อันดับแรก
ของภาพรวม

4) คุณภาพฝีมือแรงงานอันพึงประสงค์

ผลการศึกษาสำรวจความคิดเห็นของ
หัวหน้าผู้ประเมินแรงงานหรือผู้ประกอบการต่อ
ความคาดหวังหรือความต้องการในคุณภาพฝีมือ
แรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่ โดย
พิจารณาตามระดับคุณภาพฝีมือ 3 ระดับ คือ
ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง พบว่าทักษะ
หรือความสามารถที่สถานประกอบการต้องการ
หรือคาดหวังจำแนกตามระดับเป็นดังนี้

☼ ในระดับคุณภาพฝีมือขั้นต้น สถาน
ประกอบการคาดหวังให้แรงงานที่สำเร็จ
การศึกษาใหม่มีทักษะ 5 อันดับแรกคือ 1) ทักษะ

เชิงช่างในการใช้เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ
2) วิเคราะห์วินิจฉัยปัญหา ตัดสินใจ รู้ขั้นตอน
กระบวนการของงานเป็นอย่างดี 3) สามารถนำ
ความรู้และทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยี
ใหม่ได้ 4) สามารถตัดสินใจเลือกใช้วิธีในการ
ทำงานได้อย่างเหมาะสม และ 5) ควรมี
ความสามารถสื่อสารทางเทคนิค

☼ ระดับคุณภาพฝีมือขั้นกลาง

สถานประกอบการคาดหวังหรือต้องการ คือ
1) ทักษะเชิงช่างในการใช้เครื่องมือเครื่องใช้
ต่างๆ 2) ความสามารถในการสั่งงานและ
คุมงานเบื้องต้น อันดับ 3) สามารถตัดสินใจ
เลือกใช้วิธีการทำงานได้อย่างเหมาะสม 4) นำ
ความรู้และทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยี
ใหม่ได้ และ 5) สามารถให้คำแนะนำแก่
ผู้ได้บังคับบัญชาได้

☼ ระดับคุณภาพฝีมือแรงงานขั้นสูง

ความต้องการหรือคาดหวัง 5 อันดับแรกคือ
1) ความสามารถในการสั่งงานและคุมงาน
เบื้องต้น 2) สามารถตัดสินใจเลือกใช้วิธีการ
ทำงานได้อย่างเหมาะสม 3) สามารถให้
คำแนะนำผู้ได้บังคับบัญชาได้ 4) สามารถ
วิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหา การตัดสินใจ รู้ขั้นตอน
กระบวนการของงานเป็นอย่างดี และ 5) ควรมี
ความสามารถสื่อสารทางเทคนิค รายละเอียด
ปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงอันดับคุณภาพฝีมือแรงงานอันพึงประสงค์ของหัวหน้าผู้ประเมิน จำแนกตามระดับคุณภาพฝีมือแรงงาน และประเภทคุณภาพฝีมือแรงงาน

ประเภททักษะที่สถานประกอบการต้องการ	อันดับคุณภาพฝีมือที่พึงประสงค์จำแนกตามประเภทคุณภาพฝีมือแรงงาน		
	ขั้นต้น	ขั้นกลาง	ขั้นสูง
○ ทักษะเชิงช่างในการใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ต่างๆ	1	1	6
○ สามารถวิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหา การตัดสินใจ รู้ขั้นตอนกระบวนการของงานเป็นอย่างดี	2	6	4
○ นำความรู้และทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ได้	3	4	7
○ การตัดสินใจสามารถเลือกใช้วิธีทำงานได้อย่างเหมาะสม	4	3	2
○ ความสามารถสื่อสารทางเทคนิค	5	7	5
○ ความสามารถในการสั่งงานและคุมงานเบื้องต้น	6	2	1
○ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะศัพท์เทคนิค	7	10	9
○ สามารถให้คำแนะนำผู้ได้บังคับบัญชาได้	8	5	3
○ ความรู้ด้านวิศวกรรมยานยนต์	16	8	15
○ ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์	13	12	8

ที่มา : โครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่

หมายเหตุ : จัดอันดับตามค่าสัมประสิทธิ์ความแปรผันเพื่อใช้จัดอันดับความสำคัญ แสดงเฉพาะ 8 อันดับแรกของแต่ละประเภทคุณภาพฝีมือ

5) ด้านทัศนคติต่อจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพที่หัวหน้าผู้ประเมินมีต่อแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่ พบว่าโดยภาพรวมแรงงานสำเร็จใหม่มีการปฏิบัติโดยคำนึงถึงความปลอดภัยในการทำงานและสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการสูงสุด รองลงมาคือ ปฏิบัติตามขั้นตอนและระเบียบของสถานประกอบการ และปฏิบัติงานมีผลสำเร็จของงานได้คุณภาพตามข้อกำหนด ทั้งนี้ หัวหน้างานในสถานประกอบการรถจักรยานยนต์ จะมีความเห็นสอดคล้องกับภาพรวมทั้ง 5 อันดับแรก ขณะที่สถานประกอบการเกี่ยวกับรถยนต์ มีความเห็นสอดคล้องกับภาพรวมเฉพาะอันดับแรกเพียงอันดับเดียวคือ ปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงความปลอดภัยในการ

ทำงานและสิ่งแวดล้อม ขณะที่อันดับรองลงมาคือ ใช้ระยะเวลาการปฏิบัติงานอย่างเหมาะสมตามที่สถานประกอบการกำหนด และอันดับ 3 คือ ปฏิบัติตามขั้นตอนและระเบียบของสถานประกอบการ ดังปรากฏรายละเอียดตามตาราง 3

ตาราง 3 แสดงความคิดเห็นของหัวหน้าผู้ประเมินต่อทัศนคติด้านจริยธรรมและจรรยาบรรณของแรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่ในสถานประกอบการอุตสาหกรรมยานยนต์ จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม

จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพของแรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่	อันดับของทัศนคติที่มีของแรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรมยานยนต์		
	รถจักรยานยนต์	รถยนต์	รวม
▶ แรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่มีการปฏิบัติโดยคำนึงถึงความปลอดภัยในการทำงานและสิ่งแวดล้อมภายในสถานประกอบการเช่น ไม่วางสิ่งของให้เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน	1	1	1
▶ แรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่ปฏิบัติตามขั้นตอนและระเบียบของสถานประกอบการ	2	3	2
▶ แรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่มีผลสำเร็จของงานได้คุณภาพ ตามข้อกำหนด	3	4	3
▶ แรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่ใช้ระยะเวลาการปฏิบัติงานอย่างเหมาะสมตามที่สถานประกอบการกำหนด	4	2	4
▶ แรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่เลือกใช้วัสดุอย่างประหยัด คุ่มค่า	5	6	5
▶ แรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่มีการร่วมกิจกรรมทางสังคมกับผู้ร่วมงาน	8	5	8

ที่มา : โครงการศึกษาคุณภาพฝีมือแรงงานของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาใหม่

หมายเหตุ : จัดอันดับจากค่าสัมประสิทธิ์ความแปรผันเพื่อใช้จัดอันดับความสำคัญ แสดงเฉพาะ 5 อันดับแรกของแต่ละประเภทอุตสาหกรรม

6) การทดสอบสมมุติฐาน การศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดสมมุติฐานไว้ 2 ประการคือ

6.1) ตำแหน่งของหัวหน้าผู้ประเมินและประเภทอุตสาหกรรม (จักรยานยนต์และรถยนต์) ต่างกันมีผลต่อความคาดหวังฝีมือแรงงานต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า ในระดับคุณภาพฝีมือแรงงานขั้นต้น ตำแหน่งงานของผู้ประเมินต่างกันไม่มีผล

ต่อความคาดหวัง ขณะที่ประเภทอุตสาหกรรมต่างกัน จะมีผลต่อความคาดหวังฝีมือแรงงาน โดยประเภทรถจักรยานยนต์ จะคาดหวังสูงกว่าประเภทรถยนต์ สำหรับระดับคุณภาพฝีมือแรงงาน ขั้กลางและขั้สูง มีผลการศึกษาเหมือนกัน กล่าวคือ ประเภทตำแหน่งงานของผู้ประเมิน ต่างกันจะมีผลต่อความคาดหวังต่างกัน โดยผู้ประเมินที่เป็นผู้จัดการมีความคาดหวังหรือ ต้องการคุณภาพฝีมือแรงงานน้อย ขณะที่ ตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานหรือพนักงานจะคาดหวังมาก

6.2) ตำแหน่งหัวหน้าผู้ประเมินและประเภทอุตสาหกรรมต่างกันมีผลให้ทัศนคติที่มี ต่อแรงงานสำเร็จการศึกษาใหม่ด้านจิตสำนึกในการทำงานต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า ตำแหน่งต่างกัน ไม่มีผลต่อทัศนคติต่อแรงงานสำเร็จการศึกษาด้าน จิตสำนึกในการทำงาน ขณะที่ประเภทอุตสาหกรรม ต่างกันจะมีทัศนคติต่อแรงงานสำเร็จการศึกษา ด้านจิตสำนึกการทำงานต่างกันโดยประเภท รถจักรยานยนต์ มีทัศนคติสูงกว่าประเภทรถยนต์

7) การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่ามีความเห็นตรงกันว่า การสำรวจความต้องการฝีมือ แรงงานในอุตสาหกรรมยานยนต์เป็นสิ่งที่ จำเป็นต้องมีการสำรวจ และต้องทำอย่างต่อเนื่อง เป็นช่วงๆ เพื่อการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้อง กับความต้องการ สำหรับหลักสูตรในการผลิต นักศึกษา ผู้เชี่ยวชาญได้แสดงทัศนะว่าพื้นฐาน หลักสูตรควรคงไว้ และเพิ่มเติมองค์ความรู้เกี่ยวกับ เทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาในหลักสูตรโดยควร ปรับปรุงหลักสูตรทุก ๆ 2 - 4 ปี จัดการเรียนที่มี ภาทฤษฎี 50% และ ปฏิบัติจริง 50% โดยเป็น ระบบ Problem Base หรือ Project Base และเปิด โอกาสให้นักศึกษาได้สัมผัสภาคอุตสาหกรรม จริงๆ (Site Visit) อย่างน้อยภาคการศึกษาละ 1-2 ครั้ง นอกจากนี้หลักสูตรต้องมีเนื้อหาเกี่ยวกับ พลังงานและเชื้อเพลิงทดแทน ผลกระทบ

สิ่งแวดล้อม ระบบ Recycling ของยานยนต์ ระบบ ISO 9000 ISO 14000 รวมถึงการปลูกฝังจิตสำนึก ในการทำงาน และการทำงานเป็นทีมด้วย

8. การศึกษาค้นคว้าได้นำเสนอ ข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้

8.1) รัฐบาลควรมีกุยุทธ์ส่งเสริมให้ มีแรงงานคุณภาพเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยใช้กลไกกระทรวงแรงงาน และ กระทรวงศึกษาธิการในการสร้างทัศนคติที่ดีต่อ อุตสาหกรรมยานยนต์

8.2) กรมพัฒนาฝีมือแรงงานควร ปรับปรุงมาตรฐานฝีมือแรงงานให้สอดคล้องกับ การพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในภาคอุตสาหกรรม ยานยนต์ เนื่องจากคุณลักษณะของฝีมือแรงงาน ต่างกับมาตรฐานฝีมือแรงงานที่กำหนดไว้

8.3) การพัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงาน เพื่อยกระดับความสามารถในการแข่งขัน รองรับ การเป็นศูนย์กลางยานยนต์แห่งเอเชีย (Detroit Of Asia) โดยทิศทางและหลักสูตรสำหรับฝีมือแรงงาน ขั้ต้น ควรเน้นทักษะเชิงช่างในการใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ เน้นความสามารถด้านวิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหา ตัดสินใจและการนำความรู้และ ทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ๆ สำหรับ ระดับกลางควรเน้นการใช้อิเล็กทรอนิกส์ในการ ควบคุมการทำงานให้มากขึ้นในประเด็นทักษะเชิงช่าง ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ การเขียนแบบอ่านแบบ และในส่วนระดับสูง ควรเน้นทักษะด้านการ เขียนแบบ อ่านแบบ การออกแบบ ความสามารถ การสั่งงานและควบคุมเบื้องต้น การตัดสินใจ และเลือกใช้วิธีการทำงานได้เหมาะสม การให้ คำแนะนำผู้ได้บังคับบัญชา

8.4) กระทรวงแรงงานควรจัดการ ฝึกอบรมเพิ่มเติมให้กับฝีมือแรงงานทุกระดับใน ด้านความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อการสร้าง จิตสำนึกในการทำงานที่ดี

ทิศทางตลาดแรงงานอาเซียน (อดีต ปัจจุบัน อนาคต)

โกวิทย์ บุรพพานินทร์

ผู้อำนวยการกลุ่มงานวิเทศสัมพันธ์

สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

1. ช่วง ค.ศ. 2000 – 2006

1.1 อัตราการเติบโตของกำลังแรงงานเฉลี่ยร้อยละ 2.2 ต่อปี ทำให้ช่วงดังกล่าวกำลังแรงงานของอาเซียนเพิ่มขึ้นเกือบ 36 ล้านคน ที่เพิ่มมากคือ เขมร ประมาณร้อยละ 52.8 ฟิลิปปินส์ ร้อยละ 20 ลาวร้อยละ 24.5 สิงคโปร์และไทยต่ำสุดน้อยกว่าร้อยละ 9

1.2 นับแต่ปี ค.ศ. 2000 ภาพการณ์มีงานทำของกลุ่มประเทศอาเซียนได้เพิ่มขึ้นตลอด (ร้อยละ 11.8) ไทยเพิ่มจาก 235.2 ล้านคน เป็น 263 ล้านคนหรือเพิ่มเป็นจำนวน 27.8 ล้านคน แต่ภาพการณ์ว่างงานจัดว่ายังคงสูงอยู่ ช่วงดังกล่าวคนว่างงานเพิ่มขึ้นจาก 6.3 ล้านคนเป็น 18.6 ล้านคน ทำให้อัตราการว่างงานของประเทศกลุ่มอาเซียนเพิ่มจากร้อยละ 5 เป็นร้อยละ 6.6 อินโดนีเซียจัดเป็นประเทศมีอัตราการว่างงานสูงสุด (เพิ่มจากร้อยละ 6.1 ในปี 2000 เป็นร้อยละ 10.4 ในปี 2006) ในขณะที่ประเทศอื่นๆ อัตราว่างงานอยู่ระหว่างร้อยละ 3 – 4

1.3 คนในวัยหนุ่ม / สาว อายุระหว่าง 15 – 24 ปี (ร้อยละ 21.6 ของกำลังแรงงานอาเซียน) พบว่าเป็นกลุ่มว่างงานสูงสุด (ร้อยละ 58.7) ของผู้ว่างงานทั้งหมด ในมาเลเซียร้อยละ 11.7 (ปี 2004) ฟิลิปปินส์ ร้อยละ 16.4 (ปี 2006) อินโดนีเซีย ร้อยละ 30.6 (ปี 2006)

1.4 ภาพการณ์ว่างงาน ดูแล้วน่าจะเป็นปัญหา แต่ในทางข้อเท็จจริงกลุ่มเยาวชนมีการศึกษาที่ว่างงานมีปัญหามากกว่าใครทั้งหมด สำหรับกลุ่มอื่นๆ จะมีทางออกเพราะการว่างงานสำหรับกลุ่มอื่นๆ เป็นเรื่องฟุ่มเฟือย ทางออกคือการไหลเข้าสู่แรงงานนอกระบบทำให้ภาคแรงงานนอกระบบในภูมิภาคมีสัดส่วนที่สูงมาก โดยเฉพาะในอินโดนีเซีย เขมร ฟิลิปปินส์ ไทย

1.5 สภาพะของตลาดแรงงานข้างต้น แม้อาเซียนจะรณรงค์จัดความยากจนลงได้อย่างต่อเนื่อง แต่อาเซียนยังคงมีประชากรยากจนสูงอยู่ จากคนทำงานกว่า 262 ล้านคน ในปี 2006 พบว่ากว่า 148 ล้านคน มีรายได้น้อยกว่าวันละ 2 เหรียญสหรัฐ ในจำนวนนี้ 28.5 ล้านคน มีรายได้น้อยกว่าวันละ 1 เหรียญหรือ 1 คนในทุก 10 คน (ฟิลิปปินส์ 1 คนในทุก 5 คน เขมร / ลาว 1 คนในทุก 3 คน)

1.6 ประสิทธิภาพในการผลิตของแรงงานก็มีปัญหา ทั้งในระหว่างกลุ่มอาเซียนด้วยกัน และระหว่างอาเซียนกับจีน และอินเดีย ยกตัวอย่างประสิทธิภาพของแรงงานสิงคโปร์ สูงกว่าเขมร 17 เท่า สูงกว่าพม่า 10.6 เท่า และสูงกว่าเวียดนาม 10 เท่า

1.7 อย่างไรก็ตามควบคู่ไปกับภาวะข้างต้น อีกมุมหนึ่งจะเห็นภาพการ



เปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานด้วย โชคดีที่กลุ่มอาเซียนมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจต่อเนื่อง มีพื้นฐานทรัพยากรที่เข้มแข็ง (ยกเว้นสิงคโปร์) และการขยายตัวของการส่งออกส่งผลให้หลายประเทศในภูมิภาคมีอัตราการขยายตัวเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว (เขมร / เวียดนาม)

1.8 ที่เห็นชัดเจนก็คือ การโยกย้ายของกำลังแรงงาน จากภาคเกษตรมาสู่ภาคนอกเกษตร ซึ่งนำไปสู่การเคลื่อนย้ายแรงงานอย่างกว้างขวาง

ขณะเดียวกันได้สะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างการผลิต การจ้างงาน ซึ่งนำไปสู่ปัญหาความไม่มั่นคงในด้านต่าง ๆ

2. แนวโน้มช่วงปี ค.ศ. 2005 – 2015

2.1 ในปี 2015 คาดว่ากำลังแรงงานของอาเซียนจะเพิ่มขึ้นอีก 55 ล้านคน (ร้อยละ 19.8)

โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศที่มีแรงงานนอกระบบจำนวนมากเช่น ลาว เขมร ฟิลิปปินส์

2.2 สำหรับสิงคโปร์กับไทย จะประสบปัญหาตรงกันข้าม กำลังแรงงานจะลดลง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของประชากร (เกิดน้อย / มีผู้สูงอายุมาก) จะประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

2.3 สัดส่วนคนยากจนจะลดลงในปี 2015 คนทำงานได้น้อยกว่าวันละ 1 เหรียญสหรัฐจะลดลงจากร้อยละ 10.8 ในปี 2006 เหลือร้อยละ 7.8 ในปี 2015 อย่างไรก็ตามอย่างน้อย 150 ล้านคน จะขยับรายได้ขึ้นเป็นวันละ 2 เหรียญสหรัฐในปี 2015 ซึ่งหมายถึง

ว่าเกือบร้อยละ 50 ของคนทำงานในอาเซียนจะมีรายได้ไม่น้อยมาก

2.4 การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์เกิดขึ้นในภูมิภาคนี้ เฉกเช่น ภูมิภาคอื่นๆ โดยเฉพาะเมื่อถูกกดดันจากการค้า การลงทุน การแข่งขันที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างการจ้างงานเพิ่มขึ้นอย่างมากในภาคนอกเกษตร โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรม บริการ (บริการจะแซงหน้าอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 40)

2.5 ภาคเมืองจะมีบทบาทสำคัญรองรับการเคลื่อนย้ายแรงงาน เห็นได้ชัดที่ ลาว เขมร เวียดนาม ในขณะที่แรงงานนอกระบบจะยังคงอยู่

2.6 สิ่งที่ทำนายในอนาคต ก่อนไปถึง 2015

(1) หลายประเทศจำเป็นต้องปรับคุณภาพของคนทำงาน เพื่อเพิ่มผลผลิต มิเช่นนั้นจะถอยหลัง อย่างเช่นกรณีของไทย เพราะความได้เปรียบหดหายไป

(2) จีน อินเดีย จะแซงหน้าไปไกล (จีนไปไกลมาก อินเดียจะไล่ติด ๆ แล้ว แซงหน้า) แต่ในแง่ดี จีนจะเป็นตลาดใหญ่ของอาเซียนในหลาย sectors โดยเฉพาะ sectors ที่ใช้แรงงานในภาค Secondary Labor Market

(3) การเคลื่อนย้ายแรงงานจะคงอยู่ หลากหลาย และมีปัญหาจึงจำเป็นต้องจัดระบบการเคลื่อนย้ายแรงงานที่เป็นระบบมากกว่าที่เป็นอยู่



3. การเคลื่อนย้ายแรงงานในภูมิภาค อาเซียน

3.1 ภายใต้กรอบที่ระยะทางและเวลาไม่ใช่เป็นอุปสรรคต่อไป การเคลื่อนย้ายแรงงานในภูมิภาคนี้จะมีความเข้มข้นหลากหลาย

3.2 ผู้อพยพเคลื่อนย้ายในภูมิภาคอาเซียน คาดว่าจะมีประมาณ 13.5 ล้านคนในปี 2005 ในจำนวนนี้ 5.3 ล้านหรือร้อยละ 39 เคลื่อนย้ายในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกัน ร้อยละ 26 ไปสหรัฐอเมริกา ร้อยละ 9 ไปกลุ่มประเทศอียู และร้อยละ 26 ไปภูมิภาคอื่น ๆ โดยเฉพาะตะวันออกกลาง

3.3 ร้อยละ 90 ของผู้อพยพจากพม่า (ประมาณ 1.6 ล้านคน) จะอยู่ในกลุ่มภูมิภาคอาเซียน โดยเฉพาะในไทยซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงกว่าพม่า 8 เท่า รวมทั้งจากเขมรและลาว สำหรับอินโดนีเซียซึ่งประมาณการผู้อพยพ 2.3 ล้านคน ร้อยละ 59 อยู่ในภูมิภาคอาเซียนโดยเฉพาะมาเลเซีย (มีรายได้ต่อหัวสูงกว่าอินโดนีเซีย 3 เท่า) และที่ไปมาเพราะชายแดนเชื่อมต่อกันก็มีสิงคโปร์กับมาเลเซีย คาดว่าชาวมาเลเซีย 1.5 ล้านคนทำงานอยู่ในสิงคโปร์ในลักษณะไปกลับ และชาวสิงคโปร์ 230,000 คน ทำงานในมาเลเซียในลักษณะไปกลับเช่นกัน

3.4 ฟิลิปปินส์ เวียดนาม จะมีผู้อพยพไปที่อื่น ๆ นอกจากอาเซียนเป็นจำนวนมาก ฟิลิปปินส์มีผู้อพยพในกลุ่มอาเซียนเพียง

ร้อยละ 14 จากผู้อพยพทั้งหมด โดยเฉพาะมีมากในสหรัฐอเมริกาถึงร้อยละ 44 และตะวันออกกลาง ร้อยละ 39 ส่วนเวียดนามมีมากในสหรัฐอเมริกา ร้อยละ 48 และเพียงร้อยละ 12 ที่อพยพอยู่ในกลุ่มอาเซียน โดยเฉพาะในเขมร และมาเลเซีย

3.5 ในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน ประเทศผู้รับรายใหญ่มีไทยกับมาเลเซียซึ่งรับผู้อพยพจากประเทศในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน ประมาณประเทศละ 35% ประเทศอื่น ๆ ก็มี บรูไน สิงคโปร์ เขมร กรีนิสคโปร์รับผู้อพยพจากอาเซียนคิดเป็นร้อยละ 21 เขมรร้อยละ 6 โดยรับจากเวียดนาม / ไทย ส่วนประเทศผู้ส่งรายใหญ่ มีอินโดนีเซียร้อยละ 27 และพม่า ร้อยละ 23

3.6 ประเทศอาเซียนมีผู้อพยพทำงานที่หลากหลาย นับตั้งแต่เกษตร งานบ้าน อุตสาหกรรม บริการ ก่อสร้าง ส่วนใหญ่เป็นแรงงานตลาดล่าง ฟิลิปปินส์จัดส่งแรงงานฝีมือในสัดส่วนที่สูง ขณะที่ไทยแรงงานประเภทฝีมือมีเพียงร้อยละ 3.4

3.7 การจัดส่งรายได้ของผู้อพยพเพิ่มขึ้นโดยตลอด ในปี 2005 คาดว่ามีประมาณ 26,000 ล้านเหรียญ ในจำนวนนี้เป็นของผู้อพยพในอินโดนีเซีย ร้อยละ 8 ฟิลิปปินส์ ร้อยละ 62 ไทย ร้อยละ 9 เวียดนาม ร้อยละ 15 ตัวเลขนี้ต่ำกว่าความเป็นจริงมากโดยเฉพาะการจัดส่งรายได้ของแรงงานนอกระบบที่ไม่ได้รวมเอาไว้



สารพันงานวิจัย

ตอนเขียนต้นฉบับเป็นช่วงฤดูร้อน ร้อนแสนร้อนอากาศเมืองไทย แต่เมื่อรายงานฉบับนี้คลอเคลียถึงมือท่านผู้อ่านก็ล่วงเข้าสู่หน้าฝน พอดีพอดี ฝนที่ตกทางโน้น.....เปียกถึงคนทางนี้ 🎵 🎵 🎵 เปียกๆ และเลอะแฉะอย่างนี้ หลายท่านคงไม่อยากออกนอกบ้าน หรือออกจากที่ทำงานให้รำคาญใจ หากจะหาผลงานวิจัยด้านแรงงานสักเล่มไม่ต้องเดินทางไปไกลให้เหนื่อยและเปียก นั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ก็ค้นหาได้แล้วสบายใจ... 🧸🧸🧸 ฉบับนี้จึงขอใช้เนื้อที่คอลัมน์สารพันงานวิจัย ประชาสัมพันธ์ Website ฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงานให้รู้จักดียิ่งขึ้น หลังจากที่เกริ่นนำมาแล้วหลายฉบับว่า กระทรวงแรงงานอยู่ระหว่างการปรับปรุงและพัฒนาระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงานให้โดนใจผู้ใช้บริการตามข้อเสนอแนะที่มีเข้ามามากมาย หลังจากที่ได้ศึกษาเพื่อปรับปรุงแล้วขณะนี้ Website ของเราพัฒนาเสร็จเรียบร้อยแล้วจ้า!!! เดือนพฤษภาคมนี้จะได้เห็นโฉมใหม่ของระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงานกัน คอยติดตามว่าจะโดนใจกันเพียงใด

ระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงานเปิดให้บริการเมื่อไร ?

สำหรับระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงานนี้เป็นระบบที่กระทรวงแรงงานได้จัดทำและให้บริการครั้งแรกในปี 2548 ต่อมาในปี 2550 ได้ปรับปรุงและพัฒนาระบบใช้ระยะเวลา 10 เดือน โดยระบบใหม่สามารถใช้งานแทนที่ระบบเดิมได้ในเดือนพฤษภาคม 2551 นี้ ซึ่ง

ระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงานจัดทำขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมผลงานวิจัยเฉพาะด้านแรงงาน ทั้งที่เป็นลิขสิทธิ์ของหน่วยงานสังกัดกระทรวงแรงงาน ได้แก่ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กรมการจัดหางาน กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และสำนักงานประกันสังคม รวมถึงผลงานวิจัยด้านแรงงานของหน่วยงานภายนอกกระทรวง ได้แก่ สถาบันการศึกษา องค์กรต่าง ๆ และเผยแพร่เป็นบริการแก่ผู้บริหาร นักวิชาการ ข้าราชการ นักศึกษา และผู้สนใจทั่วไป โดยไม่เสียค่าบริการใด ๆ ขณะเดียวกันผู้ใช้บริการสามารถเข้าใช้งานได้โดยไม่ต้องมี Password ให้ง่าย และมีความสะดวกที่ง่ายไม่ซับซ้อน โดยจะได้กล่าวอย่างละเอียดต่อไป

มีอะไรในระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงาน ?

ในประการแรก คือมีผลงานวิจัยด้านแรงงานให้ท่านเลือกค้น ซึ่งผลงานวิจัยในระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงานกระทรวงแรงงานที่รวบรวมไว้ในปัจจุบันมีจำนวนประมาณ 1,800 เรื่อง โดยผลงานวิจัยด้านแรงงานของกระทรวงแรงงานจะเป็นผลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ (Full Text) กล่าวคือแสดงเนื้อหาครบถ้วนทุกบททั้งเล่ม มีจำนวนประมาณ 250 เล่ม ส่วนที่เหลือซึ่งเป็นผลงานวิจัยของหน่วยงานภายนอกได้แก่ สถาบันการศึกษาต่าง ๆ เช่น มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ฯลฯ หรือองค์กรต่าง ๆ อาทิ สถาบันวิจัยเพื่อการ

พัฒนาประเทศไทย (TDRI) สถาบันวิจัย
ประชากร เป็นต้น ผลงานประเภทนี้จะแสดง
เป็นบทคัดย่อ หรือบทสรุปผู้บริหารซึ่งมี
ประมาณ 1,550 เล่ม ฉะนั้นท่านสามารถเลือกได้
ว่าต้องการผลงานวิจัยประเภทใด

ประการต่อมา หากท่านมีผลงานวิจัย
ด้านแรงงานที่ได้ทำการศึกษาแล้วและต้องการ
เผยแพร่เพื่อเป็นวิทยาทานให้แก่ผู้อื่นได้ใช้
ประโยชน์ต่อไป ก็สามารถเข้าไปร่วมเผยแพร่ได้

ประการที่ 3 ระบบใหม่นี้หากเป็น
ชาวต่างชาติหรือผู้สนใจจากภาษาอังกฤษก็
สามารถเข้าใช้บริการได้ เพราะระบบออกแบบ
เพิ่มเติมเมนูภาษาอังกฤษให้เป็นอีกทางเลือกหนึ่ง
ดังนั้น การค้นหาหรือเผยแพร่งานวิจัย จะทำได้
2 ภาษา ส่วนการแสดงผลงานวิจัยจะปรากฏ
ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษควบคู่กันไป
สำหรับผลงานวิจัยฉบับภาษาอังกฤษคงต้อง
ใจเย็นไว้หน่อยเพราะเป็นระยะเริ่มต้นของการ
รวบรวมผลงาน

ประการที่ 4 ระบบได้นำเสนอ
ผลงานวิจัยที่น่าสนใจ โดยจะคัดเลือก
ผลงานวิจัยด้านแรงงานของกระทรวงแรงงาน
และปรับเปลี่ยนทุกไตรมาส (3 เดือน)

ประการที่ 5 ระบบจะทำการ
ประมวลผลงานวิจัยยอดนิยม 10 อันดับแรก
โดยเก็บรวบรวมจากผู้เข้าใช้บริการว่าเล่มใดมี
ผู้สนใจเปิดอ่านมากที่สุด 10 อันดับแรกเมื่อ
เปรียบเทียบกับผลงานวิจัยทั้งหมดในฐาน โดย
เริ่มนับจากเดือนมกราคมของแต่ละปี และจะทำ
การประมวลผลใหม่ในปีต่อ ๆ ไป

ประการที่ 6 ระบบได้เพิ่มเติมเรื่องการ
ประชาสัมพันธ์ข่าวทุนอุดหนุนงานวิจัยด้าน
แรงงาน โดยปัจจุบันหน่วยงานในสังกัด

กระทรวงแรงงานบางแห่งเช่น สำนักงาน
ประกันสังคมมีทุนอุดหนุนให้กับผู้ศึกษาวิจัย
เป็นประจำทุกปี ระบบนี้จึงเป็นแหล่ง
ประชาสัมพันธ์ทุนให้หน่วยงานในสังกัดทุก
หน่วยกรณีที่หน่วยงานนั้นมีทุนอุดหนุน ให้ได้
ทราบกฎ กติกาของการรับสมัคร

ประการที่ 7 ระบบมีการประกาศข่าวต่าง ๆ
เกี่ยวข้องกับงานวิจัยด้านแรงงานของแต่ละ
หน่วยงานในสังกัดกระทรวงแรงงานให้ได้ทราบกัน

ประการที่ 8 ระบบจะนำเสนอ
โครงการ วิจัย ของ หน่วยงาน สังกัด
กระทรวงแรงงานที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน
และยังไม่แล้วเสร็จ เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบ
ว่าในปีนี้มีผลงานวิจัยอะไรบ้างที่จะผลิต
ออกมาเพื่อลดความซ้ำซ้อนของผลงานวิจัยที่จะ
เกิดขึ้นในอนาคต โดยเปิดโอกาสให้ผู้ใช้บริการ
ได้ตอบแบบสำรวจของโครงการวิจัย กรณีที่
โครงการวิจัยนั้นมีแบบสำรวจที่ต้องการให้
รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายภายนอก เพื่อ
เป็นทางเลือกหนึ่งในการรวบรวมข้อมูลงานวิจัย

ประการที่ 9 ผู้ใช้บริการสามารถดูการ
ประมวลผลงานวิจัยของฐานข้อมูลนี้ได้ว่าใน
แต่ละประเด็นของการศึกษา พื้นที่ กลุ่มเป้าหมาย
ปีที่ศึกษา ปีที่จัดพิมพ์ ฯลฯ มีการศึกษาวิจัยอยู่
ในปริมาณมากน้อยหรือสัดส่วนเท่าใด เพื่อ
นำไปสู่การกำหนดประเด็นหัวข้อการศึกษาวิจัย
รวมทั้งขอบเขตการศึกษาวิจัยในอนาคตอีกด้วย

ประการที่ 10 ระบบมีการเชื่อมโยง
(Link) กับ Website ของหน่วยงานภายนอกที่
เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเพื่อเป็นทางเลือกให้ผู้ใช้บริการ
เข้าถึงบริการหน่วยงานอื่นได้อย่างรวดเร็ว

ประการที่ 11 ระบบเปิดโอกาสให้
ผู้ใช้บริการร่วมแสดงความคิดเห็นหรือสอบถาม

ข้อสงสัยเกี่ยวกับการใช้งานฐานข้อมูลงานวิจัย
ด้านแรงงาน รวมทั้งให้ผู้ให้บริการท่านอื่นได้ดู
คำถามคำตอบและร่วมแสดงความคิดเห็นใน
ประเด็นคำถามที่มีผู้สอบถามเข้ามาอีกด้วย

ประการที่ 12 ให้ผู้ให้บริการสามารถ
แสดงความพึงพอใจต่อการใช้งานระบบและ
ความคิดเห็นต่าง ๆ หากต้องการปรับปรุงเพื่อ
ผู้ดูแลระบบจักได้รวบรวมสู่การพัฒนาในอนาคต

วิธีการใช้งานอย่างไร

การเข้าสู่ระบบ ระบบฐานข้อมูลการ
วิจัยด้านแรงงานสามารถเข้าสู่ระบบได้ 2 วิธีคือ

- 1) เข้าที่ระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงาน
โดยตรงโดยพิมพ์ <http://research.mol.go.th>
- 2) เข้าผ่าน Website กระทรวงแรงงานที่
WWW.mol.go.th เลือกเมนู “ฐานข้อมูลงานวิจัย
ด้านแรงงาน” ซึ่งอยู่ด้านซ้ายมือของหน้าเมนูหลัก

เมื่อเข้าสู่ระบบในหน้าเมนูหลัก จะปรากฏดังนี้

Annotations on the left side of the screenshot:

- ค้นหาบทความวิจัย (Search for research articles)
- ค้นหาโครงการวิจัย (Search for research projects)
- ค้นหาบทความวิจัยฉบับสมบูรณ์ (Search for complete research articles)
- เผยแพร่ผลงานวิจัย (Publish research results)
- โครงการวิจัยที่กำลังดำเนินการ (Research projects currently in progress)
- ทุนอุดหนุน (Funding)
- Webboard

Annotations on the right side of the screenshot:

- รายงานวิจัยที่น่าสนใจ (Interesting research reports)
- Link หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (Link to related agencies)
- การค้นหแบบรวดเร็ว (Fast search)
- งานวิจัย 10 อันดับยอดนิยม (Top 10 popular research works)

ลำดับ/Rank	vw/B.E	ชื่อโครงการ/Title	จำนวนผู้ชม/Viewer
1	48	แนวทางการศึกษาแรงงานข้ามชาติในประเทศไทย (แรงงานข้ามชาติ)	82
2	48	รายงานการศึกษาวิจัยผลกระทบจากโครงการพัฒนาในเขต 9 2547-2551	67
3	41	การบูรณาการงานวิจัยของคณะกรรมการสุขภาพ กองทุนวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ และประเทศต่าง ๆ	53
4	47	การคุ้มครองแรงงานในสถานประกอบการ	51
5	47	การปรับปรุงสิทธิประโยชน์การประกันสุขภาพของพนักงานบริษัท	36
6	42	ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมของแรงงานข้ามชาติจากสถานประกอบการในกรุงเทพมหานคร	32
7	46	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการมีอาชญากรรมในสถานประกอบการกับความรุนแรงในโรงงานอุตสาหกรรม	32
8	49	การจ้างงาน (The Employment Relationship) (ผลงานวิชาการ 888)	32
9	49	The Relationship Between Occupational Health and Safety Management and Risk Behavior with Respect to Occupational Injury among	32

คลิกเลือกสิ่งที่ต้องการได้จากหน้าเมนูหลักนี้

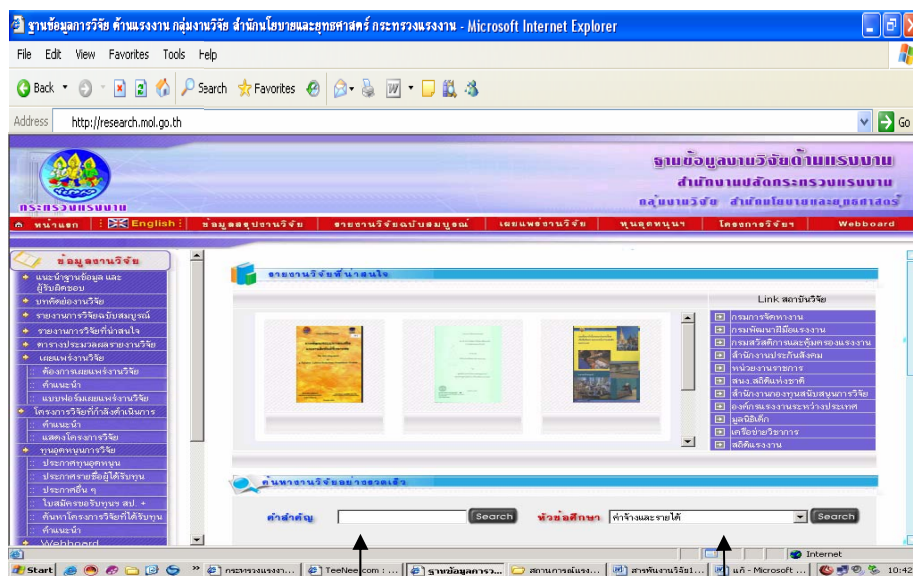


การค้นหา

ระบบออกแบบให้ผู้ใช้สามารถค้นหาได้ตามประเด็นที่กำหนดหรือกำหนดคำโดยเสรีในการค้นหา ซึ่งการค้นหาผลงานวิจัยจะมี 2 วิธีหลัก คือ

1) เข้าช่องทางลัดหน้าเมนูหลัก โดยเลือกหัวข้อศึกษาที่ระบบกำหนดไว้หรือกำหนดคำสำคัญที่ต้องการ (Key Word) ซึ่งระบบจะค้นหาจาก 2 ฐานคือทั้งฐานข้อมูลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ และฐานข้อมูลบทคัดย่อ

ภาพ 2 การค้นหาแบบรวดเร็วหรือเข้าช่องทางลัด



กำหนดคำค้นโดยเสรี

เลือกค้นหาจากหัวข้อศึกษา

2) การเข้าค้นหาตามระบบปกติ โดยผู้ใช้บริการเลือกความต้องการค้นหาในบทคัดย่อ งานวิจัยหรือรายงานฉบับสมบูรณ์ซึ่งเป็นของกระทรวงแรงงานตามที่กล่าวมาแล้ว กรณีเลือกบทคัดย่องานวิจัยถ้าเล่มใดมีการใส่รายงานฉบับสมบูรณ์ไว้ก็就会有การแสดงผลลักษณะให้เห็นกรณีเลือกรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์จะมีเฉพาะเล่มที่มีรายงานฉบับสมบูรณ์เท่านั้น สำหรับวิธีการค้นหาบทคัดย่องานวิจัยและรายงานฉบับสมบูรณ์ใช้เหมือนกัน คือ มี 2 วิธีใหญ่ ได้แก่ วิธี 1) เลือกและค้นหา โดยผู้ใช้บริการต้องเลือกที่จะค้นหาในประเด็นใด กำหนดไว้ 5 ลักษณะ

คือ ค้นหาตามกลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ศึกษาภาคหรือจังหวัด หัวข้อการศึกษา ห้องสมุดที่จัดเก็บและหน่วยงานเจ้าของผลงานวิจัย วิธี 2) เติมและค้นหา โดยผู้ใช้บริการต้องเลือกประเด็นที่จะค้นและเติมข้อความ (คำสำคัญ) หรือตัวเลขในช่องกล่องข้อความต้องการค้นหา ซึ่งประเด็นการค้นได้แก่ ชื่อเรื่อง ชื่อผู้วิจัย ISBN ปีที่พิมพ์หรือคำสำคัญ โดยขั้นตอนเริ่มจาก คลิกเลือกบทคัดย่อ/หรืองานวิจัยฉบับสมบูรณ์ตามต้องการที่เมนูด้านซ้ายของหน้าเมนูหลัก (ภาพ 3) และเลือกค้นหา (ภาพ 4) จะได้ภาพ 5 จากนั้นเลือกประเด็นที่ต้องการให้ระบบค้นหา (วิธีที่ 1) จะต้องเลือกคลิก

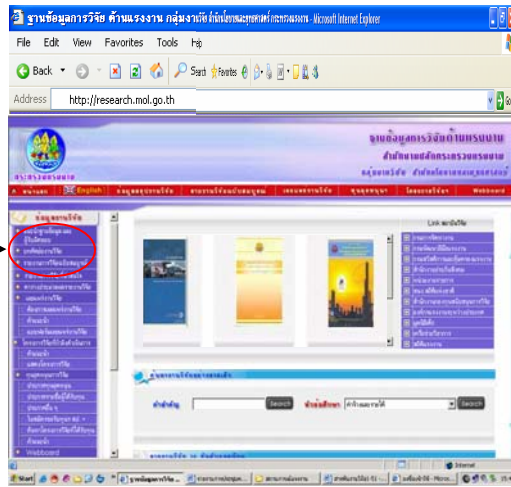
แถวด้านซ้ายมือ กรณีเลือกเดิมและค้นหา (วิธีที่ 2)

ให้เลือกแถวขวามือ ดังแสดงในภาพ 5

ภาพ 3 เมนูหลัก

ภาพ 4 การค้นหา

คลิกเลือก
บทคัดย่อหรือ
รายงานวิจัย
ฉบับสมบูรณ์



ภาพ 5

วิธีที่ 1 เลือกและค้น

คลิกแล้วได้ภาพ 6

ภาพ 6 ตัวอย่างที่ได้เมื่อเลือกกลุ่มเป้าหมาย



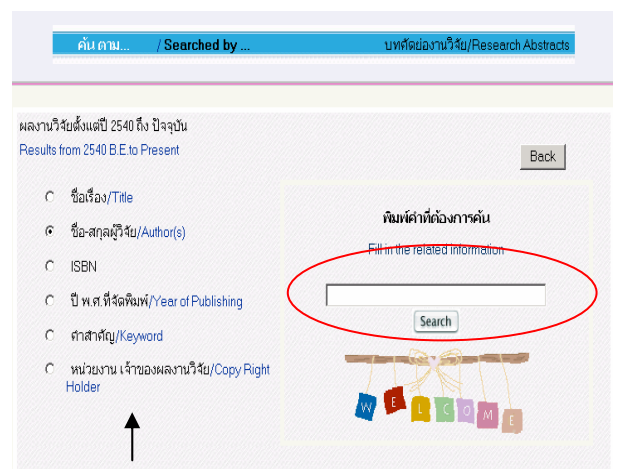
วิธีที่ 2 เดิมและค้น

คลิกแล้วได้ภาพ 7

ภาพ 7 พิมพ์และคลิกค้นหา



คลิกเลือกกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ แล้วคลิก



คลิกเปลี่ยนตามประเด็นที่จะค้น



เมื่อทำตามขั้นตอนดังกล่าว ระบบจะแสดงรายชื่อผลงานวิจัยที่มีในระบบทั้งหมดและหากยังไม่พอใจจะกำหนดให้แคบลง โดยเลือก

ค้นเฉพาะปีที่กำหนดหรือเฉพาะกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด โดยคลิกที่ส่วนท้ายของทะเบียนรายชื่อผลงานวิจัยตามภาพ 8

ภาพ 8

พ.ศ. B.E.	ชื่อโครงการ/Title	จำนวนผู้ชม Viewers
1 50	แนวทางการพัฒนากำลังคน เพื่อรองรับการจัดทำเขตทางการค้าเสรี	76
2 50	แผนยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแรงงานนอกระบบ	23
3 49	การประเมินโครงการคาราวานแรงงานไทยมาทำงาน	17
4 49	การพัฒนาระบบการส่งเสริมแรงงานสัมพันธ์ที่เหมาะสม	50

ปีพิมพ์
year of publishing
ตั้งแต่ from [ทั้งหมด/all] ถึง to [.....] กลุ่มแรงงาน Labor Group [ทุกกลุ่มเป้าหมาย/All] search

เมื่อได้เรื่องที่ต้องการให้คลิกเรื่องนั้น ผลที่ได้รับหน้าจอจะแสดงแบบแสดงข้อมูลงานวิจัยเรื่องนั้นว่าใครเป็นผู้แต่ง กลุ่มเป้าหมายคือใคร พื้นที่ศึกษาที่ใด ประเด็นที่ศึกษาเรื่องอะไร พิมพ์ไป กดเก็บที่ห้องสมุดได้บ้าง หาก

สนใจจะดูบทคัดย่อให้คลิกดูบทคัดย่อที่ด้านล่างของแบบแสดงข้อมูลงานวิจัย กรณีที่เล่มนั้นมีรายงานฉบับสมบูรณ์จะมีสัญลักษณ์ต่อจากบทคัดย่อ เลือกคลิกได้ตามต้องการ

ภาพ 9

Doc 2 แบบแสดงข้อมูลงานวิจัย ผู้เข้าชม/viewers 000033

เลขที่อ้างอิง /Ref Number IBLJ066

1. ชื่อเรื่อง/Title แนวทางการพัฒนากำลังคน เพื่อรองรับการจัดทำเขตทางการค้าเสรี

2. ผู้วิจัย/Researcher(s) ชื่อ-สกุล/Name-Surname นนแบบนุญ /Remark
- ศูนย์วิจัยการวิจัยการเกษตรศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

3. เลขเรียกหนังสือ/Call Number

4. ประเภทของสถาบัน หรือหน่วยงานที่เป็นเจ้าของผลงานวิจัย /Type of Copy Right Holder
ราชการ/Government

5. ชื่อ สถาบันหรือหน่วยงานที่เป็นเจ้าของผลงานวิจัย /Name of the Copy Right Holder Agency
หน่วยงานทั่วไป

6. ISBN

7. ห้องสมุดที่มีการจัดเก็บ /Library
สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน/Ministry of Labour

8. ปีการศึกษา พ.ศ. /Year of study(B.E.) 2550

9. ปีจัดทำ หรือปีจัดพิมพ์ พ.ศ. /Year of publishing (B.E.) 2550

10. พื้นที่ศึกษา (ภาค) /Region(s) where data were gathered
- ไม่ระบุ/Not specified

11. พื้นที่เก็บรวบรวม (ตามรหัสไปรษณีย์) /Province(s) where data were collected

12. หัวข้อศึกษา /Subject(s)
- อื่น ๆ /others การวิเคราะห์ / ประเมินผล / เสนอแนะทาง /มาตรการช่วยเหลือแรงงานจากความตกลงเขตการค้าเสรี

13. ประชากรที่ศึกษานับเป็นกลุ่มของข้อมูล หรือเป็นเป้าหมายของงานวิจัย
Target population(s) or the population(s) from which the data were collected
- แรงงานโดยรวม/labor in general

14. URL

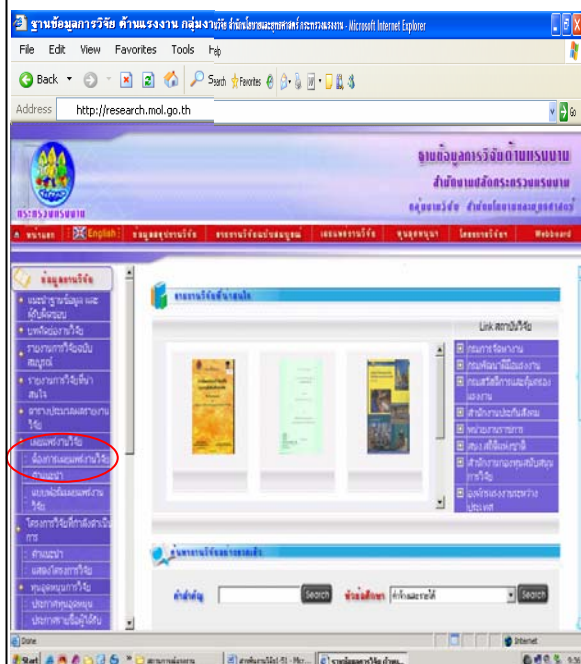
15. บทคัดย่อหรืองานวิจัย /Abstract or Report
คลิกเพื่อดูบทคัดย่อ /To view the abstract
คลิกเพื่อดูรายงานฉบับสมบูรณ์ /To view the research report

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

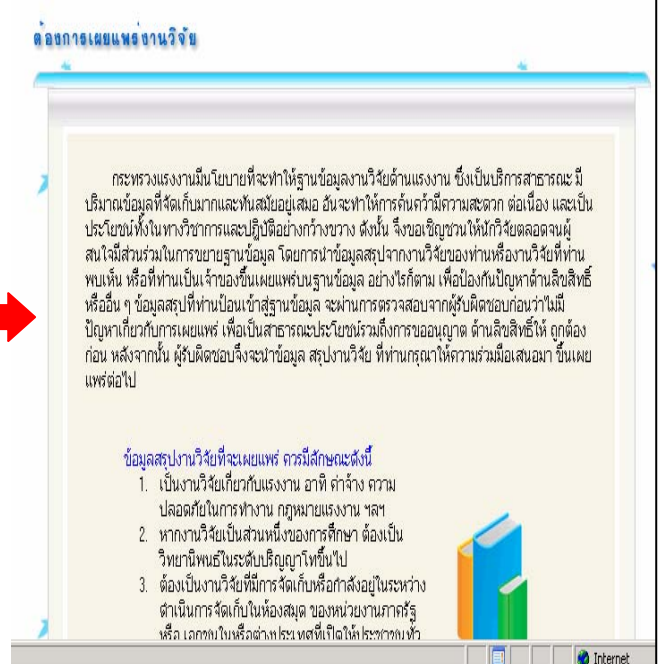
กรณีที่ท่านเป็นเจ้าของผลงานวิจัยด้าน
แรงงาน (ผลการวิจัยที่ทำในสถาบันการศึกษา
ต้องเป็นวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเท่านั้น)

และมีความประสงค์จะเผยแพร่ในระบบ
ฐานข้อมูล ทำได้โดยคลิกที่ต้องการเผยแพร่
งานวิจัยด้านซ้ายมือของหน้าเมนูหลัก (ภาพ 10)
เพื่ออ่านข้อกำหนดของการเผยแพร่ก่อน(ภาพ 11)

ภาพ 10



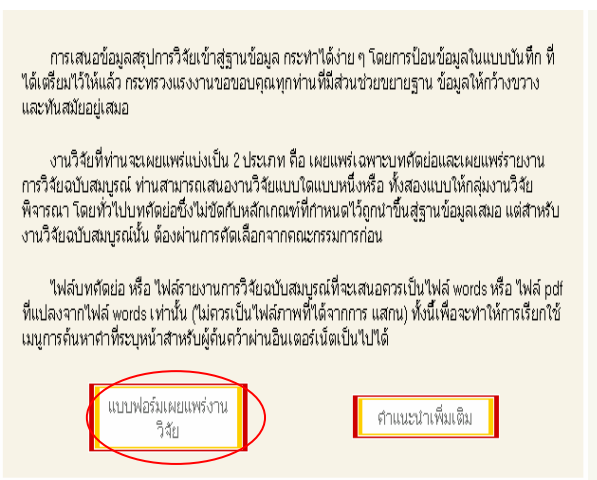
ภาพ 11



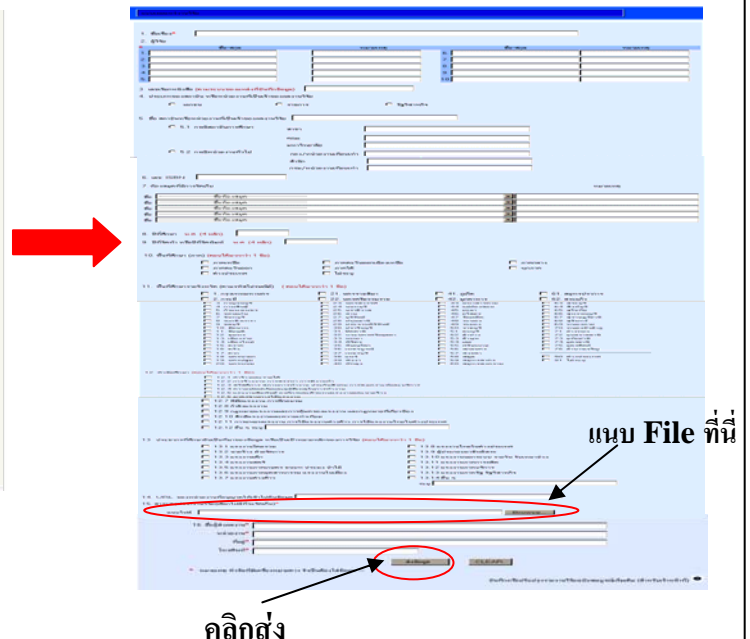
เมื่อเห็นชอบตามข้อกำหนดแล้วคลิก
แบบฟอร์มเผยแพร่งานวิจัยที่ด้านล่าง
ของข้อกำหนด (ภาพ 12) จะได้แบบฟอร์ม

ตามภาพ 13 เพื่อกรอกข้อมูลและแนบ File
โดยควรเป็น File Word แล้วคลิกส่งข้อมูล

ภาพ 12



ภาพ 13



ผลงานวิจัยที่น่าสนใจได้ทันใจ

กระทรวงแรงงานมีคณะกรรมการ
กลั่นกรองผลงานวิจัยเพื่อเผยแพร่ในฐานะข้อมูล
งานวิจัยด้านแรงงานและคณะกรรมการ ฯ จะจัด
ประชุมทุก 3 เดือน เพื่อคัดเลือกผลงานวิจัยที่

น่าสนใจขึ้นแสดงไว้หน้าเมนูหลัก (ภาพ 14) ซึ่ง
ถ้าต้องการเล่มใดให้คลิกเล่มนั้นจะปรากฏแบบ
แสดงข้อมูลงานวิจัยและมีปุ่มบทคัดย่อ และ
รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ให้เลือกศึกษา (ภาพ 15)



หากจะค้นหาว่าไตรมาสที่ผ่าน ๆ มา มีการ
นำเสนองานวิจัยที่น่าสนใจเรื่องใดบ้าง ให้
ค้นหาจากเมนูผลงานวิจัยที่น่าสนใจด้านซ้าย
ของหน้าเมนูหลัก

ผลงานวิจัย 10 อันดับยอดเยี่ยม (Top Ten)

ผลงานวิจัย 10 อันดับยอดเยี่ยม (Top
Ten) จะปรากฏที่ส่วนล่างของหน้าเมนูหลัก
โดยจะเรียงลำดับผลงานวิจัยที่ผู้ใช้บริการเปิด
อ่านมากที่สุด ซึ่งสามารถคลิกดูรายละเอียดได้
อีกด้วย ดังภาพ 16

ภาพ 16

ข้อมูลงานวิจัย 10 อันดับยอดเยี่ยม (จัดอันดับจากจำนวนผู้ชมในแต่ละปีปฏิทิน)/Top 10
Researches Ranked by Viewers in Each Year

ลำดับ/Rank	พท./B.E	ชื่อโครงการ/Title	จำนวนผู้ชม Viewer
1	43	แนวทางการติดตามเร่งรัดหนี้สินเงินสมทบผู้ประกันตนตามมาตรา 39 (สช. งานวิชาการ 8ว)	88
2	48	รายงานการศึกษาวิจัยประมาณการความต้องการแรงงานในประเทศ ปี 2547 -2551	82
3	41	การทบทวนรูปแบบการจ้างงานของคณะกรรมการการแพทย์ กองทุนเงินทด แทนของประเทศไทย และประเทศต่าง ๆ	6
4	47	การคุ้มครองแรงงาน ในงานภาคเกษตร	54
5	47	การปรับปรุงสิทธิประโยชน์กรณีเห็นสมควรกองทุนประกันสังคม	51
6	42	ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมกรรมการแสดงออกเกี่ยวกับสุขภาพส่วนบุคคลของ พนักงานในโรงงานเบเกอรี่	36
7	46	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการฝึกอบรมหลักสูตรการสอนงานกับการ ถ่ายโอนความรู้ของหัวหน้างานในโรงงานอุตสาหกรรม	32
8	50	แนวทางการพัฒนากาสิโน เพื่อรองรับการจัดหาเขตทางการเมืองการคลัง	32

คลิกเลือกเรื่องที่ต้องการ

การใช้งานหลัก ๆ จะมีตามทีกล่าวมา
ข้างต้นหากไม่เข้าใจในประเด็นใดสามารถคลิก
ที่คำแนะนำของแต่ละเมนู จะมีคำอธิบายบอก
วิธีการใช้งานให้ทราบลงแะเวียนเข้าไปชม

นะเจ้าคะ และดิชมกันเข้ามาเพื่อเป็นกำลังใจ
เดินหน้าพัฒนาระบบฐานข้อมูล ฯ ต่อไป ฉบับ
นี้หมดเนื้อที่แล้ว พบกันฉบับหน้า.....สวัสดี



เตรียมตัวอย่างไร.....เมื่อต้องเผชิญกับเงินเฟ้อ*

มาลี จันทรวังกุล

กลุ่มงานวิจัย สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์

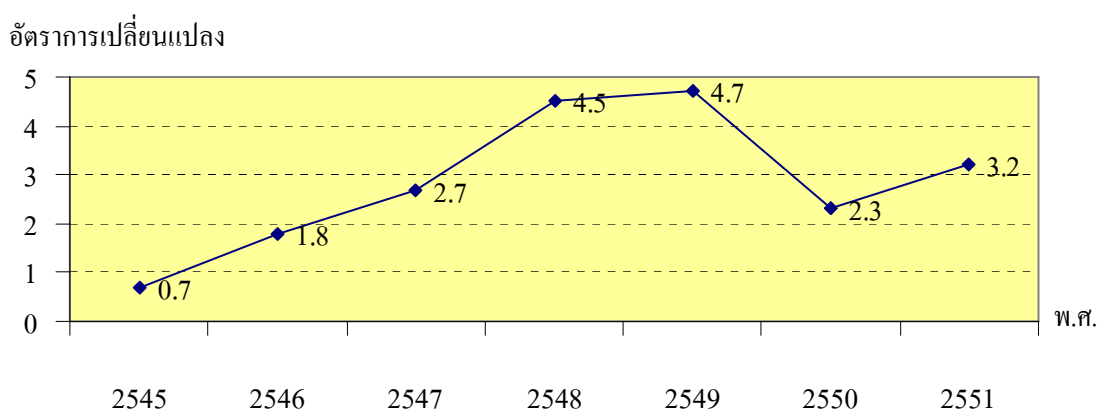
สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

เวลานี้ไม่ว่าจะหันหน้าไปทางใด มักจะได้ยินแต่เสียงบ่นกันว่า “ขึ้นราคาอีกแล้วหรือ?? ” “ อู๊ย !!! แพงจัง ” “เมื่อเดือนก่อนยังซื้อราคานี้อยู่เลย” “โอ๊ย !!..เงินเดือนไม่พอใช้” “ตอนนี้ต้องกู้หนี้ยืมสินจากบ้านมาใช้” นักเข้าหน่วยจะเป็น “ใช้บัตรเครดิตเกือบเต็มวงเงินแล้ว”เดือดร้อนจากภาวะราคาสินค้าอุปโภคบริโภค ขยับตัวสูงขึ้นกันไปทั่วถ้วนหน้า ไม่เว้นแม้กระทั่งพ่อค้าแม่ค้า ข้าราชการ พนักงานเอกชน มนุษย์เงินเดือนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มคนหาเช้ากินค่ำ มีรายได้เป็นรายวัน เพราะต้องแบกรับภาระราคาสินค้าแพงไม่ไหว กล่าวกันว่าราคาสินค้าเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลงเท่าไรดูได้จากการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภคหรืออัตราเงินเฟ้อ

ข้อมูลจากสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ รายงานตัวเลขดัชนีราคา

ผู้บริโภคทั่วไป ช่วงไตรมาส 1 ปี 2551 (เดือนมกราคม – มีนาคม 2551) เฉลี่ยอยู่ที่ 120.7 โดยดัชนีเดือนมกราคม – มีนาคม 2551 มีค่า 119.9 120.7 และ 121.4 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบกับเดือนที่ผ่านมาพบว่าเดือนกุมภาพันธ์ 2551 มีอัตราเพิ่มขึ้นจากเดือนมกราคม 2551 ร้อยละ 0.67 ขณะที่เดือนมีนาคมเพิ่มขึ้นจากเดือนกุมภาพันธ์ 2551 ร้อยละ 0.58 และเมื่อเปรียบเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่ผ่านมาจะพบว่า เดือนกุมภาพันธ์ 2551 มีอัตราเพิ่มขึ้นจากกุมภาพันธ์ 2550 ร้อยละ 5.4 ขณะที่เดือนมีนาคม 2551 เพิ่มขึ้นจากเดือนเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 5.3 และหากจะทำการเปรียบเทียบในแต่ละปี พบว่า ปี 2550 ดัชนีราคาผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.3 จากปี 2549 ขณะที่ปี 2551 มีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.2 จากปี 2550

แผนภูมิ 1 แสดงอัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปเปรียบเทียบกับปีก่อนหน้า



ที่มา : สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ (ปี 2545 เป็นปีฐาน)

หมายเหตุ : ปี 2551 ใช้ค่าเฉลี่ยเดือนมกราคม – มีนาคม 2551 ในการคำนวณ



จากแผนภูมิดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภค หรืออัตราเงินเฟ้อของประเทศไทย ตั้งแต่ช่วงปี 2545 – ปัจจุบัน ซึ่งพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยกเว้นปีที่ผ่านมาที่พบว่าลดลง และกลับเพิ่มขึ้นอีกในปี 2551 ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าปี 2550 ประเทศไทยมีอัตราเงินเฟ้อ 2.3 และปี 2551 มีอัตราเงินเฟ้อ 3.2 แล้วอัตราเงินเฟ้อคืออะไร? เกิดขึ้นได้อย่างไร? ใครได้รับผลกระทบบ้าง? สุดท้ายเลยคือเราในฐานะผู้บริโภคจะเตรียมตัวรับมือเงินเฟ้อได้อย่างไร? ซึ่งจะได้อีกต่อไป

อย่างไรจึงจะเรียกว่าเงินเฟ้อ?

เงินเฟ้อคือ ภาวะที่ระดับราคาข้าวของเครื่องใช้ทั่วไปมีการปรับราคาสูงขึ้นเรื่อย ๆ (Rising Prices) อย่างต่อเนื่อง (กรณีไม่ต่อเนื่องไม่เรียกเงินเฟ้อ) การเพิ่มขึ้นของราคาสินค้า จึงมีผลทำให้เงินมีค่าลดน้อยลง ที่เห็นได้ชัด ๆ ก็คือราคาของอาหารจานเดียว จากเดิมที่เคยซื้อได้ในราคาจานละ 20 บาท ก็ขยับขึ้นเป็นราคา 25 บาท สมาชิกในครอบครัวคุณมี 5 คน ปีที่แล้วซื้อข้าว 5 ห่อ ใช้เงิน 100 บาท มาปีนี้ซื้อข้าวให้สมาชิกจำนวนเท่าเดิมคือ 5 ห่อ ต้องใช้เงินเป็น 125 บาท ถ้ามี 100 บาท ก็ซื้อได้เพียง 4 ห่อ อดกินหนึ่งคน อาหารจานเดียวจึงมีราคาสูงขึ้นถึงร้อยละ 25 ซึ่งหมายถึงเงินของคุณมีค่าลดลงร้อยละ 25 นี่คือนิยามอย่างหนึ่งที่ยกมา แล้วในชีวิตประจำวันของคุณ ใช้สินค้าอุปโภคบริโภคอะไรบ้าง นอกเหนือจากอาหารการกินเพราะเครื่องใช้ต่าง ๆ ก็เช่นกัน จากเดิมเคยซื้อสินค้าอย่างหนึ่งในราคา 100 บาท มาปีนี้ซื้อในราคา 104 บาทแสดงว่า

ค่าของเงินลดลง 4% แต่ปัจจุบันธุรกิจต่าง ๆ ผลิตในการทำกลยุทธ์การค้าโดยไม่ขึ้นราคาแต่ปริมาณในถุงลดลง ที่เห็นได้ชัดเจนคือน้ำยาล้างจาน จากเดิมที่บรรจุถุงละ 800 มิลลิกรัม ราคาไม่ขึ้นแต่ลดปริมาณเหลือเพียง 650 มิลลิกรัม เป็นต้น ซึ่งจริง ๆ แล้วก็คือการขึ้นราคาสินค้านั่นเอง อย่างไรก็ตาม หากราคาสินค้าเพิ่มขึ้น 1-2 รายการ ไม่ถือว่าผิดปกติ แต่ถ้าสินค้าที่มีขายในระบบมีการปรับราคาสูงขึ้นทั้งหมด ทั้งค่าบริการต่าง ๆ ก็คือว่าเข้าข่ายเงินเฟ้อ

ภาวะเงินเฟ้อสามารถพิจารณาได้จากดัชนีที่เรียกว่า ดัชนีราคาผู้บริโภค เพราะดัชนีนี้จะรวบรวมการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาสินค้าที่ผู้บริโภคส่วนใหญ่ซื้อในแต่ละเดือน แต่ละปี มาเปรียบเทียบกับจำนวนค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของราคาสินค้าและบริการ เพื่อดูว่าราคาสินค้าเดือนนี้เป็นเท่าไร และเมื่อเปรียบเทียบกับเดือนที่แล้วหรือปีที่แล้วหรือช่วงเดือนเดียวกันของปีที่ผ่านมา เพิ่มขึ้นหรือลดลงก็เปอร์เซ็นต์ เปอร์เซ็นต์ การเพิ่มขึ้นหรือลดลงจึงเป็นอัตราของเงินเฟ้อสรุปได้ว่าการดูว่าเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นหรือลดลงจึงดูได้จากการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภค นั่นเอง

ภาวะเงินเฟ้อเกิดขึ้นได้อย่างไร?

ภาวะเงินเฟ้อเกิดขึ้นได้จากสาเหตุ 2 ประการคือ **ประการแรก**เกิดจากสาเหตุด้านอุปสงค์ (Demand – Pull Inflation) กล่าวคือ เนื่องจากผู้บริโภคหรือคนซื้อมีความต้องการสินค้าเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะที่กำลังผลิตสินค้าและบริการไม่เพิ่มขึ้นหรือไม่สามารถขยายการผลิตสินค้าและบริการได้ ทำให้สินค้ามีอยู่อย่างจำกัด เมื่อมีปริมาณไม่เพียงพอต่อความต้องการจึงส่งผลให้

ระดับราคาสินค้าสูงขึ้น ระดับราคายังสูงขึ้นเรื่อย ๆ จะเกิดภาวะเงินเฟ้อ สาเหตุที่เกิดภาวะเงินเฟ้อใน **ประการที่ 2** คือ เกิดจากสาเหตุด้านอุปทาน (**Cost-Push Inflation**) คือต้นทุนการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น อาทิ ค่าน้ำมันขึ้นราคา เนื่องจากการผลิตสินค้าทุกชนิด และบริการต่าง ๆ ต้องพึ่งพิงน้ำมันทั้งสิ้น ไม่ว่าในกระบวนการผลิตที่ต้องอาศัยน้ำมันเป็นตัวขับเคลื่อนเครื่องจักรหรือการขนส่งที่ต้องใช้น้ำมัน เมื่อน้ำมันขึ้นราคาจึงทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มขึ้น ทำให้ต้องปรับราคาสินค้าให้เพิ่มสูงขึ้น ราคาค่าแรงงานก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เป็นสาเหตุให้เกิดภาวะเงินเฟ้อจากต้นทุนหรือเงินเฟ้อทางด้านอุปทาน นอกจากนี้ การเกิดวิกฤตการณ์ทางธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้านำเข้า ล้วนเป็นสาเหตุให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้ทั้งสิ้น

ใคร.....ใคร..... และ ใคร จะได้รับผลกระทบบ้าง

ตามที่กล่าวมาแล้ว เงินเฟ้อไม่ว่าจะเกิดสาเหตุใดก็ตาม เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วค่าของเงินจะลดลง เงินที่มีอยู่เท่าเดิมจะใช้จับจ่ายซื้อสินค้าได้น้อยลง ย่อมเกิดผลกระทบตามมา แล้วใครจะเป็นผู้ได้รับผลกระทบบ้าง

กลุ่มแรกที่หนีไม่พ้น คือ **ภาคประชาชน** ได้แก่ ประชาชนผู้มีรายได้เป็นจำนวนเงินที่คงที่หรือกลุ่มคนมีเงินเดือน เช่น ข้าราชการ พนักงานบริษัท เพราะรายได้เท่าเดิม แต่จับจ่ายใช้สอยหรืออำนาจในการซื้อลดลง ภาระค่าครองชีพจึงเพิ่มขึ้น ในกลุ่มภาคประชาชนนอกจากมนุษย์เงินเดือน ยังรวมถึงกลุ่มผู้มีรายได้เป็นรายวันหรือผู้ใช้แรงงานอีกด้วย ที่ต้องแบกรับภาระค่าครองชีพที่เพิ่มขึ้น เหล่านี้จึงเป็นมูลเหตุให้

เกิดการเรียกร้องขอให้ปรับค่าแรงให้เพียงพอกับการดำรงชีวิตประจำวัน

กลุ่มที่สองคือ **ภาคธุรกิจ** เบื้องต้นมองว่าภาคธุรกิจน่าจะเป็นผู้ได้เปรียบ เพราะเมื่อสินค้าขึ้นราคาแสดงถึงผลกำไรที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากการลงทุนย่อมได้กำไรสูงกว่าอัตราเงินเฟ้อ ทว่าการขึ้นราคาของสินค้าต่าง ๆ ล้วนเป็นต้นทุนในการผลิต ทั้งราคาน้ำมัน ค่าแรง และวัตถุดิบอื่นๆ ประกอบกับเมื่อสินค้าขึ้นราคา ผู้บริโภคก็จะลดจำนวนการบริโภคลง ระยะยาวทำให้ยอดขายไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ การทำกำไรจึงไม่เต็มที่ส่งผลต่อเสถียรภาพทางภาคธุรกิจ

กลุ่มต่อไปที่หนีไม่พ้นคือ **ภาครัฐบาล** เมื่อภาคประชาชนและภาคธุรกิจได้รับผลกระทบ ภาครัฐจึงต้องหาทางลดอัตราเงินเฟ้อลง โดยการออกมาตรการและนโยบายทางการเงินต่างๆ เพื่อชะลอการเพิ่มขึ้นของระดับราคาสินค้า หากไม่สามารถทำได้ ระยะยาวประชาชนไม่พอใจประสิทธิภาพการทำงานของรัฐบาลก็อาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองตามมา

เตรียมรับมือกับเงินเฟ้ออย่างไร ?

คุณ.....คุณ.....และคุณในฐานะภาคประชาชนจึงต้องเตรียมตัวเพื่อรับมือกับเงินเฟ้อกันได้แล้วก่อนที่จะสายเกินไป แนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาเป็นหลักในการดำเนินชีวิตเพื่อรับมือกับเงินเฟ้อ คือ แนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยสามารถประยุกต์ใช้กับการดำรงชีวิตประจำวันได้มีหลักการ 3 หลักการภายใต้ 2 เงื่อนไข คือ

1. หลักความพอประมาณ คือการบริโภค กินอยู่ อย่างพอประมาณ หยุดการใช้จ่าย

ที่ฟุ่มเฟือย ฟุ้งเฟ้อ ลดความต้องการความอยากกินอยากได้ในการใช้บริโภคหรือซื้อสินค้าลง เข้มงวดกับการใช้จ่ายในบ้านให้มากขึ้น ที่สำคัญต้องประหยัด ตัวอย่างเช่น ลดการทานอาหารนอกบ้าน ให้น้อยลงจากเดือนละ 3-4 ครั้ง เหลือเดือนละ 1 ครั้ง การซื้อเสื้อผ้าควรเลือกแบบ สีสรรที่สามารถใส่ได้หลายโอกาสและใส่ได้หลายยุคสมัย ไม่ต้องตามกระแสหรือ In Trend ไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบกับเพื่อนฝูงหรือตามแฟชั่นจนสุดโต่งจนต้องกู้หนี้ยืมสินมาใช้จ่าย หรือการใช้โทรศัพท์มือถือ ก็ต้องควบคุมค่าใช้จ่ายให้ได้ รายจ่ายต้องไม่เกินรายรับ กล่าวคือใช้จ่ายน้อยกว่ารายรับ จึงเรียกว่าใช้จ่ายอย่างพอประมาณ หลักความพอประมาณนี้ รวมถึงต้องมีการจัดทำบัญชีรับจ่ายในแต่ละวัน แต่ละเดือน เพื่อกลับมาทบทวนว่ามีค่าใช้จ่ายตัวใดที่นำไปสู่ความสิ้นเปลืองก็ควรตัดทิ้งในเดือนต่อไป การลงบัญชีรับจ่ายมีข้อดีอีกประการหนึ่งคือ จะได้ทราบว่ารายจ่ายเกินรายรับหรือไม่เพราะอะไร จะได้เตรียมการปรับแก้ไข

2. หลักความมีเหตุผล การใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าใดก็ตามทั้งอุปโภคและบริโภค ต้องคิดอย่างมีเหตุและผล อย่าซื้อเพราะอยากมีอยากได้เหมือนคนอื่น อวดคนอื่น ต้องวางแผนการใช้จ่ายตามความจำเป็นของสถานการณ์ ใช้อย่างมีสติ ตามความจำเป็นและประโยชน์ที่จะได้รับ ยกตัวอย่าง การเลือกซื้อโทรศัพท์มือถือ บางคนซื้อเพราะเป็นรุ่นใหม่ มีปุ่มต่าง ๆ ให้เลือกใช้งาน ได้มากมาย ทั้งถ่ายรูป ฟังเพลง ส่ง SMS เป็นอินเทอร์เน็ตก็ได้ ราคาจึงแพงมาก แต่เมื่อนำมาใช้งานกลับใช้เพียงแค่การโทรออกและรับสายเท่านั้น คือใช้งานเท่ากับโทรศัพท์มือถือ

ธรรมดา จึงควรตัดสินใจเลือกซื้อตามเหตุการณ์ใช้งานจริง ๆ โดยเฉพาะเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ปัจจุบันออกแบบให้มีรายละเอียดการใช้งานได้มากมาย แต่ซื้อมาแล้วดีเกินไป เวลาใช้ยุ่งยากมาก ใช้ไม่เป็นก็เก็บไว้จนเต็มบ้าน อีกตัวอย่าง คือปัจจุบันจะเห็นโฆษณาเครื่องออกกำลังกาย ให้เลือกซื้อระบุว่าชนิดนี้ช่วยลดไขมันหน้าท้อง ช่วยลดเอว กระชับต้นขา หลาย ๆ ท่าน ซื้อมาแล้วกลายเป็นเฟอร์นิเจอร์ประดับฐานะของบ้าน หรือไม่ก็กลายเป็นราวแขวนเสื้อผ้าไปก็มี บางท่านตามกระแส เข้าใช้ศูนย์ออกกำลังกายต้องจ่ายค่าสมาชิกเป็นรายเดือน รายปี เอาเข้าจริงไม่มีเวลาไปใช้บ้าง จี้เกียบบ้าง ไกลบ้าง ถ้ารู้จักคิดอย่างมีเหตุผล สามารถออกกำลังกายแบบประหยัดได้ตามสวนสาธารณะ เช่นเดินแอโรบิก เดิน-วิ่ง จ็อกกิ้ง หรือเลือกรำไทเก๊ก ก็ได้ เป็นต้น อย่างนี้สุขภาพดีและประหยัดอีกต่างหาก โดยสรุปจึงต้องบริโภคอย่างมีสติ ต้องรอบคอบยิ่งขึ้น ใช้เหตุและผลทุกขั้นตอนในการจับจ่าย มีการวางแผนการใช้จ่ายให้เพียงพอในแต่ละเดือน นั่นเอง

3. หลักการมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัวเอง หลักการนี้เหมาะกับการเตรียมรับเงินเพื่ออย่างดี เพราะเมื่อเกิดภาวะเงินเฟ้อย่อมทำให้ค่าเงินลดลง การเตรียมรับมือในประเด็นนี้คือ ทำอย่างไรให้เงินที่มีอยู่มีค่าเท่าเดิมไม่ให้ลดลงหรือลดน้อยที่สุดในวันข้างหน้า กล่าวคือต้องเตรียมเงินให้มากพอกับค่าเงินที่กำลังลดลง เมื่อใช้หลักความพอประมาณผนวกกับหลักความมีเหตุผล ทำให้มีเงินเหลือจากรายได้ประจำและนำไปสู่การเก็บออม การเก็บออมในยุคภาวะเงินเฟ้อก็ต้องออมอย่างมีเหตุผล คือคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ได้ โดยหลักการคือผลประโยชน์ที่ได้ไม่ควรต่ำกว่าอัตรา

เงินเพื่อ จึงทำให้เงินที่มี 100 บาทในปัจจุบันมีค่าเท่ากับเงิน 100 บาทในอนาคต หากเป็นดอกเบี้ยจากเงินออมของธนาคารในปัจจุบันพบว่าต่ำมากต่ำกว่าอัตราเงินเฟ้อ จึงต้องกระจายการออมไปสู่รูปแบบอื่น เช่น ซื้อพันธบัตร ซื้ออสังหาริมทรัพย์ หรือซื้อหุ้น ฯลฯ แทนการฝากเงินที่ให้ผลตอบแทนน้อยกว่า แต่การเลือกออมวิธีใดต้องคำนึงถึงหลักเหตุผล กล่าวคือสัดส่วนการลงทุนแต่ละรูปแบบต้องพิจารณาจากอายุของผู้ลงทุนด้วย ถ้าอายุมากแล้วต้องออมแบบที่มีความเสี่ยงน้อย เพราะหากพลาดขึ้นมา เวลาในการหาเงินจะมีน้อยกว่าคนหนุ่มสาว รูปแบบจึงอาจไปสู่การซื้อกองทุนแทนเพราะมีผู้เชี่ยวชาญจัดการให้ ที่สำคัญการตัดสินใจเก็บออมรูปแบบใดต้องมีสติกลับไปใช้หลักเหตุผลอีกครั้งหนึ่ง และอย่าลืมหลักการที่ว่า การเก็บออมต้อง “อย่าใส่ไข่ไว้ในตะกร้าใบเดียว” ต้องออมในรูปแบบที่หลากหลาย ภาวะเศรษฐกิจไม่แน่นอน หากเศรษฐกิจซึ่งเปรียบเสมือนตะกร้าแตกไป ไข่ในตะกร้านั้นจะแตกทั้งหมด ก็คือเงินที่ลงทุนออมต้องสูญไป

การดำเนินชีวิตตามหลักการทั้ง 3 ประการที่กล่าวมาแล้ว ยังต้องอยู่บนเงื่อนไข 2 อย่างคือ ความรู้และคุณธรรม กล่าวคือต้องเป็นคนรอบรู้ ไล่หาความรู้ตลอดเวลาเพื่อก้าวทันการเปลี่ยนแปลง รองรับการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ รู้การบริหารเงิน รู้การวางแผนการใช้จ่าย ขณะเดียวกันต้องมีคุณธรรมประจำตัวด้วย คือ ต้องมีความอดทน มีสติ ต้องซื่อสัตย์สุจริตไม่ใช่ว่าหาเงินมาด้วยการคดโกง และต้องมีการแบ่งปันในหมู่มิตรสหาย

กล่าวโดยสรุปทุกคนไม่อาจหลีกเลี่ยงภาวะเงินเฟ้อได้ แต่เพื่อความไม่ประมาทควรเตรียมตนเอง โดยการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการวางแผนดำเนินชีวิต คือความพอประมาณ มีเหตุผลและมีภูมิคุ้มกันในอนาคต ภายใต้เงื่อนไขความรู้และคุณธรรมตามที่กล่าวมา ท่านก็จะหลุดพ้นบ่วงแห่งภาวะเงินเฟ้อในที่สุด

* บทความนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัว ไม่มี
ส่วนเกี่ยวข้องกับหน่วยงานที่สังกัดอยู่



สะกิดต่อมฮา...ฮา!!!

โทรเลขถึงแม่

โทรเลขถึงแม่ "ขอเงินซื้อชุดใหม่ ชุดที่มีใส่เกี่ยวกับแฟนครบหมดแล้ว"

โทรเลขถึงลูก "หาแฟนใหม่ ใส่ชุดเดิม"...

โทรเลข จาก คุณแวน

คุณแวน เป็นหมอ ที่ถูกส่งไปทำงานในภาคใต้ พอไปถึงที่ เขาก็ส่งโทรเลขถึงภรรยาที่อยู่กรุงเทพฯ แต่บังเอิญบุรุษไปรษณีย์ส่งผิด เขานำโทรเลขไปส่งให้บ้านคุณนายแวนอีกคนหนึ่งซึ่งสามีเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อวานนี้เอง ทันทีที่เปิดโทรเลขอ่าน คุณนายแวนก็แทบจะหัวใจวายเนื่องจากโทรเลขมีข้อความว่า " ถึงที่หมายโดยปลอดภัยเข้าวันนี้เอง หวังว่าคุณคงจะตามผมมาเร็วๆนี้ "

ลาท่อน...โทรเลขไทย 1 พฤษภาคม 2551



เก็บข่าวมาฝาก

ได้อะไรจากการจัดประชุม รัฐมนตรีแรงงานอาเซียน

การประชุมรัฐมนตรีแรงงานอาเซียน ที่กรุงเทพฯ ระหว่างวันที่ 6 – 8 พฤษภาคม 2551 นี้ ถือเป็นครั้งที่ 20 ที่ประเทศในกลุ่มอาเซียน ได้หมุนเวียนจัดติดต่อกันมาอย่างต่อเนื่อง และนับวันการประชุมในเรื่องแรงงานระดับระหว่างประเทศประเภทเดียวกันนี้จะมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ เพราะประเด็นแรงงานได้กลายเป็นเรื่องที่มีการบรรจุอยู่ในวาระของการประชุมระหว่างประเทศเป็นจำนวนมากอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ปัจจุบันนอกเหนือจากเวทีองค์การแรงงานระหว่างประเทศแล้ว ประเด็นแรงงานยังมีการถกกันในเวทีสหประชาชาติ / อี.ยู. / เอเปค / อาเซม / ประเทศกลุ่มอ่าว / อาเซียน และล่าสุด การประชุม G8 ที่ญี่ปุ่นซึ่งได้นำเรื่องแรงงานเข้ามาเป็นวาระการประชุมของประเทศอุตสาหกรรมทั้ง 8

ความสำคัญของประเด็นแรงงานเป็นคำถามและคำตอบในตัวเองในกรณีมีการสอบถามถึงความสำคัญ สาระ สิ่งท้าทายและผลกระทบที่ได้รับ เนื่องจากแรงงานเป็นปัจจัยการผลิตสำคัญที่สามารถเป็นตัวชี้วัด ตัวกำกับ และเป็นปัจจัยที่ช่วยสนับสนุน การลงทุน การขยายทุน และการค้า ปัจจุบันประเด็นแรงงานได้ก้าวไปพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงการผลิต การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม กล่าวกันว่าการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงแรงงานด้วยแล้ว โอกาสที่จะได้รับผลพวงของการพัฒนา หรือการได้ประโยชน์จากกลไกต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลง

อย่างรวดเร็วย่อมเป็นไปได้ยาก เพราะสุดท้ายแล้วปัญหาต่าง ๆ จะแก้ไขได้เพียงไร เร็วแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับปัญหาเรื่องคนทำงานทั้งหมด

สำหรับการประชุมแรงงานอาเซียนระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 20 ซึ่งไทยเป็นเจ้าภาพนั้น ได้มีการบรรจุหัวข้อสำคัญ ๆ ทั้งที่เป็นวาระประจำและวาระพิเศษหลาย ๆ เรื่องด้วยกัน อาทิ

- การรายงานผลความคืบหน้า การปฏิบัติตามมติการประชุมที่เวียงจันทน์ และการรายงานผลการหารือในประเด็นแผนงานที่จะก้าวไปสู่ชุมชนทางสังคมและแรงงานอาเซียน (ASCC) ซึ่งทั้ง 2 เรื่องนี้เป็นผลงานสำคัญโดยประเด็นแรกได้กล่าวถึง กฎบัตรอาเซียนที่จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จพร้อมที่จะลงนามในปลายปีนี้ และประเด็นที่สองเป็นเรื่องที่จะต้องจัดทำร่างความร่วมมือทางด้านสังคมและวัฒนธรรมภายใต้กรอบของกฎบัตรอาเซียน ซึ่งในกรอบเรื่องนี้ได้พูดถึงเรื่องแรงงานหลายประเด็นทั้งในรูปของ Decent Work การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะสตรีและเด็ก ตลอดจนคนพิการ เป็นต้น

- สำหรับในส่วนของการรายงานผลการปฏิบัติงานโครงการต่าง ๆ นั้น ที่ประชุมจะได้รับทราบรายงานของคณะทำงานเฉพาะกิจว่าด้วยการส่งเสริมศักยภาพในการแข่งขันของอาเซียนซึ่งมีประเด็นสำคัญ 6 หัวข้อด้วยกัน คือ การประชุมสุดยอดด้านทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งมีโครงการจะจัดขึ้นในปลายปีนี้ที่สิงคโปร์ การศึกษาวิจัยผลกระทบต่อตลาดแรงงานอันเกิดจากการบูรณาการของอาเซียนในปี 2015 การรับรองมาตรฐานฝีมือและการสร้างเครือข่าย

ฝีมือแรงงานอาเซียน การรายงานผลการจัดทำ
แนวทางข้อปฏิบัติที่ดีด้านแรงงานสัมพันธ์ใน
อาเซียน การคุ้มครองทางสังคม และปัญหา
แรงงานต่างด้าว

- ในส่วนของความร่วมมือระหว่าง ASEAN
กับประเทศหุ้นส่วนการพัฒนาอันประกอบด้วย
จีน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ ทั้ง 3 ประเทศจะส่งผู้แทน
ระดับรัฐมนตรีเข้าร่วมหารือ และพูดถึงโครงการ
ความร่วมมือที่แต่ละประเทศมีต่ออาเซียน

- ที่ประชุม ASEAN ยังใช้เวทีนี้
สรุปผลการดำเนินงานภายใต้กรอบที่มีการจัดทำ
แผนมาแล้ว อาทิผลการวิจัยด้านการคุ้มครอง
สังคม การหารือถึงประเด็นความปลอดภัยและ
อาชีวอนามัย การฝึกอบรมสัมมนาด้านการ
ประกอบธุรกิจของเยาวชน การพิจารณาผลการ
ร่วมมือระหว่าง ASEAN - ญี่ปุ่นด้านการพัฒนา
ทรัพยากรมนุษย์ และการรายงานผลการประชุม
ระดับรัฐมนตรีด้านการป้องกัน เอช.ไอ.วี. เป็นต้น

- ที่ประชุมของอาเซียนครั้งนี้ ยังจัดให้
มีการหารือถึงแนวทางความร่วมมือใหม่ ๆ
ระหว่าง ASEAN กับกลุ่มประเทศOECD
โดยเฉพาะในกรอบความร่วมมือด้านการพัฒนา
ฝีมือแรงงานและการจ้างงานในภาคชนบท

- ในส่วนของกิจกรรมILO การประชุม
อาเซียนจะเชิญ ILO เข้าร่วมหารือ ในประเด็น
ที่เกี่ยวข้องอาทิประเด็นหัวข้อการประชุม ILO
ประจำปีที่จะนิวัติในเดือนมิถุนายน 2551 การหารือ
กิจกรรมร่วมภายใต้โครงการต่าง ๆ รวมทั้งการ
หารือเรื่องการสนับสนุนผู้สมัครจากประเทศ
กลุ่มอาเซียน ให้ได้ที่นั่งในคณะประสานการ
ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ เป็นต้น

- ที่สำคัญการประชุมครั้งนี้ ในฐานะที่
ประเทศไทยโดยกระทรวงแรงงานเป็นเจ้าภาพ

ฝ่ายไทยได้จัดประเด็นหัวข้อหลักการประชุม
โดยใช้หัวข้อว่า “การส่งเสริมสนับสนุนงานที่มี
คุณค่าต่อกลุ่มแรงงานที่เสียเปรียบ” (Promotion
and Enhancement of Decent Work for the
Vulnerable Categories of Labour) ภายใต้
หัวข้อนี้ ประเทศไทยได้แสดงให้เห็นถึงความใส่ใจ
ต่อแรงงานกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันมีเป็น
จำนวนมากที่มีสภาพการจ้างแตกต่างจาก
แรงงานในระบบ ทั้งในด้านการคุ้มครองและ
สวัสดิการ ความแตกต่างและความเหลื่อมล้ำ
นับวันจะมากยิ่งขึ้น จึงเป็นความจำเป็นที่กลุ่ม
ประเทศอาเซียนจักได้ทั้งตระหนักและให้
ความสำคัญต่อกลุ่มแรงงานด้อยโอกาสหรือ
เสียเปรียบในประเทศต่าง ๆ โดยมีมาตรการหรือน
โยบายออกมารองรับทั้งในด้านการให้สิทธิ
การคุ้มครองทางสังคม การส่งเสริมให้มีโอกาส
หรือต่อรองในสิ่งที่มีผลกระทบต่อการทำงาน
ของพวกเขา เป็นต้น ฉะนั้นการที่ประเทศไทย
ได้เสนอหัวข้อนี้ นับเป็นเรื่องสำคัญที่ทุกประเทศ
สามารถมีส่วนร่วม และให้ข้อคิดเห็นได้

โดยสรุปการประชุมรัฐมนตรีแรงงาน
อาเซียนเป็นการประชุมที่มีความสำคัญและ
ต่อเนื่องซึ่งประเทศในกลุ่มได้มีการสานต่อมา
นานแล้ว การประชุมจึงมิได้เป็นเพียงสัญลักษณ์
หรือเป็นวงจรที่หมุนกลับมาสู่ประเทศไทยอีก
ครั้งเท่านั้น แต่ในสาระและวาระการประชุมที่
ถูกบรรจุไว้ในทั้ง 3 วันนั้น ล้วนเป็นแก่นและ
สาระสำคัญที่มีผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานทุก
ประเทศในภูมิภาคอาเซียนทั้งสิ้น ผลการ
ประชุมโดยเฉพาะคำแถลงการณ์ร่วม คำปราศรัย
ของแต่ละประเทศสมาชิก และมติข้อตกลงจาก
ที่ประชุมในระดับต่าง ๆ ตลอดจนการหารือ
ระหว่างอาเซียนกับประเทศหุ้นส่วน (จีน ญี่ปุ่น

เกาหลีใต้) และอาเซียนกับ ILO และ OECD จะมีผลต่อการดำเนินงานของอาเซียนในรอบ 2 ปีข้างหน้าด้วย 🇹🇭🇹🇭🇹🇭

ที่มา : คณะทำงานด้านสวัสดิการ ข้อมูล ณ 31 มีนาคม 2551

หัวข้อหลักที่ประเทศไทยเสนอต่อการประชุมระดับรัฐมนตรีแรงงานอาเซียน*

ในช่วงการประชุมระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสและระดับรัฐมนตรีแรงงานอาเซียน ระหว่างวันที่ 6-8 พฤษภาคม 2551 ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทยโดยกระทรวงแรงงานในฐานะเจ้าภาพได้คัดเลือกและเตรียมหัวข้อหลักที่ใช้ในการประชุมหารือและรับฟังข้อคิดเห็นจากผู้แทนของกลุ่มประเทศอาเซียน รวมทั้งผู้แทนจากจีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ในเรื่อง “การส่งเสริม ปรับปรุง เพื่อนำไปสู่การมีงานทำที่มีคุณค่าให้กับกลุ่มแรงงานที่เสียเปรียบ” โดยใช้คำภาษาอังกฤษว่า “Promotion and Enhancement of Decent Work for the Vulnerable Categories of Labour”

มูลเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้เลือกประเด็นดังกล่าวเป็นหัวข้อหลักและเป็นตัวชูโรงสำหรับการหารือ อภิปราย แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น รวมทั้งบรรจุในคำปราศรัยของแต่ละประเทศ สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. Decent Work หรือสัมาชีวะ อันเป็นคำศัพท์ที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งมีความหมายว่า “งานที่ดี” นั้น ปัจจุบันได้กลายเป็นวาระสำคัญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ และสหประชาชาติที่มุ่งหวังให้สมาชิกทุกประเทศกำหนดเป้าหมายที่จะต้อง

ดำเนินการให้บรรลุถึงหรือประสบความสำเร็จ โดยการรวบรวมสรรพกำลัง กำหนดออกมาในรูปแบบของนโยบาย/แผนงานและกรอบเวลา โดยท้ายสุดองค์การแรงงานระหว่างประเทศคาดหวังว่าภายใต้เป้าหมายดังกล่าว แรงงานทั่วโลกจะทำงานเต็มที่ มีอิสระที่จะเลือกงาน ได้รับสิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติ ได้รับการคุ้มครอง มีหลักประกันความมั่นคงในการทำงาน และมีโอกาสหรือ เจริญเพื่อยกระดับความเป็นอยู่และการมีสภาพการทำงานที่ดีขึ้น

2. เนื่องจากเป้าหมายดังกล่าวเป็นสิ่งที่ได้รับการคาดหวัง แต่ในการปฏิบัติหรือโดยข้อเท็จจริง ยังไม่มีประเทศใดในโลกมีความสมบูรณ์หรือมีตลาดแรงงานที่เอื้ออาทรกับผู้ใช้แรงงานอย่างเต็มที่ บางประเทศมีอย่างเสียอย่าง บางประเทศมีมากบ้างน้อยบ้าง ที่สำคัญในเกือบทุกประเทศจะมีกำลังแรงงานที่ได้รับผลพวงหรือได้รับการดูแลไม่เท่าเทียมกัน แรงงานบางประเภทได้รับค่าจ้าง สวัสดิการดี มีความมั่นคง แต่ขณะที่แรงงานบางกลุ่ม บางสาขามีน้อยหรือแทบไม่มี เพราะฉะนั้น การพิจารณาถึงแนวทางวิธีการและการให้ความสำคัญต่อปัญหานี้จึงเป็นเรื่องที่ทุกประเทศเข้าใจ โดยเฉพาะทุกประเทศในกลุ่มอาเซียนล้วนแต่มีปัญหาแรงงานด้อยโอกาสหรือเสียเปรียบทั้งนั้น จะแตกต่างกันก็เฉพาะจำนวน และประเภทของงานที่ทำ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้การหารือแลกเปลี่ยนปัญหาซึ่งแต่ละประเทศมีอยู่ จะทำให้เกิดแนวทางในการที่จะหาข้อยุติเพื่อให้การสนับสนุนช่วยเหลือ หรือร่วมมือกันต่อไป

3. รัฐบาลใหม่ของไทยได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภาว่าจะให้การดูแลและคุ้มครอง

แรงงานนอกระบบ ซึ่งแรงงานกลุ่มนี้ถือเป็นแรงงานด้อยโอกาสหรือเสียเปรียบกลุ่มหนึ่งที่กระทรวงแรงงานเองมีการศึกษาวิจัยและมีแผนงานดำเนินการ โดยเฉพาะมีตัวชี้วัดถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาส่งเสริมแรงงานกลุ่มนี้ การเลือกและการให้ความสำคัญต่อแรงงานด้อยโอกาสหรือเสียเปรียบจึงเป็นประเด็นที่สอดคล้องกับช่วงระยะเวลาและสถานการณ์ปัจจุบัน

4. ทุกประเทศสมาชิกอาเซียนสามารถหยิบยกประเด็นเหล่านี้ขึ้นแลกเปลี่ยนและหารือกันได้กว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกกลุ่มพัฒนาแล้วอย่างเช่น บรูไน สิงคโปร์ กลุ่มพัฒนาระดับกลาง อาทิ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ หรือกำลังพัฒนา เช่น เวียดนาม กัมพูชา ลาว และพม่า เพราะแต่ละประเทศก็มีแรงงานประเภทเสียเปรียบทำงานอยู่ในภาคและสาขาต่างๆ โดยเฉพาะแรงงานกลุ่มที่เสียเปรียบที่ทำงานในรูปแบบและลักษณะใหม่ๆ อาทิ แรงงานภาคเกษตรตามพันธะสัญญา แรงงานรับงานไปทำที่บ้าน แรงงานมีระยะเวลาสัญญาที่แน่นอน แรงงานรับเหมาค่าแรง แรงงานทำงานบางเวลา หรือแม้กระทั่งต่างด้าวบางประเภท อาทิ แรงงานพยาบาลต่างด้าว แรงงานภาคเกษตรต่างด้าว เป็นต้น

สำหรับกรณีของประเทศไทย การพิจารณาประเด็นหัวข้อหลักนี้ นอกจากจะเป็นแนวนโยบายของรัฐแล้ว ยังเป็นการพิจารณาประเด็นที่จะขยายภารกิจและการคุ้มครองแรงงานประเภทนี้ให้มากขึ้น ซึ่งปัจจุบันนอกจากภารกิจการศึกษาวิจัยและการดูแลพัฒนาคุณภาพชีวิตและฝึกทักษะให้แรงงาน

โดยทั่วไป (ซึ่งรวมถึงแรงงานทุกกลุ่มและแรงงานด้อยโอกาสหรือเสียเปรียบด้วยแล้ว) กระทรวงแรงงานของไทยยังได้ออกกฎหมายขึ้นมารองรับแรงงานด้อยโอกาส 2 กลุ่ม คือกลุ่มลูกจ้างในภาคเกษตร และกลุ่มลูกจ้างรับงานไปทำที่บ้าน

ประเทศไทยที่ผ่านมา มีแรงงานที่จัดกลุ่มประเภทเสียเปรียบหรือมีโอกาสน้อยกว่าคนอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก ทั้งในเขตเมืองซึ่งมักจะพบเห็นได้ง่ายๆ ในทุกตรอกซอกซอย และตามบริเวณริมทางเท้า โดยเฉพาะในเขตธุรกิจย่านการค้าหรือบริเวณที่มีประชาชนอาศัยหรือเป็นแหล่งชุมทางพาหนะขนส่ง ในขณะที่กระทรวงแรงงานได้ว่าจ้างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยศึกษากลุ่มแรงงานที่จัดว่าด้อยโอกาสหรือเสียเปรียบประมาณ 10 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มแรงงานรับงานไปทำที่บ้าน กลุ่มแรงงานขับรถรับจ้าง กลุ่มแรงงานเกษตรพันธะสัญญา กลุ่มแรงงานรับจ้างภาคเกษตร กลุ่มแรงงานหาบเร่แผงลอย กลุ่มแรงงานทำงานภาคบริการ กลุ่มแรงงานคุ้ยขยะ กลุ่มแรงงานซื้อขายของเก่า กลุ่มแรงงานทำงานบ้าน กลุ่มแรงงานรับจ้างทั่วไป ผลการศึกษาวิจัยจะสิ้นสุดภายในเดือนมีนาคม 2551

ประเทศไทยโดยกระทรวงแรงงานมีแผนงานและให้ความสำคัญกับแรงงานประเภทดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะกลุ่มแรงงานที่มีสภาพเป็นลูกจ้างที่ทำงานอยู่กับนายจ้างรายเล็กๆ อยู่ตามซอกซอยหรือตึกแถวต่างๆ แรงงานเหล่านี้ไม่เพียงอยู่ภายใต้การคุ้มครองดูแลของกฎหมายคุ้มครองแรงงาน แต่มีสิทธิในการเป็นสมาชิกสำนักงานประกันสังคมด้วย

เพราะฉะนั้น การให้ความสำคัญจะทำให้ นายจ้างของแรงงานเหล่านี้เปิดเผยตัวและนำ ลูกจ้างเข้าระบบการดูแลของสำนักงาน ประกันสังคมต่อไป สำหรับกลุ่มแรงงานอื่นๆ การศึกษาวิจัยและติดตามจะช่วยทำให้กระทรวง แรงงานมีนโยบายและแผนงานต่อแรงงานกลุ่ม นี้ชัดเจนยิ่งขึ้น

การประชุมในระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส และระดับรัฐมนตรีแรงงานอาเซียนในเรื่องนี้ คาดว่าแต่ละประเทศจะให้ข้อคิดเห็นที่จะ นำเสนอและแลกเปลี่ยนแนวทางในการพัฒนา และการให้ความสำคัญต่อแรงงานกลุ่มนี้อย่าง กว้างขวาง ซึ่งนอกจากจะมีผลต้อออกมาแล้ว ทางองค์การแรงงานระหว่างประเทศได้ให้ ความสำคัญและให้ความสนใจต่อประเด็นนี้เป็น อย่างมาก

*โกวิท บวรพานินทร์ ผู้อำนวยการกลุ่มงานพิเศษสัมพันธ์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

ไต้หวันชี้ค่าจ้างผู้อนุบาล/ผู้ทำงานบ้าน ขึ้นอยู่กับข้อตกลง

สำนักงานประสานความร่วมมือระหว่าง ประเทศ รายงานว่า คณะกรรมการการแรงงาน ไต้หวัน (CLA) ได้มีหนังสือแจ้งเวียนมายัง ประเทศผู้ส่งออกแรงงานมาทำงานในไต้หวัน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ สมาคมจัดหา งานในไต้หวันว่ากฎหมายแรงงานไต้หวัน (มาตรา 3) ที่กำหนดเรื่องค่าจ้างไว้ จะไม่ ครอบคลุมถึงแรงงานต่างชาติที่ทำงานประเภท งานในครอบครัว ได้แก่ ผู้ทำงานบ้าน ผู้อนุบาล ดังนั้น อัตราค่าจ้างจึงควรให้นายจ้างและ

แรงงานต่างชาติเป็นผู้เจรจากันเอง และขอให้ ประเทศผู้ส่งออกแรงงาน ๑ ให้ความร่วมมือด้วย

จากข้อมูลของคณะกรรมการการ แรงงาน ๑ ณ เดือนธันวาคม 2550 มีแรงงาน ต่างชาติทำงานเป็นผู้อนุบาลจำนวนทั้งสิ้น 159,702 คน ผู้ทำงานบ้าน 2,526 คน (รวม ทั้งสิ้น 162,228 คน) หรือร้อยละ 45.32 ของ แรงงานของแรงงานต่างชาติทั้งหมด (357,937 คน) แรงงานต่างชาติที่เข้ามาทำงานเป็นผู้อนุบาลและ ผู้ทำงานบ้านมากที่สุด ได้แก่ แรงงานจาก อินโดนีเซีย (101,619 คน) เวียดนาม (34,414 คน) ฟิลิปปินส์ (24,369 คน) และไทย (1,819 คน) แรงงานส่วนใหญ่ยังได้รับค่าจ้างเท่ากับค่าจ้าง ขั้นต่ำก่อนที่มีการปรับขึ้น เมื่อ 1 กรกฎาคม 2550 คือ 15,840 เหรียญไต้หวัน (อัตราค่าจ้าง ขั้นต่ำปัจจุบัน คือ 17280 เหรียญไต้หวัน) และ มักมีข้อเรียกร้องจากองค์กรด้านแรงงาน ภาคเอกชนของไต้หวันให้นายจ้างปรับปรุง สภาพการทำงานอย่างต่อเนื่องทุกปี อาทิ เรื่องวันหยุดและการจ่ายค่าจ้างล่วงเวลา รวมทั้ง ให้แรงงานเหล่านี้ได้รับความคุ้มครองจาก กฎหมาย

ในส่วนของแรงงานไทยที่ทำงานเป็น ผู้อนุบาลและผู้ทำงานบ้าน เข้ามาร้องเรียนต่อ สำนักงานแรงงาน ๑ อยู่เนื่อง ๆ ปัญหาที่พบจะ เหมือนกับแรงงานต่างชาติที่ทำงานในลักษณะนี้ อาทิ การให้ทำงานไม่ตรงตามสัญญาจ้าง (สถานที่ทำงาน/ตำแหน่งงาน) การทำงานเกิน กว่าวันละ 8 ชั่วโมง โดยไม่ได้รับค่าล่วงเวลา เนื่องจากลักษณะงานมีการเริ่ม-เลิกงานไม่ แน่นนอน ฯลฯ ตัวอย่างเช่นแรงงานไทยบางคน ได้รับการว่าจ้างให้มาทำงานดูแลผู้ป่วยใน ครอบครัว แต่ในความเป็นจริงถูกส่งให้ไปดูแล ผู้ป่วยในสถานพยาบาล ซึ่งเป็นงานที่หนักและ

เสี่ยงต่อการติดเชื้อ บางรายถูกนายจ้างใช้ให้ทำงานบ้านของตนเองและบ้านญาติ จนรับสภาพไม่ไหว ซึ่งสำนักงานแรงงานฯ ไทยเป ได้ให้การดูแล กลุ่มครองชีพนายจ้างมาพบและแก้ไขสภาพการจ้าง เงินค่าจ้างให้ถูกต้อง และประชาสัมพันธ์ผ่านรายการวิทยุอยู่เนืองๆ เพื่อให้แรงงานไทยที่ทำอาชีพนี้ได้มีความรู้และไม่ถูกนายจ้างเอาเปรียบ

กล่าวได้ว่าแม้งานด้านผู้อนุบาลและทำงานบ้านในได้หวั่น จะยังมีแนวโน้มความต้องการแรงงานต่างชาติอยู่มาก เนื่องจากแนวโน้มของผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้น แต่เนื่องจากค่าจ้างแรงงานที่ต่ำ (เพราะนายจ้างมีอำนาจเจรจาต่อรองที่สูงกว่า) ไม่ได้ได้รับการปฏิบัติจากนายจ้างในเรื่องวันหยุดและค่าล่วงเวลาอย่างเคร่งครัด ลักษณะงานที่หนัก/มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อ จึงไม่จูงใจแรงงานไทยให้เข้ามาทำงานเท่าที่ควร ในส่วนของสำนักงานแรงงานฯ เอง เห็นว่านายจ้างที่ประสงค์จะว่าจ้างผู้อนุบาล/ทำงานบ้านที่เป็นคนไทย จะต้องแจ้งอัตราค่าจ้างแก่แรงงานไทยที่แน่นอน เพื่อที่สำนักงานแรงงานฯ จะได้แจ้งไปที่ประเทศไทยให้ผู้ที่ประสงค์จะมาทำงานได้ทราบ และเมื่อมีผู้สนใจจะรับทำงาน จะต้องมีการเซ็นให้คำรับรองข้อเสนอ (ค่าจ้าง) ต่อหน้าเจ้าพนักงานก่อน แล้วจึงส่งกลับให้สำนักงานฯ ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป ทั้งนี้ เพื่อให้แรงงานไทยที่จะเข้ามาทำงานได้รับทราบค่าจ้างล่วงหน้าไม่ไขว่มาตกลงและยอมรับสภาพในภายหลังจากที่มาถึงได้หวั่นแล้ว และขณะเดียวกันก็ไม่ขัดกับกติกาของเจ้าบ้านที่วางไว้ด้วย

ที่มา : ข่าว สปร. ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2551 สำนักประสานความร่วมมือระหว่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวง

กรมสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเข้าร่วม โครงการพัฒนามาตรฐานแรงงานไทย

นางสาวสมจิต อริยกุลนิมิต
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนามาตรฐานแรงงาน เร่ง
ประชาสัมพันธ์เชิงรุกนำมาตรฐานแรงงานไทย
(มรท.๘๐๐๑-๒๕๔๖) สู่กลุ่มอุตสาหกรรม
ประเภทต่างๆ อาทิ กลุ่มอุตสาหกรรมไฟฟ้าและ
อิเล็กทรอนิกส์ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
สมาคมอาหารแช่เยือกแข็งไทย สมาคมของชาวยุ
ของชาวยุโรป เชิญชวนสมาชิกของกลุ่มและ
สมาคมสมัครเข้าร่วมโครงการพัฒนามาตรฐาน
แรงงานไทยรับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายแห่งละ
กว่าแสนบาท เพื่อจ้างที่ปรึกษามีอาชีพเข้าวาง
ระบบมาตรฐานแรงงานไทย (มรท.๘๐๐๑-
๒๕๔๖) และจ้างผู้ตรวจประเมินเอกชนมี
อาชีพเข้าตรวจประเมิน เมื่อผ่านจะได้รับ
ใบรับรองมาตรฐานแรงงานไทย (มรท.๘๐๐๑-
๒๕๔๖) จากกรมสวัสดิการและคุ้มครอง
แรงงาน

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนามาตรฐาน
แรงงาน กล่าวย้าว่า โอกาสดี ๆ ที่ไม่ต้องรอ ใน
ปีนี้ยังยินดีรับสมัครสมาชิกเข้าร่วมโครงการฯ
ได้อีกประมาณ 70 แห่ง ขอเพียงเป็นสถาน
ประกอบกิจการส่งออกและที่เกี่ยวข้องกับการ
ส่งออก หากสนใจติดต่อได้ที่กลุ่มงานพัฒนา
ระบบมาตรฐานแรงงาน โทรศัพท์ 0 2245 7175

ที่มา: <http://www.labour.go.th/news>



**สปส. เพิ่มความสะดวกผู้ประกันตนป่วย
โรคตาไม่ต้องสำรองจ่ายค่าอวัยวะเทียมและอุปกรณ์ในการบำบัดรักษาโรค**

สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน เพิ่มความสะดวกแก่ผู้ประกันตนให้สามารถเข้ารับบริการทางการแพทย์ ณ สถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิฯ ได้ทันที โดยไม่ต้องสำรองจ่ายค่าอวัยวะเทียมและอุปกรณ์ในการบำบัดรักษาโรคตา

นายสุรินทร์ จิรวินิชย์ เลขานุการสำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงานเปิดเผยว่า สำนักงานประกันสังคมได้เพิ่มความสะดวกให้แก่ผู้ประกันตน โดยกำหนดให้ผู้ประกันตนที่มีความจำเป็นต้องได้รับการเปลี่ยนใส่อวัยวะเทียมและอุปกรณ์ในการบำบัดรักษาโรคตา อาทิ ใส่ลูกตาเทียมทำด้วยพลาสติก วัสดุใส่หูรับลูกตาเทียมชนิดไม่มีรูพรุน กระจกตาเทียม เลนส์แก้วตาเทียมชนิดพับได้ เลนส์แก้วตาเทียมชนิดพับไม่ได้ สามารถรับบริการทางการแพทย์ ณ สถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิฯ ได้ทันที โดยไม่ต้องสำรองจ่ายเงินเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกันตน

โดยสถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิฯ สามารถยื่นเรื่องส่งเบิกค่าอวัยวะเทียมหรืออุปกรณ์ในการบำบัดรักษาโรคตาได้ที่สำนักงานประกันสังคมโดยตรง

เลขานุการฯ กล่าวเพิ่มเติมว่า สำหรับผู้ประกันตนที่ได้สำรองจ่ายเงินค่าอวัยวะเทียมหรืออุปกรณ์ในการบำบัดรักษาโรคตาไปก่อนวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2551 ผู้ประกันตนสามารถยื่นขอรับค่าอวัยวะเทียมหรืออุปกรณ์ ในการบำบัดรักษาโรคตาดังกล่าวคืนจากสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่/จังหวัดได้ทุกแห่งที่สะดวกภายใน 1 ปี โดยแนบบแบบคำขอรับค่าอวัยวะเทียม/อุปกรณ์ในการบำบัดรักษาโรค (สปส.2-09) ใบเสร็จรับเงิน ใบรับรองแพทย์ และบัตรประชาชน พร้อมทั้งสำเนา หากมีข้อสงสัยสามารถสอบถามเพิ่มเติมได้ที่สายด่วนประกันสังคม 1506 ติดต่อทางระบบโทรศัพท์ตอบรับอัตโนมัติให้บริการทุกวันตลอด 24 ชั่วโมงหรือติดต่อเจ้าหน้าที่โดยตรงให้บริการทุกวันไม่เว้นวันหยุดราชการตั้งแต่เวลา 07.00 - 19.00 น. หรือดูรายละเอียดได้ที่ www.sso.go.th

ที่มา: http://www.sso.go.th/news.php?menu_

วิธีคิด&วิธีทำงาน

7 วิธีคิดอย่างคนเก่ง

การเป็นคนเก่ง ไม่ใช่ใช้ความโหดของพันธุกรรม อยู่ที่มีการฝึกขัดเกลาสมองและหัวใจของคุณ แล้วคุณจะมีคามปรารถนาเรื่องในแบบฉบับของคุณ เป็นคนเก่งก็สามารถจัดการกับชีวิตของคุณได้อย่างลงตัว 7 วิธีคิดอย่าง ๆ ที่นำไปสู่หนทางแห่งความเป็นคนเก่ง คือ

- * คิดทางบวก
- * มีศรัทธาในตัวเอง
- * หักดิบอารมณ์
- * ค้นหาคะแนนต้นแบบ
- * เริ่มต้นงานใหม่ทุกวันด้วยรอยยิ้มสดใส
- * เรียนรู้จากความผิดพลาด
- * ทะนุถนอมมิตรสัมพันธ์เก่า ๆ

สารบัญตารางภาคผนวก

	หน้า
ตาราง 1 จำนวนผู้มีงานทำจำแนกตามสถานภาพแรงงาน ปี 2547 – ปัจจุบัน	98
ตาราง 2 ผู้มีงานทำจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ปี 2548 - ปัจจุบัน	99
ตาราง 3 ผู้มีงานทำจำแนกตามอาชีพและเพศ ปี 2548 – ปัจจุบัน	100
ตาราง 4 ผู้มีงานทำจำแนกตามระดับการศึกษาและเพศ ปี 2548 – ปัจจุบัน	101
ตาราง 5 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงานและการบรรจุงานจำแนกตามภูมิภาคและเพศ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551	102
ตาราง 6 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามการศึกษา ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551	103
ตาราง 7 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามอาชีพ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551	104
ตาราง 8 จำนวนตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551	105
ตาราง 9 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามอายุ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551	106
ตาราง 10 จำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมายคงเหลือจำแนกตามประเภท และภูมิภาค ณ เดือนมีนาคม 2551	107
ตาราง 11 จำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงานคงเหลือจำแนกตามประเภท และภูมิภาค ณ เดือนมีนาคม 2551	108
ตาราง 12 จำนวนแรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตเดินทางไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551	109
ตาราง 13 การฝึกเตรียมเข้าทำงาน / ยกระดับ/ฝึกเสริมทักษะฝีมือแรงงานจำแนกตามภูมิภาคและกลุ่มอาชีพ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551	110
ตาราง 14 การตรวจแรงงานจำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551)	111
ตาราง 15 การตรวจความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551)	112
ตาราง 16 การตรวจความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551)	113
ตาราง 17 ข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาท/ข้อขัดแย้ง ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551	114
ตาราง 18 จำนวนสถานประกอบการและลูกจ้างจำแนกตามภูมิภาคและขนาดสถานประกอบการ ณ เดือนมีนาคม 2551	115
ตาราง 19 ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน	116



ตาราง 1 จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามสถานภาพแรงงาน ปี 2547 – ปัจจุบัน

หน่วย: พันคน

สถานภาพแรงงาน	2547	2548	Q1 /2549	Q2 /2549	Q3 /2549	Q4 /2549	Q1 /2550	Q2 /2550	Q3 /2550	Q4 /2550	Q1* /2551
ประชากร	65,082.5	65,110.4	65,103.3	65,223.5	65,341.8	65,452.3	65,566.4	65,684.0	65,800.1	65,909.4	66,022.1
ผู้อยู่ในวัยแรงงาน (อายุ 15 ปีขึ้นไป)	49,332.7	49,816.8	50,261.6	50,400.4	50,540.9	50,680.8	50,824.2	50,971.1	51,118.8	51,263.9	51,412.1
1. ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน (อายุ 15 ปีขึ้นไป)	35,717.8	36,132.0	35,618.8	36,400.0	36,867.2	36,830.2	36,122.1	36,653.7	37,611.6	37,380.5	36,630.0
1.1 ผู้มีงานทำ	34,728.8	35,257.2	34,638.1	35,502.3	36,344.5	36,257.3	35,252.7	35,750.5	37,122.0	36,872.7	35,781.9
1.2 ผู้ว่างงาน	739.2	663.0	666.2	606.6	449.9	484.3	587.1	589.6	442.2	415.0	569.9
1.3 กำลังแรงงานที่รอฤดูกาล	249.8	211.8	314.4	291.2	72.8	88.6	282.4	313.6	47.4	92.8	278.2
2. ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน (อายุ 15 ปีขึ้นไป)	13,614.9	13,684.8	14,643.0	14,000.4	13,673.7	13,850.6	14,702.1	14,317.4	13,507.1	13,883.5	14,782.1
2.1 ทำงานที่บ้าน	4,207.5	4,293.0	4,773.9	4,678.8	4,274.6	4,350.7	4,885.5	4,731.4	4,211.9	4,444.1	5,016.9
2.2 เรียนหนังสือ	4,402.3	4,331.1	4,627.6	4,035.6	4,395.0	4,289.9	4,572.6	4,164.0	4,306.7	4,318.5	4,456.8
2.3 ยังเด็ก ขรา / ไม่สามารถทำงานได้	4,032.6	4,054.0	4,267.8	4,300.6	4,235.6	4,215.9	4,322.4	4,495.3	4,264.5	4,260.8	4,311.7
2.4 อื่นๆ	972.4	1,006.7	973.6	986.1	768.5	994.2	921.6	926.7	724.1	860.2	996.7
ประชากรอายุต่ำกว่า 15 ปี	15,749.8	15,293.6	14,841.7	14,823.1	14,801.0	14,771.5	14,742.2	14,712.9	14,681.3	14,645.5	14,610.0

ที่มา: ปี 2547 – Q (ไตรมาส) 4/2550 : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

* ข้อมูล Q (ไตรมาส) 1/2551 เป็นข้อมูลประมาณการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ เดือนมกราคม – มีนาคม 2551



ตาราง 2 ผู้มีงานทำ จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ปี 2548 - ปัจจุบัน

หน่วยนับ : พันคน

ประเภทอุตสาหกรรม	2548	Q1 /2549	Q2 /2549	Q3 /2549	Q4 /2549	Q1 /2550	Q2 /2550	Q3 /2550	Q4 /2550	Q1* /2551
ภาคเกษตรกรรม	13,617.0	12,403.7	13,701.4	15,315.3	15,261.6	12,746.9	13,630.6	15,491.8	15,354.8	12,482.8
1. เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	13,164.6	11,951.5	13,246.7	14,887.1	14,778.1	12,285.8	13,192.6	15,081.8	14,889.5	12,089.5
2. การประมง	452.3	452.2	454.7	428.2	483.5	461.1	438.0	410.0	465.3	393.3
นอกภาคเกษตรกรรม	21,640.2	22,234.6	21,800.9	21,029.2	20,995.7	22,505.8	22,119.9	21,630.3	21,517.9	23,299.1
3. การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	56.6	72.5	45.3	54.5	58.0	73.8	63.5	53.9	61.1	62.6
4. การผลิต	5,587.9	5,764.2	5,619.6	5,306.6	5,326.3	5,775.3	5,691.2	5,593.0	5,417.5	6,110.4
5. การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	106.9	117.4	109.3	99.4	100.0	102.0	107.0	104.9	93.2	94.6
6. การก่อสร้าง	2,129.4	2,403.6	2,310.3	2,038.9	1,850.2	2,441.5	2,346.1	1,938.7	1,868.7	2,368.1
7. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน	5,553.3	5,684.3	5,542.5	5,401.9	5,425.7	5,719.7	5,567.1	5,525.4	5,485.4	5,784.4
8. โรงแรม และภัตตาคาร	2,348.5	2,277.1	2,289.6	2,214.9	2,317.2	2,375.1	2,336.2	2,302.4	2,358.1	2,482.6
9. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	1,108.1	1,112.7	1,027.6	1,052.9	1,095.9	1,080.6	1,042.5	1,026.5	1,082.6	1,153.8
10. การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	316.9	319.2	361.5	349.7	330.2	315.2	333.7	350.2	368.4	315.3
11. กิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ	647.3	677.9	690.3	659.2	622.1	681.4	748.6	717.3	722.0	754.7
12. การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	1,109.8	1,130.3	1,139.7	1,170.1	1,183.9	1,220.2	1,241.8	1,286.9	1,255.0	1,286.0
13. การศึกษา	1,044.3	1,031.6	1,029.6	1,079.9	1,033.5	1,028.5	1,006.7	1,085.0	1,063.6	1,046.9
14. งานด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์	601.7	567.8	600.1	602.8	584.6	604.9	611.7	647.2	669.9	634.4
15. กิจกรรมด้านบริการชุมชน สังคม และการบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	736.9	788.1	762.6	710.4	715.2	793.1	724.6	718.0	765.6	864.4
16. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	243.4	224.6	206.6	221.9	240.0	229.9	228.0	229.2	245.6	246.2
17. องค์การระหว่างประเทศและองค์การต่างประเทศอื่น ๆ และสมาชิก	1.5	2.7	2.1	0.4	1.5	3.2	1.4	1.1	2.3	1.4
18. ไม่ทราบ	47.9	60.6	64.1	65.8	71.5	61.5	70.0	50.6	59.0	57.6
รวม	35,257.2	34,638.1	35,502.3	36,344.5	36,257.3	35,252.7	35,750.5	37,122.0	36,872.7	35,781.9

ที่มา : ปี 2548 – Q (ไตรมาส) 4/2550 : สำนักงานสถิติแห่งชาติ * ข้อมูล Q (ไตรมาส) 1/2551 เป็นข้อมูลประมาณการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ เดือนมกราคม – มีนาคม 2551



ตาราง 3 ผู้มีงานทำ จำแนกตามอาชีพและเพศ ปี 2548 - ปัจจุบัน

หน่วยนับ : พันคน

ประเภทอาชีพ	2548	Q1 /2549	Q2 /2549	Q3 /2549	Q4 /2549	Q1 /2550	Q2 /2550	Q3 /2550	Q4 /2550	Q1* /2551
1. ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ	2,514.1	2,578.6	2,548.4	2,400.0	2,429.8	2,531.4	2,526.5	2,479.8	2,495.9	2,403.9
2. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ	1,410.5	1,433.1	1,450.7	1,504.6	1,414.2	1,356.5	1,405.4	1,477.8	1,429.5	1,394.5
3. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่าง ๆ และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	1,443.3	1,491.4	1,476.7	1,520.3	1,493.6	1,519.2	1,545.4	1,568.6	1,567.3	1,591.1
4. เสมียน	1,285.7	1,310.2	1,313.0	1,277.6	1,253.7	1,291.4	1,317.9	1,360.7	1,389.2	1,384.0
5. พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและตลาด	5,033.8	5,080.8	5,074.0	4,921.4	5,017.2	5,232.8	5,232.6	5,185.6	5,149.5	5,524.9
6. ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	11,844.3	10,528.5	12,218.7	13,894.1	13,344.4	10,976.7	12,074.9	14,218.5	13,528.1	10,709.6
7. ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้อง	4,182.6	4,429.5	4,201.9	3,761.1	3,740.4	4,392.0	4,190.7	3,856.1	3,752.9	4,564.6
8. ผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	2,972.4	3,018.8	3,006.1	2,895.7	2,956.1	3,083.4	3,115.6	2,966.1	3,049.3	3,288.8
9. อาชีพขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ในด้านการขายและการให้บริการ	4,526.3	4,721.1	4,166.4	4,110.7	4,546.8	4,812.2	4,271.7	3,955.9	4,464.9	4,868.0
10. คนงานซึ่งมิได้จำแนกไว้ในหมวดอื่น	44.2	46.2	46.5	59.1	61.0	57.2	69.8	53.0	46.1	52.5
รวม	35,257.2	34,638.1	35,502.3	36,344.5	36,257.3	35,252.7	35,750.5	37,122.0	36,872.7	35,781.9

ที่มา : ปี 2548 – Q (ไตรมาส) 4/2550 : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

* ข้อมูล Q (ไตรมาส) 1/2551 เป็นข้อมูลประมาณการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ เดือนมกราคม – มีนาคม 2551



ตาราง 4 ผู้มีงานทำจำแนกตามระดับการศึกษาและเพศ ปี 2548 - ปัจจุบัน

หน่วยนับ : พันคน

ระดับการศึกษา	2548	Q1 /2549	Q2 /2549	Q3 /2549	Q4 /2549	Q1 /2550	Q2 /2550	Q3 /2550	Q4 /2550	Q1* /2551
1. ไม่มีการศึกษา	1,260.6	1,232.6	1,261.6	1,320.7	1,219.6	1,171.2	1,239.0	1,266.2	1,233.5	1,173.0
2. ต่ำกว่าประถมศึกษา	12,152.3	11,861.5	12,024.2	12,431.2	12,329.5	11,303.9	11,369.1	11,838.3	11,878.9	10,975.6
3. ประถมศึกษา	7,781.8	7,575.7	7,635.6	7,895.7	8,024.9	8,084.7	8,054.6	8,504.4	8,372.5	7,960.7
4. มัธยมศึกษาตอนต้น	4,985.0	4,848.3	5,116.0	5,100.8	5,179.3	5,185.9	5,336.2	5,451.8	5,309.9	5,492.2
5. มัธยมศึกษาตอนปลาย	4,103.9	4,031.0	4,271.6	4,344.5	4,400.8	4,364.8	4,417.9	4,617.4	4,689.8	4,679.9
- สายสามัญ	2,898.4	2,894.9	3,102.6	3,168.5	3,213.4	3,212.0	3,233.8	3,372.2	3,487.0	3,482.1
- สายอาชีวศึกษา	1,189.0	1,119.7	1,155.7	1,162.2	1,174.6	1,138.0	1,171.7	1,232.8	1,186.4	1,183.5
- สายวิชาการศึกษา	16.5	16.4	13.3	13.8	12.8	14.8	12.4	12.4	16.4	14.4
6. อุดมศึกษา	4,795.7	4,962.9	4,989.0	5,052.6	4,896.8	4,962.7	5,151.1	5,288.2	5,227.1	5,342.0
- สายวิชาการ	2,543.4	2,683.9	2,676.7	2,703.7	2,617.0	2,665.4	2,816.0	2,833.7	2,920.0	2,876.0
- สายวิชาชีพ	1,427.2	1,438.1	1,483.2	1,482.7	1,435.0	1,546.0	1,573.9	1,671.2	1,581.9	1,696.4
- สายวิชาการศึกษา	825.1	840.9	829.1	866.2	844.8	751.3	761.2	783.3	725.2	769.6
7. การศึกษาอื่น ๆ	24.7	21.1	23.6	25.0	29.7	23.9	28.2	37.2	33.3	30.8
8. ไม่ทราบ	153.2	104.9	180.7	174.1	176.6	155.6	154.4	118.5	127.7	127.8
รวม	35,257.2	34,638.1	35,502.3	36,344.5	36,257.3	35,252.7	35,750.5	37,122.0	36,872.7	35,781.9

ที่มา : ปี 2548 – Q (ไตรมาส) 4/2550 : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

* ข้อมูล Q (ไตรมาส) 1/2551 เป็นข้อมูลประมาณการจากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ เดือนมกราคม – มีนาคม 2551



ตาราง 5 จำนวนตำแหน่งงานว่าง / ผู้สมัครงานและการบรรจุงานจำแนกตามภูมิภาคและเพศ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551

ภูมิภาค	ไตรมาส 4/2550 (ตุลาคม - ธันวาคม 2550)										ไตรมาส 1/2551 (มกราคม - มีนาคม 2551)									
	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)				ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)			บรรจุงาน (คน)			ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)				ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)			บรรจุงาน (คน)		
	รวม	ชาย	หญิง	ไม่ระบุ	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	ไม่ระบุ	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง
กรุงเทพมหานคร	33,406	10,568	4,080	18,758	21,515	9,293	12,222	5,263	2,317	2,946	42,364	8,590	4,982	28,792	29,882	12,341	17,541	5,622	2,374	3,248
ภาคกลาง	28,719	6,453	4,214	18,052	33,952	15,089	18,863	15,766	6,348	9,418	27,369	5,530	3,407	18,432	40,907	17,619	23,288	16,179	6,490	9,689
ภาคเหนือ	9,683	2,445	1,596	5,642	13,562	6,079	7,483	6,104	2,653	3,451	15,750	3,060	2,214	10,476	19,166	8,166	11,000	7,298	3,367	3,931
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	11,507	2,088	1,770	7,649	15,513	7,272	8,241	5,252	2,370	2,882	15,395	2,825	2,325	10,245	24,352	10,386	13,966	8,572	3,640	4,932
ภาคใต้	8,988	2,145	1,791	5,052	9,860	4,762	5,098	5,351	2,039	3,312	16,105	2,586	2,277	11,242	14,250	5,204	9,046	8,409	2,849	5,560
ทั่วประเทศ	92,303	23,699	13,451	55,153	94,402	42,495	51,907	37,736	15,727	22,009	116,983	22,591	15,205	79,187	128,557	53,716	74,841	46,080	18,720	27,360

ที่มา : กรมการจัดหางาน



ตาราง 6 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามการศึกษา ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551

วุฒิการศึกษา	ไตรมาส 4/2550 (ตุลาคม - ธันวาคม 2550)			ไตรมาส 1/2551 (มกราคม - มีนาคม 2551)		
	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	12,104	23,258	5,682	16,208	24,740	7,955
มัธยมศึกษา	29,276	34,420	12,724	35,702	41,942	16,187
ปวช.	13,899	6,644	2,673	17,518	10,229	3,328
- พาณิชย	168	2,626	1,197	156	4,307	1,494
- ช่าง	492	2,397	956	413	2,796	916
- อื่นๆ	13,239	1,621	520	16,949	3,126	918
ปวส.	15,405	9,141	5,854	19,305	13,757	6,183
- พาณิชย	352	4,398	3,369	298	7,206	3,494
- ช่าง	661	3,532	2,069	615	4,395	2,014
- อื่นๆ	14,392	1,211	416	18,392	2,156	675
อนุปริญญา	7,056	471	193	9,305	826	229
ปริญญาตรี	13,755	19,871	10,527	18,423	36,413	12,117
ปริญญาโท	757	595	83	413	641	77
ปริญญาเอก	51	2	0	109	9	4
อื่น ๆ	0	0	0	0	0	0
รวม	92,303	94,402	37,736	116,983	128,557	46,080

ที่มา : กรมการจัดหางาน



ตาราง 7 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามอาชีพ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551

ประเภทอาชีพ	ไตรมาส 4/2550 (ตุลาคม - ธันวาคม 2550)			ไตรมาส 1/2551 (มกราคม - มีนาคม 2551)		
	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)
1. ผู้จัดการ/ผู้บริหาร	2,754	2,914	843	3,554	4,382	845
2. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ	6,217	5,974	2,298	6,469	10,734	2,409
3. ช่างเทคนิคและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	11,981	9,911	4,995	15,989	16,139	5,341
4. เสมียน เจ้าหน้าที่	11,723	15,638	7,216	16,246	25,479	8,609
5. พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด	16,106	13,276	5,077	21,135	17,377	6,383
6. ผู้ปฏิบัติงานฝีมือด้านการเกษตรและประมง (แปรรูปขั้นพื้นฐาน)	560	391	135	539	750	353
7. ผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ฝีมือในธุรกิจต่างๆ	8,477	7,207	1,826	11,153	8,099	2,266
8. ผู้ปฏิบัติงานในโรงงาน ผู้ควบคุมเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบการ	10,772	8,020	2,939	7,651	8,736	3,837
9. อาชีพงานพื้นฐาน	23,252	31,032	12,400	32,218	36,577	15,985
T ผู้ฝึกงาน	461	39	7	2,029	284	52
รวม	92,303	94,402	37,736	116,983	128,557	46,080

ที่มา : กรมการจัดหางาน



ตาราง 8 จำนวนตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551

ประเภทอุตสาหกรรม	ไตรมาส 4/2550 (ตุลาคม - ธันวาคม 2550)		ไตรมาส 1/2551 (มกราคม - มีนาคม 2551)	
	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	บรรจุงาน (คน)	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	บรรจุงาน (คน)
A เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	681	340	1,271	927
B การประมง	61	44	187	28
C การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	352	79	218	164
D การผลิต	35,457	17,444	41,812	21,543
E การไฟฟ้า แก๊สและการประปา	234	80	153	55
F การก่อสร้าง	3,036	931	4,743	1,572
G การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	22,719	9,365	34,381	10,071
H โรงแรมและภัตตาคาร	7,231	2,119	9,467	2,550
I การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	2,722	891	3,221	1,141
J ตัวกลางทางการเงิน	1,291	557	2,861	680
K บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และบริการทางธุรกิจ	12,607	3,572	11,027	3,764
L การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	615	768	2,816	1,828
M การศึกษา	734	426	1,149	579
N การบริการด้านสุขภาพและงานด้านสังคมสงเคราะห์	1,813	477	1,371	489
O การให้บริการชุมชน สังคม และบริการส่วนบุคคลอื่นๆ	2,418	524	1,926	526
P ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	330	118	380	162
Q องค์การระหว่างประเทศ และองค์การต่างประเทศอื่นๆ และสมาชิก	2	1	0	1
รวม	92,303	37,736	116,983	46,080

ที่มา : กรมการจัดหางาน



ตาราง 9 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามอายุ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551

ช่วงอายุ (ปี)	ไตรมาส 4/2550 (ตุลาคม - ธันวาคม 2550)						ไตรมาส 1/2551 (มกราคม - มีนาคม 2551)					
	ตำแหน่งงานว่าง		ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน		บรรจุงาน		ตำแหน่งงานว่าง		ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน		บรรจุงาน	
	อัตรา	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	อัตรา	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
15-17	461	0.50	2,908	3.08	476	1.26	2,174	1.85	2,724	2.12	746	1.62
18-24	34,383	37.25	26,346	27.91	14,417	38.21	43,536	37.22	48,905	38.04	16,327	35.43
25-29	29,003	31.42	21,008	22.25	11,960	31.69	36,625	31.31	25,932	20.17	13,946	30.26
30-39	20,324	22.02	27,685	29.33	8,173	21.66	24,796	21.20	31,610	24.59	11,109	24.11
40-49	6,357	6.89	13,065	13.84	2,266	6.00	8,103	6.93	15,020	11.68	3,116	6.76
50-59	1,725	1.87	3,274	3.47	426	1.13	1,488	1.27	4,136	3.22	736	1.60
60 ปีขึ้นไป	50	0.05	116	0.12	18	0.05	261	0.22	230	0.18	100	0.22
รวม	92,303	100.0	94,402	100.0	37,736	100.0	116,983	100.0	128,557	100.0	46,080	100.0

ที่มา : กรมการจัดหางาน



ตาราง 10 จำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมายคงเหลือ จำแนกตามประเภท และภูมิภาค ณ เดือนมีนาคม 2551

ภูมิภาค	แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมาย (คน)									
	รวมทั้งหมด	ตลอดชีพ	ชั่วคราว (มาตรา 7)	ส่งเสริมการ ลงทุนและ กฎหมายอื่น (มาตรา 10)	แรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงาน ตาม MOU			แรงงานต่างด้าวพิสูจน์สัญชาติและได้รับ ใบอนุญาตทำงาน		
					รวม	ลาว	กัมพูชา	รวม	ลาว	กัมพูชา
กรุงเทพมหานคร	97,799	7,306	46,215	13,683	3,618	1,100	2,518	26,977	18,643	8,334
ภาคกลาง	71,506	1,460	19,105	9,281	7,065	2,428	4,637	34,595	13,707	20,888
ภาคเหนือ	7,770	921	4,920	603	22	18	4	1,304	1,087	217
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	12,053	2,069	1,948	371	1,318	973	345	6,347	5,627	720
ภาคใต้	25,261	2,667	14,277	738	4,593	1,575	3,018	2,986	1,873	1,113
ทั่วประเทศ	214,389	14,423	86,465	24,676	16,616	6,094	10,522	72,209	40,937	31,272

ที่มา : กรมการจัดหางาน สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว

หมายเหตุ : แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมาย หมายถึง

1.1 คนต่างด้าวที่ขออนุญาตทำงาน

(1) ขอบริษัท

(1.1) มี VISA ประเภทเข้ามาชั่วคราว (NON - Immigrant) รวมถึง VISA ตาม MOU (1.2) มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ (รวมคนต่างด้าวตลอดชีพ)

(2) แจ้งการทำงานให้อธิบดีทราบ

1.2 คนต่างด้าวที่ขออนุญาตการทำงานตามมาตรา 10

(1) มี VISA ประเภทเข้ามาชั่วคราว (NON - Immigrant) รวมถึง VISA ตาม MOU (2) มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ (รวมคนต่างด้าวตลอดชีพ)



ตาราง 11 จำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงานคงเหลือ จำแนกตามประเภท และภูมิภาค ณ เดือนมีนาคม 2551

ภูมิภาค	แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงานคงเหลือ (คน)										
	รวมทั้งหมด	มาตรา 12 ยกเว้น ตามมติ กรม.	แรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติ (พม่า ลาว กัมพูชา)								
			รวม 3 สัญชาติ	แรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติตามมติ ครม. 2550				แรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติในเขตพัฒนา พิเศษเฉพาะกิจใน 5 จังหวัดชายแดนใต้			
				รวม	พม่า	ลาว	กัมพูชา	รวม	พม่า	ลาว	กัมพูชา
กรุงเทพมหานคร	94,528	6,015	88,513	88,513	84,368	3,115	1,030	0	0	0	0
ภาคกลาง	220,559	13,207	207,352	207,352	184,547	7,031	15,774	0	0	0	0
ภาคเหนือ	123,433	31,419	92,014	92,014	91,029	843	142	0	0	0	0
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	8,815	392	8,423	8,423	3,699	4,158	566	0	0	0	0
ภาคใต้	138,890	2,196	136,694	133,145	130,456	1,946	743	3,549	3,117	128	304
ทั่วประเทศ	586,225	53,229	532,996	529,447	494,099	17,093	18,255	3,549	3,117	128	304

ที่มา : กรมการจัดหางาน สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว

หมายเหตุ : แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมาย หมายถึง แรงงานต่างด้าวที่ขออนุญาตการทำงานตามมาตรา 12 (1) - (4)

- (1) คนต่างด้าวที่ถูกเนรเทศฯ (ทำงานได้ 27 อาชีพ)
- (2) คนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตฯ แบ่งเป็น
 - ชนกลุ่มน้อยบนพื้นที่สูง ได้แก่ ไทยใหญ่ กระเหรี่ยง แม้ว เป็นต้น (ทำงานได้ 27 อาชีพ)
 - คนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันฯ ตามมติคณะรัฐมนตรี ได้แก่ คนต่างด้าวสัญชาติพม่า ลาว กัมพูชา (ทำงานได้ 2 อาชีพ คือ กรรมกร และคนรับใช้ในบ้าน)
- (3) คนต่างด้าวที่เกิดในราชอาณาจักรแต่ไม่ได้รับสัญชาติไทย (ทำงานได้ 27 อาชีพ)
- (4) คนต่างด้าวโดยผลของการถูกถอนสัญชาติฯ (ทำงานได้ 27 อาชีพ)



ตาราง 12 จำนวนแรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตเดินทางไปทำงานต่างประเทศ
จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 4 ปี 2550 และ ไตรมาส 1 ปี 2551

ภูมิภาค/ประเทศ	ไตรมาส 4/2550		ไตรมาส 1/2551	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เอเชีย				
มาเลเซีย	759	1.86	941	2.31
สิงคโปร์	3,117	7.62	4,933	12.08
บรูไน	827	2.02	932	2.28
ฮ่องกง	765	1.87	788	1.93
ญี่ปุ่น	1,766	4.32	1,983	4.86
ไต้หวัน	12,495	30.56	11,551	28.30
เกาหลีใต้	4,351	10.64	4,875	11.94
เวียดนาม	284	0.69	376	0.92
กัมพูชา	77	0.19	16	0.04
รวมประเทศอื่นๆในเอเชีย	1,812	4.43	1,660	4.07
ตะวันออกกลาง				
ซาอุดีอาระเบีย	142	0.35	193	0.47
กาตาร์	1,884	4.61	2,213	5.42
บาห์เรน	308	0.75	237	0.58
สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์	3,461	8.46	3,555	8.71
คูเวต	834	2.04	704	1.72
โอมาน	463	1.13	462	1.13
อิสราเอล	4,048	9.90	1,095	2.68
รวมประเทศอื่นๆใน M/E	101	0.25	127	0.31
แอฟริกา				
ลิเบีย	620	1.52	726	1.78
รวมประเทศอื่นๆในแอฟริกา	593	1.45	761	1.86
ภูมิภาคอื่นๆ				
สหรัฐอเมริกา	645	1.58	699	1.71
อังกฤษ	317	0.78	441	1.08
เยอรมนี	59	0.14	58	0.14
ออสเตรเลีย	87	0.21	122	0.30
อิตาลี	32	0.08	106	0.26
มาเลเซียเหนือ(ไชน่า)	11	0.03	11	0.03
รวมประเทศอื่นๆ	1,032	2.52	1,258	3.08
รวม	40,890	100.0	40,823	100.0

ที่มา : กรมการจัดหางาน สำนักงานบริหารแรงงานไทยไปต่างประเทศ

ตาราง 13 การฝึกอบรมเข้าทำงาน / ยกระดับ/ฝึกเสริมทักษะฝีมือแรงงาน จำแนกตามภูมิภาคและกลุ่มอาชีพ ไตรมาส 4 ปี 2550 และ 1 ปี 2551

กลุ่มอาชีพ	ไตรมาส 4/2550 (ตุลาคม - ธันวาคม 2550)						ไตรมาส 1/2551 (มกราคม - มีนาคม 2551)					
	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคใต้	ทั่วประเทศ	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคใต้	ทั่วประเทศ
การฝึกอบรมเข้าทำงาน												
1. ช่างก่อสร้าง	11	9	19	37	23	99	0	15	47	24	7	93
2. ช่างอุตสาหกรรม	2	56	72	149	92	371	2	32	47	106	32	219
3. ช่างเครื่องกล	0	165	280	389	302	1,136	0	84	72	218	75	449
4. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์	0	211	299	324	320	1,154	0	149	94	313	95	651
5. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์	2	137	91	246	88	564	2	95	92	350	79	618
6. เกษตรอุตสาหกรรม	0	0	28	0	0	28	0	0	0	0	0	0
7. ธุรกิจและบริการ	28	343	311	393	66	1,141	160	766	311	245	78	1,560
รวม	43	921	1,100	1,538	891	4,493	164	1,141	663	1,256	366	3,590
ฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน												
1. ช่างก่อสร้าง	27	1,069	831	586	158	2,671	82	410	1,333	583	316	2,724
2. ช่างอุตสาหกรรม	16	1,198	338	686	266	2,504	19	1,314	511	732	442	3,018
3. ช่างเครื่องกล	49	1,818	856	823	208	3,754	24	1,143	718	819	377	3,081
4. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์	263	2,281	1,882	1,542	427	6,395	262	2,466	1,415	1,643	990	6,776
5. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์	0	275	1,277	549	547	2,648	0	620	1,789	1,294	1,226	4,929
6. เกษตรอุตสาหกรรม	0	80	40	0	0	120	0	803	0	447	0	1,250
7. ธุรกิจและบริการ	447	4,699	2,648	2,758	4,188	14,740	688	5,125	5,850	3,965	4,202	19,830
รวม	802	11,420	7,872	6,944	5,794	32,832	1,075	11,881	11,616	9,483	7,553	41,608
ฝึกเสริมทักษะฝีมือแรงงาน												
1. ช่างก่อสร้าง	14	495	1,179	487	115	2,290	0	1,685	1,867	1,499	587	5,638
2. ช่างอุตสาหกรรม	0	237	73	283	126	719	0	416	523	582	91	1,612
3. ช่างเครื่องกล	0	288	236	428	325	1,277	23	676	349	976	354	2,378
4. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์	67	251	430	226	129	1,103	0	992	681	819	712	3,204
5. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์	0	1,585	1,430	1,968	1,215	6,198	0	1,703	3,312	3,721	2,701	11,437
6. เกษตรอุตสาหกรรม	0	44	0	358	23	425	0	0	131	233	0	364
7. ธุรกิจและบริการ	551	1,316	874	1,521	571	4,833	292	1,678	2,267	3,182	2,061	9,480
รวม	632	4,216	4,222	5,271	2,504	16,845	315	7,150	9,130	11,012	6,506	34,113

ที่มา : กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน



ตาราง 14 การตรวจแรงงานจำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551)

ขนาดสถาน ประกอบการ	สถาน ประกอบการที่ ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ (คน)				ผลการตรวจ (แห่ง)		การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ (แห่ง)				
		ชาย	หญิง	เด็ก	รวม	ปฏิบัติ ถูกต้อง	ปฏิบัติ ไม่ถูกต้อง	แนะนำ	ออก หนังสือ เชิญพบ	ออกคำสั่ง ให้ ดำเนินการ	เปรียบเทียบ ปรับ	ส่งเรื่อง ดำเนินคดี
1 - 4 คน	3,123	4,194	3,378	33	7,605	2,862	261	245	15	1	0	0
5 - 9 คน	2,448	9,311	7,483	42	16,836	2,217	231	222	7	2	0	0
10 - 19 คน	2,212	16,463	13,628	54	30,145	1,708	504	485	15	4	0	0
20 - 49 คน	1,930	34,470	25,919	126	60,515	1,559	371	353	12	6	0	0
50 - 99 คน	796	30,752	25,603	108	56,463	586	210	191	12	6	1	0
100 - 299 คน	762	66,210	61,270	187	127,667	630	132	117	9	6	0	0
300 - 499 คน	159	27,389	32,231	79	59,699	136	23	19	3	1	0	0
500 - 999 คน	103	34,199	35,414	335	69,948	89	14	14	0	0	0	0
1,000 คน ⁺	58	49,884	70,943	41	120,868	53	5	3	2	0	0	0
รวม	11,591	272,872	275,869	1,005	549,746	9,840	1,751	1,649	75	26	1	0

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (ข้อมูลประมวลผลทางระบบคอมพิวเตอร์ Online ณ วันที่ 2 เมษายน 2551)



ตาราง 15 การตรวจความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551)

ขนาดสถาน ประกอบการ	สถาน ประกอบการ ที่ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ (คน)				ผลการตรวจ (แห่ง)		การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ (แห่ง)					
		ชาย	หญิง	เด็ก	รวม	ปฏิบัติ ถูกต้อง	ปฏิบัติ ไม่ถูกต้อง	แนะนำ	ออกคำสั่ง				ส่งเรื่อง ดำเนินคดี
									สั่งเอกสาร	พบ	ปรับปรุง	หยุดการใช้ เครื่องจักร	
1 - 4 คน	695	1,112	725	7	1,837	643	52	50	0	2	0	0	0
5 - 9 คน	672	2,876	1,806	40	4,682	549	123	122	0	0	1	0	0
10 - 19 คน	665	5,421	3,802	26	9,223	517	148	145	0	0	1	0	2
20 - 49 คน	807	15,344	10,924	23	26,268	565	242	230	4	0	8	0	5
50 - 99 คน	443	17,873	13,615	37	31,488	314	129	122	0	0	4	0	3
100 - 299 คน	483	44,491	37,835	52	82,326	339	144	131	0	1	11	0	1
300 - 499 คน	122	22,480	24,338	72	46,818	91	31	25	1	0	4	0	1
500 - 999 คน	88	29,176	30,274	109	59,450	71	17	12	0	0	2	0	3
1,000 คน ⁺	72	64,549	125,002	2,587	189,551	59	13	12	0	0	1	0	0
รวม	4,047	203,322	248,321	2,953	451,643	3,148	899	849	5	3	32	0	15

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (ข้อมูลประมวลผลทางระบบคอมพิวเตอร์ Online ณ วันที่ 2 เมษายน 2551)

หมายเหตุ : 1. สถานประกอบกิจการแต่ละแห่งที่ปฏิบัติไม่ถูกต้อง อาจมีการดำเนินการของเจ้าหน้าที่มากกว่า 1 กรณี

2. จำนวนลูกจ้างที่ผ่านการตรวจชาย, หญิง ได้รวมจำนวนลูกจ้างเด็กไว้ด้วยแล้ว



ตาราง 16 การตรวจความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 1 ปี 2551 (มกราคม – มีนาคม 2551)

ประเภทอุตสาหกรรม	สปก ที่ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้าง ที่ผ่านการตรวจ (คน)	ผลการตรวจ (แห่ง)		การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ (แห่ง)					ส่งเรื่องดำเนินคดี
			ปฏิบัติถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	แนะนำ	ออกคำสั่ง				
						ส่งเอกสาร	พบ	ปรับปรุง	หยุดการใช้เครื่องจักร	
1. เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	29	1,586	23	6	6	0	0	0	0	1
2. การประมง	3	83	2	1	1	0	0	0	0	0
3. การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	50	3,697	40	10	10	0	0	0	0	0
4. การผลิต	1,477	314,200	1,024	453	414	1	1	26	0	11
5. การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	28	6,843	22	6	6	0	0	0	0	0
6. การก่อสร้าง	224	11,547	155	69	68	0	1	0	0	0
7. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน	1,320	38,192	1,116	204	200	0	1	2	0	1
8. โรงแรม และภัตตาคาร	336	22,834	269	67	63	4	0	4	0	0
9. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	140	20,698	112	28	27	0	0	0	0	1
10. การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	156	8,177	142	14	14	0	0	0	0	0
11. กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจการทางธุรกิจ	174	16,196	150	24	23	0	0	0	0	1
12. การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
13. การศึกษา	14	199	11	3	3	0	0	0	0	0
14. งานด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์	28	3,193	25	3	3	0	0	0	0	0
15. กิจกรรมด้านบริการชุมชน สังคม และการบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	67	4,112	56	11	11	0	0	0	0	0
16. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	1	86	1	0	0	0	0	0	0	0
17. องค์การระหว่างประเทศ และองค์การต่างประเทศอื่น ๆและสมาชิก	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
18. ไม่ทราบ	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
รวม	4,047	451,643	3,148	899	849	5	3	32	0	15

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (ข้อมูลประมวลผลทางระบบคอมพิวเตอร์ Online ณ วันที่ 2 เมษายน 2551)

หมายเหตุ : สถานประกอบการ แต่ละแห่งที่ปฏิบัติไม่ถูกต้อง อาจมีการดำเนินการของเจ้าหน้าที่มากกว่า 1 กรณี



ตาราง 17 ข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาท/ข้อขัดแย้ง ไตรมาส 4 ปี 2550 และ ไตรมาส 1 ปี 2551

ข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาท/ข้อขัดแย้ง	ไตรมาส 4/2550 (ตุลาคม - ธันวาคม 2550)			ไตรมาส 1/2551* (มกราคม - มีนาคม 2551)		
	แห่ง	ครั้ง	คน	แห่ง	ครั้ง	คน
การแจ้ง/ยุติข้อเรียกร้อง						
1. การแจ้งข้อเรียกร้อง	157	167	100,742	37	39	14,044
2. การยุติข้อเรียกร้อง	141	149	87,528	30	31	11,348
2.1 การยุติโดยไม่เกิดข้อพิพาทแรงงาน	112	115	75,922	19	19	8,667
- ตกลงกันเอง	110	113	75,372	17	17	7,342
- ถอนข้อเรียกร้อง	0	0	0	0	0	0
- อื่น ๆ	2	2	550	2	2	1,325
2.2 การเกิดข้อพิพาทแรงงาน	29	34	11,606	11	12	2,681
3. ข้อเรียกร้องยังไม่ยุติ	16	18	13,214	7	8	2,696
การเกิดข้อพิพาท/ยุติข้อพิพาท						
1. การเกิดข้อพิพาทแรงงาน	30	36	11,968	20	21	12,604
2. การยุติข้อพิพาทแรงงาน	28	34	11,474	18	18	11,405
- ยุติภายใน 5 วัน	6	6	1,615	5	5	5,837
- ยุติเกิน 5 วัน	21	26	9,729	9	9	5,382
- ชี้ขาดโดยบังคับ	1	2	130	0	0	0
- ชี้ขาดโดยสมัครใจ	0	0	0	1	1	40
- อื่น ๆ	0	0	0	3	3	146
3. ข้อพิพาทแรงงานยังไม่ยุติ	2	2	494	2	3	1,199
การเกิดข้อขัดแย้ง/ยุติข้อขัดแย้ง						
1. การเกิดข้อขัดแย้ง	28	32	6,434	28	31	9,160
2. การยุติข้อขัดแย้ง	28	32	6,434	26	29	8,804
- ตกลงกันได้	26	30	6,035	24	26	8,740
- ถอนเรื่อง	1	1	230	1	1	2
- ฟ้องศาลแรงงาน	1	1	169	1	2	62
- อื่น ๆ	0	0	0	0	0	0
3. การผลงาน	0	0	0	2	2	775
4. ข้อขัดแย้งยังไม่ยุติ	0	0	0	2	2	356

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (*ข้อมูลได้จากการประมวลผลทางระบบ Web Application ไตรมาส 4/2550 ข้อมูล ณ วันที่ 10 เมษายน 2551 ไตรมาส 1/2551 ข้อมูล ณ วันที่ 3 เมษายน 2551)

หมายเหตุ : สถานประกอบการบางแห่งมีการยุติข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาท/ข้อขัดแย้ง ได้มากกว่า 1 กรณี



ตาราง 18 จำนวนสถานประกอบการและลูกจ้าง จำแนกตามภูมิภาคและขนาดสถานประกอบการ ณ เดือนมีนาคม 2551

ภูมิภาค ขนาดสปก.	กรุงเทพมหานคร		ภาคกลาง และปริมณฑล		ภาคเหนือ		ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		ภาคใต้		ทั่วราชอาณาจักร	
	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)
< 10 คน	98,235	354,936	74,132	270,919	32,717	110,350	33,273	106,830	30,088	101,741	268,445	944,776
10 - 19 คน	20,283	272,751	16,779	227,074	5,785	77,328	5,385	72,968	4,813	64,339	53,045	714,460
20 - 49 คน	13,228	399,807	12,794	395,563	3,271	97,958	3,415	101,593	3,013	91,029	35,721	1,085,950
50 - 99 คน	4,392	303,925	5,104	358,691	925	63,623	1,008	69,367	1,019	70,620	12,448	866,226
100 - 199 คน	2,346	328,650	3,348	471,473	445	61,573	507	70,136	524	72,245	7,170	1,004,077
200 - 499 คน	1,461	448,050	2,430	746,166	240	72,718	278	84,219	311	93,855	4,720	1,445,008
500 - 999 คน	459	313,528	789	546,187	83	56,833	94	65,143	64	42,124	1,489	1,023,815
≥1,000 คน	263	652,768	421	862,344	27	60,506	48	102,805	27	52,441	786	1,730,864
รวม	140,667	3,074,415	115,797	3,878,417	43,493	600,889	44,008	673,061	39,859	588,394	383,824	8,815,176

ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

หมายเหตุ : สปก. = สถานประกอบการ ผปต. = ผู้ประกันตน



ตาราง 19 ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน

ตัวชี้วัด	ไตรมาส 1/2549	ไตรมาส 2/2549	ไตรมาส 3/2549	ไตรมาส 4/2549	ไตรมาส 1/2550	ไตรมาส 2/2550	ไตรมาส 3/2550	ไตรมาส 4/2550	ไตรมาส 1/2551*
อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน	70.87	72.22	72.95	72.67	71.07	71.91	73.58	72.92	71.25*
อัตราการจ้างงานในภาคเกษตรต่อกำลังแรงงานผู้มีงานทำ	35.81	38.59	42.14	42.09	36.16	38.13	41.73	41.64	34.89*
อัตราการจ้างงานนอกภาคเกษตรต่อกำลังแรงงานผู้มีงานทำ	64.19	61.41	57.86	57.91	63.84	61.87	58.27	58.36	65.11*
อัตราการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิต	16.64	15.83	14.60	14.69	16.38	15.92	15.07	14.69	17.08*
อัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่าง	18.38	33.14	32.57	28.58	29.34	49.81	57.88	40.88	39.39
อัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัครงาน	35.13	41.87	47.44	43.83	32.78	37.66	46.75	39.97	35.84
อัตราการว่างงาน - ทัวราชอาณาจักร	1.87	1.67	1.22	1.31	1.63	1.61	1.18	1.11	1.56*
อัตราการว่างงาน - กรุงเทพมหานคร	1.41	2.04	1.59	1.11	1.19	1.48	1.28	0.94	1.56*
อัตราการว่างงาน - ภาคกลาง	1.48	1.58	1.38	1.23	1.24	1.54	1.38	1.34	1.08*
อัตราการว่างงาน - ภาคเหนือ	1.89	1.47	0.96	1.32	1.57	1.81	1.28	1.00	1.49*
อัตราการว่างงาน - ภาคตะวันออก / เหนือ	2.49	1.73	1.14	1.35	2.22	1.62	0.97	0.97	2.12*
อัตราการว่างงาน - ภาคใต้	1.52	1.63	1.17	1.56	1.44	1.54	1.06	1.28	1.3*
อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานของสถานประกอบการ	18.86	17.13	15.79	20.00	20.74	18.24	12.98	15.92	15.11
อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดความปลอดภัยของสถานประกอบการ	11.36	13.57	11.83	17.47	21.62	18.07	16.69	23.87	22.21
อัตราการเกิดข้อพิพาทแรงงานต่อสถานประกอบการ 100,000 แห่ง	5.82	2.63	2.61	5.20	3.35	5.36	4.55	7.43	4.94*
อัตราการเกิดข้อขัดแย้งต่อสถานประกอบการ 100,000 แห่ง	4.23	2.89	1.83	5.20	9.80	9.45	6.82	6.94	6.91*
อัตราของสถานประกอบการที่เข้าสู่ระบบประกันสังคม	97.00	97.31	97.36	97.66	97.70	96.92	96.24	94.52	94.72

หมายเหตุ : * ข้อมูลเบื้องต้นหรือประมาณการ



คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

นายจุฑาธวัช	อินทรสุขศรี	ปลัดกระทรวงแรงงาน
นายไพโรจน์	สุขสัมฤทธิ์	รองปลัดกระทรวงแรงงาน
นายชัยยุทธ	ขวลิตนิธิกุล	ที่ปรึกษาวิชาการแรงงาน
นายชัยวัฒน์	เกิดผล	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
		สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

ผู้จัดทำ

นางสาววิรจิตต์	สุวรรณะบุญย์	ผู้อำนวยการกลุ่มงานวิจัย
นางสุจิตรา	ไกรฤทธิ์	นักวิชาการแรงงาน 8ว
นางมาเรียม	สุมาตร์กุล	นักวิชาการแรงงาน 8ว
นางสาวมาลี	จันทร์วัชรังกุล	นักวิชาการแรงงาน 7ว
นางสาวพรพิมล	ตันเจริญผล	นักวิชาการแรงงาน 4
นางสาววลัยพร	เกสโร	นักวิชาการแรงงาน 4
นายเรืองศักดิ์	รุ่งจินตามัย	นักวิชาการสถิติ
นางสาวสมพร	ชมศรีวรรณ	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน
นางสาวสรสนีย์	ศีกสม	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน
นางสาวญาณภา	สุวรรณจักร	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน
นางสาวสุนทรี	พูลน้อย	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล
นางสาวนุจรี	ชูสุข	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล

ขอขอบคุณผู้ร่วมจัดทำ

ทุกกรม / สำนักงานประกันสังคม ผู้อำนวยการสำนัก กลุ่มงาน และเจ้าหน้าที่
ทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงแรงงาน รวมตลอดถึงหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
ในการจัดทำสถานการณ์แรงงาน

- ข้อมูลที่ปรากฏในรายงานสถานการณ์แรงงานฉบับนี้ เป็นข้อมูลเบื้องต้นหรือค่าประมาณการ
- ท่านสามารถติดตามรายละเอียดเนื้อหาสถานการณ์แรงงานทุกฉบับได้ที่ www.mol.go.th
- หากท่านมีข้อสงสัยหรือข้อเสนอแนะประการใด กรุณาติดต่อ กลุ่มงานวิจัย
สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน หมายเลข 0 2232 1418-20

วิสัยทัศน์กระทรวงแรงงาน
“ แรงงานมีผลิตภาพสูง
มีความมั่นคงและมีคุณภาพชีวิตที่ดี ”

ค้นหางานวิจัยด้านแรงงาน

ที่อยากรู้ได้ที่

ฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงาน

www.mol.go.th หรือ http://research.mol.go.th

ฐานข้อมูลงานวิจัยด้านแรงงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน
กลุ่มงานวิจัย สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์กระทรวงแรงงาน

ค้นหางานวิจัยด้านแรงงาน

ค้นหางานวิจัย 10 อันดับยอดนิยม

ลำดับ/Rank	Hit/B.E.	ชื่อโครงการ/Title	จำนวนผู้ชม/Viewer
1	49	แนวทางการติดตามแจ้งสิทธิเงินสมทบผู้ประกันตนตามมาตรา 39 (ผลงานวิชาการ 8)	88
2	48	รายงานการศึกษาวิจัยประมาณการความต้องการแรงงานในประเทศไทย ปี 2547 -2551	82
3	41	การประเมินรูปแบบการทำงานของคณะกรรมการสมานฉันท์ กองทุนเงินทดแทนของประเทศไทย และประเทศต่าง ๆ	67
4	47	การคุ้มครองแรงงานในงานภาคเกษตร	53
5	47	การปรับปรุงสิทธิประโยชน์ประกันการจูงใจผู้ประกอบการรายละ 10 คน	51
6	42	ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมการแสดงออกของลูกจ้างในสถานประกอบการเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน	36
7	46	ความเชื่อมโยงระหว่างทัศนคติต่อการมีอาชญากรรมกับการแสดงงานในการช่วยเฝ้าระวังของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม	32
8	49	การจ้างงาน (The Employment Relationship) (ผลงานวิชาการ 8)	32
9	49	The Relationship Between Occupational Health and Safety Management and Risk Behavior with Respect to Occupational Injury among	32
10	50	แนวทางการพัฒนาระบบงาน เพื่อรองรับการดำเนินงานด้านสิทธิ	30